Viaţa şi lucrarea lui Dumitru Cornilescu

(Traducătorul Bibliei în limba română modernă)

de Alexandru Măianu

Dedic această lucrare mamei mele, care mi-a pus în mână Biblia în traducerea lui Cornilescu, înaintea oricărei alte cărţi dereligie, de literatură sau de ştiinţă. Respectul nemăsurat pe care ea mi l-a inspirat faţă de principii le de viaţă cuprinse în Biblie mi-a călăuzit paşii în anii buni, ca şi în cei de grele încercări, aşa cum nimeni altul nu putea s-o facă. Mulţumesc pe această cale tuturor celor care au contribuit într-un fel sau altul la apariţia acestei cărţi. Mai întâi mulţumesc Doamnei Anna Cornilescu pentru timpul pe care mi l-a acordat pentru a răspunde întrebărilor mele. Apoi celor care au citit manuscrisul şi mi-au făcut recomandări şi propuneri de îmbunătăţire, între ei citez în mod deosebit pe Horia Azimioară, Dr. Peter Trutza, Marioara şi Dănilă Paşcu...

Alexandru Măianu

Cuprins

Prefaţă

S-auîmplinitdecurând60deanidecândDumnezeu a făcut românilor din ţară şi de pretutindeni un mare dar - Biblia, într-o traducere românească autentică, în graiul limpede şi melodios care nea înaripat mintea şi inima citind pe Creangă, Eminescu, Coşbuc. Traducătorul Bibliei, despre care este vorba, a făcut pentru starea spirituală a poporului român, mai mult decât oricare altul dintre înaintaşii lui. El a introdus în casele românilor Cuvântul lui Dumnezeu, hrănindu-i cu hrana spirituală pe care nici un scriitor laic nu ne-o putea da. ªi acest om, spre deosebire de scriitorii amintiţi mai sus, a rămas toată viaţa un necunoscut publicului român, deşi a trăit până în zilele noastre, fiind activ de-a lungul primelor trei sferturi ale veacului nostru, în anul 1975, la vârsta de 85 de ani, a trecut în împărăţia luminilor, cel care a propo văduit lumina lui Dumnezeu fără întrerupere o viaţă de octogenar, atât în româneşte, cât şi în principalele limbi moderne. Deşi a fost nevoit să trăiască ultimii 50 de ani ai vieţii între străini, departe de vatra strămoşească, el nu a uitat niciodată România. Am avut privilegiu] ca în ultimii ani ai vieţii sale să-mi scrie şi să-i aud glasul. Vorbea cea mai autentică limbă românească, limbă pe care a iubit-o şi în care a gândit până în ultimul ceas al vieţii sale, deşi 50 de ani nu a vorbit-o nici măcar în casă, soţia neştiindromâneşte. Rândurile care urmează sunt un prinos foarte modest adus memoriei lui Dumitru Cornilescu, la scurt timp după ce ne-a părăsit. Dar chiar dacă el nu mai este printre noi, el a rămas cu noi şi va fi cu noi atât timp cât se va vorbi româneşte, prin cele 5 000 000 de Biblii, în traducerea sa, care s-au răspândit până în prezent în casele celor ce vorbesc româneşte pe toate continentele. ªi Biblia tradusă de el continuă să se răspândească în cel puţin 100 000 de exemplare în fiecare an. Dacă alte cărţi de valoare ale culturii şi spiritualităţii româneşti au fost înlocuite în timp cu altele mai noi, curând după apariţia lor, Biblia în traducerea lui Cornilescu este încă pentru cei ce vorbesc româneşte, aceeaşi ca şi acum 60 de ani. ªi aceasta pentru că traducătorul ei foloseşte cel mai autentic limbaj românesc, care se adresează atât cărturarului şi cercetătorului, cât şi fiecăruia din popor, dintre care trebuie menţionată mulţimea celor care au învăţat să citească, folosind ca abecedar chiar Biblia tradusă de Cornilescu. Fiind de o modestie impresionantă, caracteristică marilor personalităţi, şi ascunzând cu grijă de urechile marelui public orice ar fi putut constitui un prilej de mândrie pentru el, se cunosc foarte puţine amănunte despre viaţa lui intimă. Luptele de mare intensitate spirituală pe care le-a dus cu sine însuşi, cu Dumnezeu şi cu lumea, ne vor rămâne necunoscute pentru

totdeauna. Nu ştim nimic în afară de ceea ce el însuşi ne-a lăsat scris, într-o formă foarte simplă, într-una din cele mai modeste (şi în acelaşi timp pline de putere) broşuri creştine care s-au publicat în limba română: Cum m-am întors la Dumnezeu şi cum am spus şi altora. Am citit-o de mai multe ori: când eram doar un copil, mai târziu, ca şi acum, când scriu aceste rânduri. De mai multe ori, citind-o, am avut de gând să scriu câte ceva despre autorul ei, despre concepţia lui asupra creştinismului, aşa cum i-a fost descoperit de Dumnezeu. Dar de fiecare dată am abandonat intenţia aceasta până acum. Am abandonat-o, convins fiind că nu voi putea adăuga nimic de fond la expunerea autorului însuşi, mai mult decât clară, completă şi revelatoare. Mi s-a părut că aş comite un sacrilegiu. Dar acum, după ce am a vut ocazia să comunic personal cu autorul prin scris, şi apoi să iau cunoştinţă personal cu moştenirea spirituală pe care a lăsat-o în dar viitorimii, după ce m-am inspirat din atmosfera de har de pe meleagurile unde a trăit, în casa în care a trecut la Domnul său, îndrăznesc să rup vălul care i-a acoperit viaţa şi să fac cunoscut românilor pe acela care a făcut mai mult bine spiritual neamului său decât mulţi alţii. Căci prin el, şi pentru noi românii, „Cuvântul S-a făcut trup, şi a locuit printre noi, plin de har şi de adevăr". Scriind aceste rânduri am încercat să redau nu numai lucrarea lui, ci şi simplitatea, modestia care l-a caracterizat pe Dumitru Cornilescu. Am încercat s-o fac pentru a continua iar nu a întrerupe, ceea ce a constituit pentru creştinii din ţara noastră, din Elveţia, din America şi din alte ţări, o minune a vremurilor noastre: un om mare, într-un înveliş fără strălucire; un mare lucrător al lui Dumnezeu, într-un trup de lut, plin de toate slăbiciunile oamenilor, dar în acelaşi timp întărit de harul lui Dumnezeu. Dumitru Cornilescu a trecut de curând la Domnul său, pe care L-a iubit, L-a înţeles, L-a ascultat şi L-a introdus în casele multora din poporul său, în forma cea mai reală posibilă, prin Cuvântul scris, în acest fel lucrarea lui a fost şi continuă să fie o binecuvântare pentru toţi cei ce citesc româneşte şi însetează după Cu vântul lui Dumnezeu. Ca şi lucrarea sa, viaţa lui Dumitru Cornilescu a fost o binecuvântare pentru mulţi. Cunoaşterea vieţii lui de către cei care L-au descoperit pe Mântuitorul citind Biblia tradusă de el, ascultând predicile lui în direct şi prin radio, sau citind cărţile scrise de el, nu poate fi decât de un real folos. Rândurile care urmează sunt o mărturie a puterii fizice, sufleteşti şi spirituale care l-a însufleţit de-a lungul întregii sale călătorii pe acest pământ. Fie ca ea să dea un nou imbold vieţii de credinţă a celor răscumpăraţi din felul deşert de vieţuire, prin citirea Bibliei. Iar pentru cei care nu au citit-o încă şi nu au descoperit izvoarele de apă vie care curg din ea, fie ca mărturia vieţii şi lucrării lui Dumitru Cornilescu, cuprinse în rândurile care urmează, să constituie un imbold pentru citirea ei, spre spiritualitate. Lucrarea de faţă se adresează de asemenea preoţilor ortodocşi români, în ea ei vor reîntâlni un remarcabil coleg de breaslă, care, prin traducerea Bibliei şi prin propovăduirea principiilor descoperite în ea, a adus o contribuţie deosebită la realizarea menirii de preot, care este luminarea oamenilor prin Evanghelie. Public aceste rânduri cu ocazia unei duble aniversări: 60 de ani de la tipărirea primei ediţii a Bibliei în traducerea lui Dumitru Cornilescu şi 90 de ani de la naşterea lui, la 4 aprilie 1891.

ALEXANDRU MĂIANU Fargo, 4 aprilie 1981

"Niciodată o fiinţă umană nu a strigat către Dumnezeu fără să primească răspuns."
D. Cornilescu Cuprins

Partea întâi

Cea mai mare descoperire

„Dumnezeul Domnului nostru Isus Hristos, Tatăl slavei, să vădea un duh de înţelepciune şi de descoperire în cunoaşterea Lui."
(Efeseni1:17)

Primii paşi

„...au făcut din mântuirea aceasta ţinta cercetărilor şi căutării lor stăruitoare.
"
(1 Petru 1:10) „Alaltăieri, la casa părinţilor săi din comuna Slasoma, judeţul Mehedinţi, plasa Câmpul Blahniţa, s-a născut Dimitrie, de sex bărbătesc, fiul lui Ion Cornilescu, de profesie învăţător, şi Eufimia I. Cornilescu, de profesie menajeră casnică..." Aşa stă scris în Extractul după registrul de stare civilă, datat 4 aprilie 1891. Martori la declararea naşterii lui au fost doi ţărani de 40 şi 50 de ani, care nu ştiau carte. Atunci nu exista încă o Biblie - Cornilescu, pe care au învăţat mai târziu atâţia ţărani să citească! Zece zile mai târziu, copilul a fost botezat în Biserica Ortodoxă din Turnu Severin, „Grecescu", deşi în comuna de naştere exista biserica „Sfinţii împăraţi Constantin şi Elena", în care tatăl său fusese botezat cu 25 de ani mai devreme. Dacă tatăl său era învăţător, iar mama casnică, asta nu înseamnă că familia nu avea de-a face cu religia ortodoxă decât prin primirea botezului de obşte. Dimpotrivă! Bunicii lui din partea ambilor părinţi au fost preoţi ortodocşi în două comune de vază din partea Mehedinţilor. Bunicul dinspre tată a fost preotul Constantin Cornelie, născut tot în comuna Slasoma, iar bunicul dinspre mamă a fost preotul Andrei Vasilescu, din comuna vecină Dobra. Soţiile lor, bunicile copilului Dimitrie, erau amândouă fiice de preoţi, însuşi Cornelie, numele care a devenit mai târziu Cornilescu, aminteşte de mănăstire, probabil de Sfântul Munte, de Ierusalim. Religia ortodoxă era toată mândria familiilor de preoţi din neamul cărora s-a ridicat cel care avea să zdruncine mai târziu multe din tradiţiile adânc înrădăcinate ale Bisericii Ortodoxe române. şi aceasta numai prin redescoperirea râurilor de apă vie care izvorăsc din Biblie. Era o tradiţie nestrămutată atunci, ca fiul unui preot să se facă preot, sau cel puţin învăţător: pentru a da sătenilor săi apa vieţii, de la altar, sau măcar apa limpede a izvorului de limbă şi tradiţie românească, de la catedră. Dacă tatăl său a fost mai puţin atras de chemarea moşilor şi strămoşilor săi, Dimitrie nu numai că a urmat-o, dar mai mult, după cum vom vedea mai departe, el a readus în familie, în timpurile moderne, atracţia pe care probabil unii dintre înaintaşii lui au avut-o pentru ascetism, pentru călugărie, pentru preocupările exclusiv duhovniceşti. A făcut-o însă cu o

putere nemaiîntâlnită până atunci nu numai în familie, dar în tot neamul românesc! ªcoala primară a făcut-o sub îngrijirea tatălui său, în comuna Slasoma; însă după aceea nu a mers la liceul din Turnu Severin, ca tatăl său, ci a plecat la Bucureşti, unde a urmat Seminarul teologic ortodox. Pe elevul şi apoi seminaristul Dimitrie îl caracteriza o mare sete de cunoaştere. Lucrul acesta era evident nu numai pentru dascălii şi colegii lui, ci şi pentru oricare altul care intra în legătură cu el. De altă parte, nu concepea să facă ceva pe jumătate: era un om dintr-o bucată. Mai mult decât oricare dintre cei 400 colegi de seminar, era un pasionat cititor, răscolind toate cărţile sfinte care-i veneau la îndemână: mai întâi din mica bibliotecă a tatălui său, din biblioteca seminarului şi din marile biblioteci bucureştene, iar apoi şi din străinătate. Căuta cu înverşunare ceva, despre care nimeni nu-i putea spune nimic: era mesajul Evangheliei pe care nu-l aflase încă. Viaţa şi lucrarea lui nu pot fi înţelese dacă la aceste însuşiri ale lui nu o adăugăm pe a patra şi cea mai importantă dintre ele: iubea pe Domnul Isus Hristos dintr-o pornire lăuntrică, personală!'Din păcate nu întâlnea pe nimeni care, având o legătură personală cu Mântuitorul, să-l iniţieze în tainele părtăşiei cu El! După cum spunea el însuşi în broşura citată mai sus „nu exista nici o persoană întoarsă la Dumnezeu în seminar, şi nu ştiam ce înseamnă să ai un Mântuitor personal. Dar Îl iubeam fără să-L cunosc." Trebuie menţionat faptul că tânărul Dimitrie nu şi-a ales să studieze seminarul numai ca să continue tradiţia moşilor şi strămoşilor săi. Mai mult decât orice simţea chemarea de a fi păstor de suflete şi ar fi dorit s-o facă cu toată cucernicia şi toate forţele spiritului său, cu voinţa sa nestăvilită, încercând să, afle într-o parte şi alta în ce va consta viitoarea lui slujbă, a constatat însă că „nu putea afla cum va fi". Această afirmaţie a lui pare cel puţin de neînţeles, dacă nu chiar stranie, ţinând seama de faptul că trăise şi studia între preoţi. „Cum tinere Dimitrie, nu ştii ce înseamnă să fii preot ortodox?" O, da! Asta ştia el foarte bine, dar nu despre asta este vorba în mărturisirea lui! Pentru că el nu învăţa seminarul ca să-şi câştige pâinea cu uşurinţă, făcând slujbe religioase. Pe el îl preocupa mântuirea sufletului său şi a sufletelor celor din neamul său. ªi pentru că îl caracteriza un fel de a fi cu totul neprefăcut, directorul seminarului, o cunoscută faţă bisericească a vremii, ştia toate frământările prin care trecea tânărul seminarist, într-o zi, pentru a răspunde întrebărilor insistente cu care acesta îl asalta, directorul seminarului l-a chemat la el şi i-a dat un catalog cu cărţi religioase din alte ţări, pe care el însuşi nu le comandase, dar care, zicea el, „ vor răspunde, poate, la unele din întrebările tale". Dimitrie a rămas uimit când a văzut că există aşa de multe cărţi creştine, din care, pe vremea aceea, la noi în ţară nu exista aproape nici una. A început deci să comande personal unele din acele cărţi din străinătate, şi să le citească cu nesaţ. Pe când le citea, a constatat că toate vorbeau de o viaţă creştină deosebită, cu totul diferită de viaţa religioasă pe care o vedea în ţara lui. Pe măsură ce trecea vremea se înflăcăra tot mai mult despre o astfel de viaţă şi îşi zicea: „Asta are să fie slujba mea când mă voi face preot: să fac cunoscută poporului nostru această viaţă." întrebarea era însă: Cum? Om de acţiune imediată, nu a aşteptat să devină mai întâi preot. A început încă din seminar a traduce capitole din aceste cărţi, iar uneori chiar cărţi întregi şi să le transmită spre publicare aproape la toate revistele religioase din ţară. Se aştepta să vadă viaţa despre care vorbeau aceste cărţi dar, după cum el însuşi mărturisea, „

viaţa nu venea ". Când a terminat seminarul, înainte de a împlini 20 de ani, era deja cunoscut în ţară ca unul care se interesa îndeaproape de menirea slujbei de preot. Dar el nu numai că se interesa, ci o şi exercita într-un mod necunoscut până atunci, deşi era numai elev. Cursurile pe care le-a urmat apoi, ca unul dintre cei mai conştiincioşi studenţi ai Facultăţii de teologie din Bucureşti, nu-l împiedicau să-şi continue lucrarea începută ca elev, aducând tot mai mult la cunoştinţa poporului român şi în primul rând a preoţilor, ce înseamnă să fii cu adevărat creştin, aşa cum înţelegea el atunci. Cele materiale de care avea nevoie ca student depăşeau resursele familiei. De aceea tânărul Dimitrie se întreţinea singur. A fost mai întâi pedagog la seminar. Nevoile materiale ale unui tânăr aşa de duhovnicesc erau însă limitate. Din economiile pe care le făcea a început să tipărească o parte din capitolele şi chiar din cărţile traduse şi să le distribuie pe contul său în ţară. Dar cu toate acestea, viaţa pe care o aştepta, nu venea! îşi zicea mirat: „Ciudat lucru! Sunt aceleaşi cărţi, aceleaşi gânduri; de ce nu vine această viaţă despre care vorbesc ele?" Dar studentul Dimitrie era prea matur în gândire şi avea o dorinţă după adevăr prea puternică, pentru ca să abandoneze, în căutările lui după adevăr a descoperit o mişcare religioasă care se asemăna oarecum cu dorinţele lui şi s-a simţit atras de ea imediat. Este vorba de o lucrare pe care un alt teolog, de mare renume mai târziu, o iniţiase ca şi Cornilescu, numai din dorinţa profundă de a ajunge el însuşi la adevăr, pentru a şti apoi cum să-l predice enoriaşilor săi. Mişcarea fusese începută de preotul Tudor Popescu de la Biserica Cuibul cu Barză, din Bucureşti, la scurt timp după ce ocupase acest post, în 1912. Datorită numelui bun de care se bucura, a predicilor de înaltă ţinută şi a darului de vorbitor, Tudor Popescu a atras repede în jurul său, la această biserică, nu numai mult popor, dar şi personalităţi de vază ale vremii preocupate de probleme religioase atât pentru ei personal, cât şi pentru ţara lor. Deşi nu ştia încă nimic despre planul de mântuire al lui Dumnezeu, preotul Tudor Popescu era foarte iubit şi apreciat de enoriaşii săi. Cel mai activ intelectual dintre cei atraşi de lucrarea de la Biserica Cuibul cu Barză a fost tânărul Dimitrie Cornilescu. între cei doi s-a stabilit o legătură desigur rânduită de Dumnezeu, deşi erau firi foarte deosebite. De aceea, la început nu s-au simpatizat reciproc. Totuşi, Tudor Popescu l-a numit pe tânărul Dimitrie Cornilescu diacon la biserica sa. Târziu, la bătrâneţe, Tudor Popescu spunea: "Eu ţineam la personalitatea mea, ţineam să nu mă iau după altul". Destul de repede, tânărul diacon i-a devenit prietenul cel mai apropiat, iar nu numai colaborator, în amintirile sale de mai târziu, Tudor Popescu spunea despre el: "Dumitru Cornilescu era foarte vioi şi producea înviorare în ceilalţi. El se ocupa cu tipăritul. Traducea, tipărea, şi plasa cărţile şi tratatele la noi în biserică, îmi plăcea ca lumea care vine la biserică să plece cu ceva în mână, cu ceva scris... " Dumitru Cornilescu a fost 4 ani diacon la Biserica Cuibul cu Barză, în această perioadă era, fără nici o îndoială, cel mai activ teolog pe care l-a avut România, fiind neobosit la orice activitate bisericească. Citea enorm, traducea cu o repeziciune uimitoare tot ceea ce-l interesa şi voia să facă cunoscut şi altora, în acest fel s-a făcut cunoscut publicului român ca cel mai fecund traducător şi scriitor de literatură creştină al vremii. Prin acest vas ales al lui Dumnezeu, credincioşii din România au cunoscut pe unii din scriitorii creştini renumiţi: Frank Thomas, F. Bettex, R.A. Torrey, S.D. Gordon, J.H.M. Conkey, G. Miiller, C.H.

Machintosh şi alţii. Cărţile lor l-au pregătit pe neobositul cercetător în cele sfinte, să descopere importanţa Cărţii Cărţilor - BIBLIA, fără însă ca prin citirea lor să înţeleagă mare lucru despre mântuirea prin jertfa de pe Golgo-ta. Tradiţia ortodoxă era nefolositoare în acest scop, ba chiar mai mult, îl împiedica să înţeleagă ceva din cărţile citite în această privinţă, şi nu avea încă temeiul puternic, pe care numai Biblia însăşi îl putea constitui. Mai târziu, când prin lucrarea celor doi preoţi, Dumnezeu ªi-a adăugat la poporul Său de pe pământ martori şi în ţara lor, aceste traduceri au constituit timp de peste o jumătate de veac, cărţile de căpătâi ale generaţiilor de credincioşi care s-au ridicat în România, până în zilele noastre. Reproduse din nou în ultimii 10 ani, ele reprezintă şi astăzi literatura creştină de căpetenie pentru credincioşii români care nu cunosc limbi străine. Dumitru Cornilescu era plin de o râvnă nestăvilită pentru datinile ortodoxe strămoşeşti, pe care el însuşi le păzea cu sfinţenie. Dar în acelaşi timp, cu aceeaşi credincioşie, ducea o activitate neobosită de moralizare a poporului, în afara canoanelor bisericii, în acest sens considera că scrisul, cartea, au un rol foarte important. De aceea, a contribuit la înfiinţarea unui cerc, condus de un comitet de preoţi, denumit „Ia şi citeşte", care avea drept scop susţinerea credinţei strămoşeşti şi moralizarea poporului cu ajutorul tipăriturilor precum şi prin conferinţe religioase. Cele mai multe dintre ele au fost traduse, scrise şi ţinute de Dumitru Cornilescu. în acest fel, timp de peste 4 ani (1912-1916), el a lucrat intens la traduceri, publicarea de cărţi religioase şi vorbea în public de mai multe ori pe săptămână. Vorbea în cadrul cercului amintit, la Biserica Cuibul cu Barză, şi oriunde era chemat să prezinte celor invitaţi probleme religioase. Dar nu ştia încă ce înseamnă mântuirea, nu cunoştea încă pe Domnul Isus ca Mântuitor personal. El nu ştia încă ce înseamnă întoarcerea la Dumnezeu! Cuprins

O descoperire crucială

„Oricui va bea din apa pe carei-o voi da Eu, în veac nu-i va fi sete; ba încă apa pe care i-o voi da Eu, se va preface în el într-un izvor de apă care va ţâşni în viaţa veşnică"

.

(Ioan4:14) La starea generală de nelinişte şi nesiguranţă care a cuprins poporul român la începutul veacului nostru din motive politice, naţionale şi culturale, poate că cel mai mult a contribuit nemulţumirea poporului şi a tinerei intelectualităţi cu privire la cele religioase. Ortodoxismul nemulţumea profund poporul, pe intelectuali şi pe înşişi preoţii conştienţi de importanţa sarcinii lor înaintea lui Dumnezeu şi a sufletelor oamenilor. Presa vremii exprima foarte clar această nemulţumire. Dumitru Cornilescu făcea tot ce era posibil pentru a da răspunsul cerut mulţimii întrebărilor care se puneau, pentru a face rânduială în confuzia generală. Din nenorocire, se lupta cu morile de vânt. ªi ceea ce este mai important este că nu descoperise încă „sabia Duhului care este Cuvântul lui Dumnezeu". Amintindu-şi, câţiva ani mai târziu, despre acea vreme, el scria într-o revistă: fusesem 4 ani diacon sub Tudor Popescu la aceeaşi biserică şi nu rareori vorbeam despre starea de lucruri din lumea noastră creştină şi ne

exprimam părerea de rău că nu se vede nici o în viorare nicăieri". De ce? Ei nu puteau să înţeleagă atunci ceea ce au descoperit numai după aceea, ceea ce astăzi nu mai este nici un secret pentru noi: lipsea izvorul, lipsea Cuvântul lui Dumnezeu dătător de viaţă! El nu era cunoscut, nu era preţuit, nici de cele mai cunoscute feţe bisericeşti ale vremii. Seminarul şi facultatea de teologie dădeau ţării specialişti în istoria ortodoxiei, cunoaşterea unui noian de tradiţii şi forme goale, care nu numai că nu duceau pe cei ce le învăţau la Dumnezeu, dar mai mult, îi împiedicau să fie cu adevărat păstori sufleteşti, care să conducă sufletele la Dumnezeu. Orbirea lor era nu numai totală, dar era şi poleită cu cunoştinţe şi practici care îi împiedicau să ajungă la Dumnezeu, ducând astfel în rătăcire, odată cu ei, şi poporul, care îi considera păstorii lui spirituali. Deşi diplomat în teologie cu succes răsunător, Cornilescu îşi dădea seama că ceva de bază îi lipseşte, dar nu ştia încă ce. Puterea despre care citea în cărţile pe care le traducea fără încetare nu-şi făcea apariţia nici în viaţa lui şi nici a celor care lucrau cu el în acelaşi scop. A început să se gândească mai temeinic asupra acestor lucruri, citind cărţile respective cu multă atenţie, în acest fel a făcut o mare descoperire. A observat că toate cărţile citite vorbesc despre o singură carte - Biblia! în ele se spunea că fiecare om trebuie să aibă Biblia, s-o citească zilnic şi s-o trăiască. Ca şi alte idei din această broşură, şi aceasta poate fi stranie pentru tinerii de astăzi din ţară, dar mai ales pentru cei care trăiesc în ţările creştine. Cum era posibil ca poporul să nu poată citi Biblia? Dar mai ales cum era posibil ca un student în teologie să n-o fi citit încă? Ce mare descoperire este faptul că Biblia trebuie să fie în casa fiecărui om şi să fie citită zilnic, să fie îndreptarul de viaţă al fiecărui om, cu atât mai mult al unui teolog! Pentru ca cititorii să înţeleagă importanţa lucrării făcută de Dumitru Cornilescu, şi cât de mare este în-tr-adevăr descoperirea pe care a făcut-o, este nevoie să cunoaştem câteva fapte din istorie. Există date istorice care atestă existenţa unor forme organizate de manifestare religioasă ortodoxă la românii de la nord de Dunăre, încă din sec. XIII. Până la unirea Principatelor, Biserica Ortodoxă Română a fost o parte a Bisericii Ortodoxe Ruse, slujbele religioase făcându-se în limba slavonă. De abia în anul 1885, patriarhul Constantinopolului a publicat recunoaşterea independenţei Bisericii Ortodoxe Române. Dar şi după introducerea limbii române ca limbă oficială a slujbelor religioase, datorită faptului că aceste slujbe sunt cântate într-o limbă guturală, practic complet neînţeleasă, enoriaşul ortodox nu înţelege nimic din mesajul pe care aceste slujbe îl aduc. De fapt, şi dacă ar înţelege, ar constata că întreaga slujbă este dedicată proslăvirii unei mulţimi de sfinţi şi datini ortodoxe adăugate an de an la Cuvântul lui Dumnezeu, care a ajuns să cuprindă, în cadrul unei slujbe de câteva ore, numai câteva minute. Mai mult, transmiterea acestui text biblic, de asemenea într-o formă cântată, şi într-o limbă românească veche, din care cei tineri nici nu înţeleg multe cuvinte, face ca enoriaşul să participe numai fizic la slujbe. El intră de cele mai multe ori în biserică pentru câteva minute, aprinde o lumânare, şi iese la treburile lui zilnice, socotind că astfel şi-a făcut datoria; pentru că şi dacă ar zăbovi mai mult tot nu ar înţelege nimic. Dar ceea ce este cel mai important, este faptul că despre mântuirea păcătosului, despre scopul venirii Domnului Isus pe pământ, despre moştenirea vieţii veşnice, nimeni nu ştie nimic, ca şi cei mai mulţi preoţi ortodocşi. Nu este curios deci că un seminarist şi apoi

student eminent la facultatea de teologie ortodoxă era nevoit la începutul acestui veac să-şi procure câteva cărţi şi broşuri creştineşti din Occident, ca să descopere importanţa Bibliei, Nimeni nu putea să-l ajute atunci în România. ªi din păcate, situaţia a rămas aceeaşi până astăzi, atât în ceea ce priveşte marele public, cât şi preoţii ortodocşi. Cine vrea să afle însă astăzi adevărul poate s-o facă, deoarece are la dispoziţie Biblia, în traducerea lui Cornilescu, şi broşurile pe care acesta, şi apoi alţii după el, le-au tradus şi scris, în intervalul dintre cele două războaie mondiale. De asemenea, Vestea cea Bună a mântuirii prin har, prin jertfa de pe Golgota a Domnului Isus, este făcută cunoscută publicului român în cadrul serviciilor creştine ale celor 4 culte neoprotestante autorizate în prezent în România, şi anume: Cultul Baptist, Cultul Adventist, Cultul Penticostal şi Cultul Creştin după Evanghelie (în 1981, la data publicării primei ediţii. N. Ed) Dar să revenim la viaţa lui Dumitru Cornilescu. Văzând cât preţ se punea în acele cărţi pe citirea Bibliei, tânărul Dumitru şi-a zis: „Iată un lucru pe care nici eunu-lfac. Asta trebuie să fie pricina pentru care viaţa nouă zăboveşte să vină". ªi a început să citească Biblia în fiecare zi. O citea nu cu uşurătate, ci ca unul care caută în ea pe Dumnezeu şi secretul unei vieţi noi. Dar chiar de la început, Biblia nu i-a plăcut. ªi este explicabil de ce! Avea în faţa lui o traducere aşa de proastă încât nu o putea înţelege. Se mira cum poate cineva să laude Biblia aşa de mult, când el nu găsea nimic de laudă în ea. Ajunşi la acest punct este necesară o privire înapoi, în istorie. Ea este utilă chiar şi pentru cei care cunosc personal istoria traducerii Bibliei de către Dumitru Cornilescu şi a influenţei bune aduse de ea în România, la începutul acestui veac. Cuprins

Scurtă retrospectivă istorică

Domnul zice: «Când se apropie de Mine poporul acesta, Mă cinsteşte cu gura şi cu buzele dar inima lui este departe de Mine şi frica pe care o are de Mine nu este decât o învăţătură de datină omenească»."

(Isaia 29:13) în România, acum 100 de ani, Biblia tipărită era ceva cunoscut numai de cele mai înalte personalităţi bisericeşti ortodoxe. Societatea pentru Răspândirea Bibliei în Anglia şi Străinătate, care a tipărit mai târziu Biblia în traducerea lui Cornilescu, în 1855 a publicat 5 000 Noi Testamente în limba română veche şi cu caractere chirilice (slavone), necunoscute de public. Primul Nou Testament, de asemenea în limba română veche, dar cu caractere latine, a fost tipărit de aceeaşi societate în anul 1859. Datorită faptului că în bisericile ortodoxe întreaga slujbă se făcea în limba slavonă, autorităţile eclesiastice, atotputernice pe atunci în cele spirituale, nu vedeau cu ochi buni asemenea iniţiative. Pentru evitarea împotrivirii lor, traducătorii foloseau un limbaj foarte vechi, încărcat, adaptat cântecului, iar nu cititului. De aceea aceste Noi Testamente nu erau practic de vreun folos celor care ar fi căutat în ele adevărul cu privire la mântuire. ªi dacă aşa stăteau lucrurile în 1912-1914 cu limba folosită de traducătorii Bibliei pentru o somitate de talia lui Dumitru Cornilescu, este uşor de închipuit că pentru marele public, astfel de traduceri ale Bibliei erau cu atât mai nefolositoare. Acest lucru apărea evident de asemenea prin numărul extrem de mic de Biblii în aceste traduceri vechi, care se cereau pe

piaţă: cel mult 500 - 1000 pe an. Este evident că nimeni din publicul laic nu cumpăra astfel de traduceri, nefiindu-i folositoare. Pentru a înţelege dificultăţile de a traduce Biblia într-o limbă înţeleasă de popor, înainte de începutul acestui secol, este suficient de spus că pe atunci, somităţile în materie se războiau încă între ele pentru definirea limbii române moderne, cât mai apropiată de cea vorbită de popor. Lupta principală se ducea, (cel puţin în ceea ce priveşte Biblia, între feţele bisericeşti care susţineau în continuare o puternică influenţă slavonă şi curentul latinist, venit mai ales din Ardeal. Datorită acestor greutăţi, prima traducere a Bibliei într-o limbă mai mult sau mai puţin românească şi publicată cu litere latine, cum se învăţa în şcoli, \ a apărut abia în anul 1871, sub numele de Santa Scriptura. La traducerea ei au colaborat peste 10 persoane, de cele mai diferite formaţii, ceea ce se reflecta în limba pe care ei o foloseau. Cu toate acestea, primul pas s-a | făcut, dacă nu pentru marele public, cel puţin pentru \ preoţi şi specialişti. , | O altă ediţie, revizuită de Gîrboviceanu, a apărut abia în 1911. Ea era cumpărată de asemenea numai de > specialişti, într-un an vânzându-se numai 1000 de bucăţi, la o populaţie de 6 milioane. Ca să putem aprecia cât de departe era traducerea acestei Biblii de limba românească cultă şi cea vorbită de popor, este suficient să amintim aici critica ce i s-a adus chiar la Londra, de unul dintre redactorii şefi ai unei reviste de specialitate. El spunea: ,^Am încercat să învăţ româneşte; şi aşa cum am făcut şi cu alte limbi, an început folosind Biblia în limba română, publicată de Societatea pentru Răspândirea Bibliei în Anglia şi Străinătate. Mergând însă la Bucureşti, după un timp, am constatat că limba folosită în această Biblie nu are nimic de-a face cu limba reală, vorbită de popor. Mi-am dat seama că am pierdut un timp foarte preţios în văţând o limbă care nu există, şi care în nici un caz nu poate fi folosită de aceia cărora societatea noastră vrea să li se adreseze." Făcând cercetările necesare, împuternicitul societăţii a constatat că publicistul respectiv avea dreptate. Filologi proeminenţi, oameni de litere români şi însuşi primul ministru Dimitrie Sturza, i-au atras atenţia asupra inutilităţii acestei traduceri. Iată de ce, citind o astfel de traducere, Dumitru Cornilescu nu înţelegea de ce este Biblia aşa de lăudată în cărţile pe care le citea, în timp ce din lectura ei el nu avea nici un folos. încercările de revizuire care se impuneau, începute de Scriban şi Nicodim, au eşuat. Dar undeva, în umbră, fără ştirea oficialităţilor eclesiastice, şi susţinute de persoane particulare bogate, două autorităţi ale scrisului românesc de mai târziu traduceau separat Biblia în limba română a timpului. Ambii traducători voiau ca lucrarea lor să constituie Biblia sec. XX. Cine va reuşi? Desigur, cel care va lucra mai mult sub călăuzirea lui Dumnezeu; cel care se va gândi mai puţin la sine şi la critica literară şi bisericească, şi mai mult la mântuirea sufletelor. În paginile care urmează se va prezenta rezultatul acestei competiţii pasionante, efectele minunate ale succesului care a urmat nu numai pentru literatura religioasă, dar mai ales pentru slava lui Dumnezeu, pentru mântuirea sufletelor din poporul român. Cuprins

Traducerea Bibliei

"Lucrul acesta nu se va face nici prin putere, nici prin tărie, ci prin Duhul Meu"-zice Domnul."

(Zaharia 4:6) Alternând între recomandarea insistentă din literatura creştină de a citi Biblia zilnic şi imposibilitatea de a o face, datorită traducerii imposibil de înţeles, tânărul Dumitru care nu era dintre aceia care să lase la jumătate o lucrare începută, a avut ideea să citească Biblia în alte limbi. Imediat a avut o adevărată revelaţie. O revelaţie pentru sine, dar care s-a răsfrânt curând asupra tuturor celor din neamul nostru care aveau să facă aceeaşi descoperire ca şi el. " şi-a zis el, „dacă este vorba ca poporul nostru să capete viaţa creştină din Biblie, trebuie să aibă o traducere pe care s-o înţeleagă. Dacă eu nu înţeleg traducerea de faţă, cum vor putea s-o înţeleagă ei?" ªi aşa a început să traducă Evanghelia după Matei pentru sine însuşi, pe când era încă student la teologie. Nu putea în nici un caz să-şi pună problema să publice Biblia cu economiile lui, fiindcă l-ar fi costat prea mult. Dar a continuat să publice mici tratate, articole de revistă şi chiar broşuri. între timp a tipărit un calendar cu cugetări creştine pentru fiecare zi a anului. Cineva a trimis acest calendar unei prinţese din România, care se găsea în acel timp la Geneva. Este vorba de prinţesa Rallu Callimachi, soţia preşedintelui Camerei Conservatoare a României din acea vreme - Cantacuzino Paşcani. Ei i-a plăcut calendarul, care era o noutate pentru ţara noastră, pe atunci. A scris în legătură cu el autorului în ţară. Când s-a întors în România, prinţesa a rugat pe Dumitru Cornilescu să-i facă o vizită. Au discutat împreună despre lucrarea lui, şi între altele el i-a spus că are de gând să facă o nouă traducere a Bibliei. „Tocmai acesta este şi gândul meu", i-a răspuns ea. Avea o sumă de bani moştenită de la mama sa, pe care o consacrase scopului de a răspândi Biblia în poporul său. Dar nu începuse să facă acest lucru, pentru că şi ea considera că traducerea existentă era complet nefolositoare în acest scop. De aceea, a fost foarte bucuroasă să afle că o persoană cu autoritatea pe care deja şi-o câştigase Dumitru Cornilescu, are de gând să ducă la îndeplinire gândul pe care şi ea îl avusese, independent de el. Aşa lucrează Dumnezeu! El îşi alege unsul prin care să-şi facă lucrarea, şi tot El scoate la lumină posibilităţile materiale, pentru ca lucrarea Sa să poată fi dusă la bun sfârşit. ªi înţelegerea celor doi, făcută înaintea lui Dumnezeu, a fost binecuvântată de El. în mai puţin de 5 ani a fost terminată una din cele mai minunate lucrări a lui Dumnezeu făcută până în prezent în ţara noastră: traducerea Bibliei într-o limbă modernă, limba vorbită de întreg poporul român, actuală astăzi ca şi acum 60 de ani. Apărea într-un timp nemaipomenit de scurt, şi la un nivel care depăşea de departe orice se făcuse vreodată înainte şi toate încercările care s-au mai făcut după aceea... Alte traduceri similare făcute în acelaşi timp, ca şi după aceea, vor trece practic neobservate. Cum se explică această minune? Traducerea lui Cornilescu a izvorât dintr-o necesitate spirituală adânc simţită, din interes viu faţă de soarta spirituală a lui personal şi a celor din jurul lui şi dintr-o conştiinţă profesională neegalată. în anul 1916, Dumitru Cornilescu şi-a trecut cu succes strălucit licenţa, la Facultatea de teologie din Bucureşti. Deoarece nu intenţiona să întrerupă activitatea literară şi religioasă pe care o începuse, ci dimpotrivă s-o continue şi s-o dezvolte, tânărul teolog a pus Bisericii Ortodoxe române o

problemă grea. Conform normelor acestei biserici, licenţa îi dădea dreptul să ocupe un post de preot în capitală, ceea ce era cel mai de dorit pentru strălucitul teolog. Dar aceleaşi norme spuneau că nu poţi fi hirotonisit preot, dacă nu te căsătoreşti mai întâi. Dar cum s-ar fi putut împlini astfel marea chemare pe care neobositul traducător o avea de îndeplinit? El începuse să facă traducerea pentru sine şi ardea de nerăbdare să-şi continue activitatea, nestânjenit de o slujbă şi de greutăţi familiale. Cum ar mai fi făcut el, apucând aceste căi obişnuite, descoperirile spirituale care aveau să-l ducă la cunoaşterea personală a Domnului Isus ca Mântuitor? în toamna aceluiaşi an, soluţia a fost găsită. Tânărul teolog a fost hirotonisit în catedrala din Huşi, de Prea Sfinţia Sa Episcopul Nicodim, mai târziu mitropolit al Moldovei şi apoi patriarh al României. Pentru că nu urma să ia un post de preot, a fost hirotonisit pe seama Mănăstirii Dobrovăţ, aparţinând de Episcopia Huşilor, devenind astfel călugăr. Socotea că în acest fel va ajunge la o mai mare sfinţenie, pe care de atâta timp o căuta cu înfrigurare. Era un om cu totul deosebit! Deşi călugăr, cu toate că ştia ce înseamnă starea de totală lepădare de sine care însoţeşte totdeauna pe cei duhovniceşti, avea în acelaşi timp o ţinută ireproşabilă, foarte îngrijită. Studiul, departe de a-l înstrăina de realitate, l-a condus la înnoiri pe toate planurile, aşa cum numai spiritele mari sunt în stare s-o facă. în acelaşi timp era plin de o smerenie deosebită şi avea o totală lipsă de interes pentru starea sa materială. Ambele aceste însuşiri l-au însoţit toată viaţa, bucurându-se astfel de o nemărginită apreciere şi dragoste din partea tuturor, a susţinătorilor, a superiorilor săi, a enoriaşilor. în iulie 1916 începuse deja să traducă Biblia, imediat după trecerea licenţei, întrucât prinţesa Callimachi se obligase să îngrijească de micile lui nevoi materiale, a doua zi după hirotonisirea lui ca preot-călugăr, Dumitru Cornilescu şi-a declinat oficial obligaţiile faţă de Biserica Ortodoxă, pentru a-şi putea continua nestânjenit marea lui chemare - traducerea Bibliei. Pentru ca în această mare lucrare să nu fie împiedicat de nici o altă activitate, conştient de însemnătatea şi urgenţa traducerii, şi parcă presimţind efectele spirituale pe care această minunată operă avea să le aibă asupra sa însuşi şi asupra poporului român, Dumitru Cornilescu a părăsit aproape com--plet lumea pentru 5 ani. A plecat imediat la castelul prinţesei Rallu Callimachi de pe moşia Stănceşti, judeţul Botoşani, unde a lucrat cu o înfrigurare nemaiîntâlnită. În acest fel, cel ce avea să devină una dintre cele mai luminoase personalităţi creştine a României nu avea să încaseze niciodată nici măcar un salariu, nici de la Biserica Ortodoxă română, şi nici de la statul român, deşi a tradus în limba poporului român Cartea care ne aduce cea mai mare lumină: Lumina care vine de sus! Despre viaţa particulară a călugărului în aceşti 5 ani de activitate înfrigurată nu ştim aproape nimic. A lucrat fără întrerupere, într-o stare de înălţare spirituală şi adevărată euforie a muncii. Tot ceea ce urmaşii lui au putut să afle de la el despre acest timp se reduce la descrierea, de către el însuşi, a marilor descoperiri spirituale pe care Dumnezeu i le-a făcut în acest timp, în legătură cu planul de mântuire al omului prin jertfa de pe cruce a Domnului Isus Hristos. Numai soţiei sale i-a relatat mai târziu, foarte pe scurt, aspecte din timpul activităţii sale de traducător, iar unul dintre cei dintâi care s-au întors la Dumnezeu prin el, a redat în puţine cuvinte, impresia pe care i-a făcut-o, când l-a întâlnit prima dată, în timpul lucrului. Despre această perioadă, ca şi despre altele

necunoscute sau puţin cunoscute din viaţa sa, soţia spunea: "Într-o smerenie extremă, vorbea foarte puţin despre sine. ªi chiar atunci când o făcea, de exemplu faţă de mine, nu repeta, niciodată ceea ce deja îmi spusese." îmbrăcat călugăr, cu tichia pe cap, stătea adesea pe pardoseală, scriind pe un scaun mic, cu trei picioare. Avea întinse pe jos nenumărate ediţii ale Bibliei în greacă, ebraică şi aproape toate traducerile existente pe atunci in limbile moderne: engleză, franceză, germană. Pe lângă acestea, multe dicţionare şi fişe cu traducerea paralelă a celor mai de seamă termeni din Biblie. Traducea nu numai cu grija şi cu precizia unui traducător înnăscut, dar şi cu responsabilitatea pe care i-o impunea dorinţa de a înţelege el însuşi şi de a transmite şi altora mesajul dumnezeiesc pe care îl căuta în Biblie. Un interes imens pentru marea lucrare arăta deopotrivă bătrâna doamnă. Renunţând la comodită-ţile pe care i le oferea Elveţia, ea a rămas alături de protejatul său, apărându-l de privirile celor indiscreţi, îngrijindu-se de trebuinţele sale materiale personale şi de cele ale lucrării. Dar ceea ce este tot atât de important este faptul că i-a fost în acelaşi timp un adevărat colaborator de specialitate. Cunoscând limbile moderne mai importante, întocmea fişe de termeni creştineşti de bază, cuprinzând înţelesul lor din cele mai vestite dicţionare şi traduceri ale Bibliei în alte limbi. Era astfel de un real folos traducătorului. De multe ori succesul savantului sau artistului se datorează pasiunii pentru munca lui a unei soţii credincioase sau a unei mame iubitoare, în cazul de faţă era vorba de ceva mai mult: de o mamă a poporului român, dornică de iluminarea lui spirituală. Parcă grăbin-du-se să nu moară înainte de a vedea terminată această lucrare care o interesa aşa de mult, bătrâna prinţesă Callimachi n-a precupeţit nimic din ce avea: nici timpul, nici munca, nici averea moştenită de la mama sa, pentru a-l ajuta pe Dumitru Cornilescu să-şi poată face lucrarea la care fusese chemat de Dumnezeu. Cuprins

Tipărirea Bibliei

"Eu sunt Alfa şi Omega, începutul şi Sfârşitul. Celui ce îi este sete, îi voi da să bea fără plată din izvorul apei vieţii."

(Apocalipsa21:6) în timp ce lucrarea se făcea în umbră, la început numai cu posibilităţile unui student (1914-1916), iar apoi cu cele ale unei prinţese (1916 - 1920), cerinţa naţională pentru o nouă traducere a Bibliei într-o limbă română modernă, scrisă şi citită de toată lumea,, devenea tot mai acută. Societatea pentru Răspândirea Bibliei în Anglia şi Străinătate s-a adresat la începutul anului 1914 arhimandritului Scriban pentru traducerea Noului Testamment, iar acesta a recomandat pe mitropolitul Nicodim pentru traducerea Vechiului Testament. Cerinţa poporului şi intelectualităţii româneşti a fost întărită de Conferinţa baptistă română din Austro-Ungaria, care a avut loc în acest an. Doi ani mai târziu, Societatea Biblică Americană constata de asemenea nevoia unei traduceri a Bibliei pentru comunităţile de credincioşi români din America. Dar începerea primului război mondial a făcut ca Scriban să-şi întrerupă revizuirea traducerii existente a Noului Testament, lucrare care nu a mai fost sfârşită până în anul 1919. între timp însă, Societatea pentru Răspândirea Bibliei în

Anglia şi Străinătate a înregistrat o ofertă neaşteptată. Dumitru Cornilescu terminase traducerea Psalmilor, a Noului Testament şi anunţa terminarea traducerii Vechiului Testament către sfârşitul anului 1920. Prinţesa şi traducătorul au oferit Societăţii noua lor traducere şi efectuarea corecturilor fără a pretinde nici un drept de autor. Era pentru prima dată când se întâmpla aşa ceva. Mai mult, ei spuneau că dacă societatea refuză, prinţesa va publica noua Biblie pe seama sa. Ea prefera însă tipărirea Bibliei lui Cornilescu de către Societate, în care caz se obliga să cumpere un mare număr de exemplare. Avea pe inimă nu numai promovarea noii lucrări, dar şi răspândirea ei pe gratis în masa poporului român. Reprezentantul Societăţii a avut ideea ca lucrarea să se publice cu colaborarea lui Nicodim pentru Vechiul Testament şi a lui Scriban pentru Noul Testament. Dar tânărul şi neobositul traducător a refuzat colaborarea aceasta. Desigur că atunci nimeni, în afară de autor, nu putea să înţeleagă un astfel de act de mândrie profesională, la un călugăr cunoscut pentru modestia sa. Numai el şi Dumnezeul lui, pe care îl descoperise făcând traducerea, ştiau care ar fi fost consecinţele dacă accepta, între timp se făcuse o minune: traducătorul se întorsese la Dumnezeu! Lumina nu mai putea să stea alături de întuneric! Biblia ţinută sub obrocul unei limbi neînţelese de popor şi a unei doctrine religioase abătute de la adevăr ar fi putut să fie prezentată şi acum publicului în termeni care să ascundă încă pentru multă vreme o descoperire care se făcuse şi fusese experimentată deja: întoarcerea la Dumnezeu! Acest lucru nu trebuia să se întâmple, şi nu s-a întâmplat! Prin grija lui Dumnezeu, în anul 1920 apare la Bucureşti Cartea Psalmilor sau Psaltirea împăratului David, tălmăcită de Dumitru Cornilescu (Stănceşti - Botoşani), în Editura Societatea Evanghelică Română, Tipografia Gutenberg. Din-tr-o greşeală tipografică, menţiunea că traducerea apare la comanda Societăţii pentru Răspândirea Bibliei în Anglia şi Străinătate a apărut numai pe spatele ultimei pagini. În anul 1921 a urmat tipărirea Noului Testament, şi în acelaşi an a Bibliei. O operă mare, într-o Românie mare, la sfârşitul celui mai pustiitor război pe care l-a cunoscut vreodată lumea şi România până atunci! în timp ce războiul pustia ţara noastră şi Europa întreagă, undeva, într-o chilie ca de mănăstire, se dădea o luptă spirituală. Nu era vorba de viitorul politic al ţării, ca în cazul războiului, ci cu mult mai mult: de destinul spiritual al întregului popor de limbă română de pretutindeni. Era lupta dintre Dumnezeu şi Satana, mai întâi pentru sufletul muncit de îndoieli al tânărului călugăr, şi apoi al tuturor celor iubiţi de el, de aceeaşi limbă cu el. Dumitru Cornilescu era hotărât însă să nu abandoneze lupta, oricât de aprigă ar fi fost ea. Era lupta cu sine, cu credinţele strămoşeşti, cu Diavolul şi uneltirile lui, prezente uneori chiar şi prin feţele bisericeşti. Dar era decis să nu înceteze lupta decât odată cu victoria deplină asupra îndoielilor sale, asupra nesiguranţei în care Se aflau el şi cei din jurul lui. ªi în această luptă a triumfat Dumnezeu!

„Noi avem nevoie de toate bogăţiile dragostei şi înţelepciunii lui Dumnezeu, căci numai o viaţă din belşug exercită atracţie asupra altora."
D. Cornilescu Cuprins

Partea a doua

Lumină în întuneric

„El ştie ce este în întuneric şi la El locuieşte lumina."
(Daniel 2:22)

Începe să se lumineze de ziuă!

„ªi Domnul va face să răsune glasul Lui măreţ..."

(Isaia 30:30) Ceea ce împingea cu deosebire pe Dumitru Cornilescu la traducerea Bibliei era conştiinţa întunericului spiritual în care se găsea el însuşi, apoi feţele religioase din ţară şi împreună cu ele, întregul popor. Pentru a înţelege importanţa lucrării începute de Dumitru Cornilescu şi pentru a explica marea binecuvântare pe care a adus-o poporului român de pretutindeni, trebuie amintit mai întâi spiritul în care s-a făcut această traducere. Nu era vorba nicidecum de o competiţie cu alte condeie de vază ale vremii, nici o încercare laică de a umple un gol adânc simţit în literatura de specialitate românească, şi cu atât mai puţin nu era o afacere. Nu s-a făcut în prealabil nici un contract cu nici o societate de tipărire a Bibliei, nu au avut loc obişnuitele târguieli între agentul societăţii şi o impunătoare faţă bisericească asupra costului în valută forte pentru fiecare coală sau capitol, pentru fiecare corectură a şpaltului, cum era cazul la toate traducerile anterioare şi la cele care au urmat. Nimic din toate acestea! După cum se ştie foarte bine, Dumitru Cornilescu a început traducerea exclusiv pentru lămurirea sa personală asupra principiilor de bază ale Evangheliei. Lucrarea lui s-a transformat însă într-o operă social-religioasă, ca urmare a responsabilităţii pe care acest mare iniţiat o simţea apăsând pe umerii săi, faţă de ignoranţa morală şi spirituală pe care o vedea la toţi cei din jurul lui. Nu este de mirare că roadele au fost cu totul excepţionale, atât imediat cât şi după aceea, până în zilele noastre! ªi fără îndoială, ele vor continua cât timp se va vorbi româneşte. Greutăţile au fost imense! Numai cine a tradus măcar un capitol de câteva pagini înţelege ce dificultăţi presupune această muncă, mai ales când este vorba de filosofie sau religie, unde sunt posibile mai multe greşeli de interpretare decât în orice alt domeniu. Ca să înţelegem cât de cât imensitatea sarcinii pe care Dumitru Cornilescu şi-a asumat-o de bună voie şi fără nici un folos material, trebuie menţionate câteva fapte. Mişcarea religioasă din România era dominată atunci exclusiv de Biserica Ortodoxă, în care spiritul tradiţional şi dependenţa de biserica răsăriteană, cel puţin în privinţa limbii, au dat naştere totdeauna şi mai ales în ultimii 70 de ani, unui ghem de contradicţii şi interese cu care nimeni nu cuteza să dea piept la scară naţională. Temeritatea iniţierii unei astfel de acţiuni şi consecinţele grave pe care le-ar fi putut avea asupra persoanei respective, nu puteau fi ignorate decât de un spirit ca cel al lui Dumitru Cornilescu. Consecinţele nu s-au lăsat aşteptate, schimbând în mod dramatic sensul vieţii unuia dintre cei mai capabili români, care şi-a petrecut, de aceea, tot restul vieţii în exil. Trebuie apoi să apreciem corect greutăţile de specialitate pentru efectuarea unei astfel de

opere, în România din vremea aceea. Mai multe decenii, Societatea pentru Răspândirea Bibliei în Anglia şi Străinătate a căutat pe două continente un cadru de înaltă clasă, care să cunoască (în acelaşi timp şi în mod corespunzător realizării unei asemenea sarcini) limbile ebraică, greacă şi română. Dar nu l-a găsit. De aceea, împotriva concepţiei acestei Societăţi, de a traduce Biblia numai pe baza textului ebraic, a trebuit să se facă excepţie în cazul României. Avem astfel o traducere a Bibliei bazată pe textul grecesc al Bibliei Septuaginta. Traducerea Bibliei după acest text, confruntată în punctele cheie cu textul ebraic şi cu cele mai cunoscute traduceri din limbile moderne, reprezenta însă o sarcină pe care nu o putea duce la capăt decât un specialist de înaltă ţinută intelectuală şi spirituală. în sfârşit, în cazul traducătorului de faţă, mai mult decât toate aceste greutăţi, pe umerii săi apăsa responsabilitatea tălmăcirii Bibliei fără influenţe străine, fără idei preconcepute, în spiritul concepţiilor de bază pe care Mântuitorul însuşi le-a propovăduit în timpul vieţii Sale pe pământ. Dumitru Cornilescu şi-a dat seama de această responsabilitate. Grija faţă de soarta sufletului său şi a fiilor neamului său i-a dat posibilitatea să facă o lucrare de o ţinută nemaiatinsă până la el, înscriindu-se astfel în rândul celor mai de seamă conducători spirituali ai poporului român. Dar cine ar putea să prezinte mai bine ca el însuşi gândurile, sentimentele, umbrele de îndoială şi străfulgerările de lumină cerească ce l-au inspirat în această perioadă de 5 ani? Acestea sunt prezentate în mod magistral şi în acelaşi timp cu o simplitate caracteristică numai marilor personalităţi şi descoperitori, în broşura scrisă de el, intitulată: „Cum m-am întors la Dumnezeu şi cum am spus şi altora." Desigur, cuvintele care urmează, extrase din această lucrare a lui, nu au nici pe departe semnificaţia corespunzătoare pentru credincioşii din zilele noastre, şi mai ales pentru ,cei din ţările creştine dezvoltate. Cele ce urmează sunt pentru ei lucruri de la sine înţelese, deoarece ei s-au născut şi au trăit într-o ţară, într-o lume unde Cuvântul lui Dumnezeu este cunoscut, preţuit, publicat şi răspândit fără nici o stavilă. Rândurile de mai jos trebuie luate însă în contextul istoric, politic, social şi religios al vremii, descris în numai câteva cuvinte în paginile precedente. Numai aşa le putem înţelege forţa lăuntrică, bogăţia de conţinut, măreţia spirituală pe care le cuprind. Pentru români însă, amintirea acestor idei simple ale creştinismului, aşa cum au fost ele descoperite de Cornilescu din Biblie numai prin călăuzirea Duhului Sfânt, este revelatoare. Pentru ei, paginile care urmează sunt încărcate cu toată afectivitatea pe care Dumnezeu a dat-o unui popor de la extrema estică a Europei, strivit între influenţe istorice şi politice potrivnice, pe de o parte, şi între prejudecăţi şi forme religioase moarte, statornicite de secole prin tradiţia omenească, pe de altă parte. Ele se adresau de asemenea unor oameni care nu cunoşteau nici chiar cele mai elementare lucruri ale Cuvântului lui Dumnezeu, în această lumină, înţelesul frazelor care vor urma, deşi arhicunoscut astăzi de credincioşii din toată lumea, poate căpăta şi în ochii lor, sensul unui simbol, sensul lor adevărat! Pentru că şi astăzi, ca şi în timpul lui Cornilescu, şi în timpul Mântuitorului, marile adevăruri ale Evangheliei sunt descoperite de Dumnezeu direct slujitorilor Lui celor mai devotaţi, celor mai spirituali, fără participarea unei idei preconcepute, ci exclusiv prin Duhul Său cel Sfânt. Pildă stau marile reforme protestante şi neoprotestante care au avut loc mai ales în ultimii 400 de ani în ţările de

limbă germanică şi anglo-saxonă. Pe drept cuvânt, un ziar european numea pe Dumitru Cornilescu la aniversarea a 50 de ani de la traducerea Bibliei: un Luther român. ªi apoi cine ar putea vorbi mai bine despre întoarcerea la Dumnezeu, decât el însuşi? Să-l ascultăm. Cuprins

Întoarcerea la Dumnezeu

„Mă veţi căuta şi Mă veţi găsi, dacă Mă veţi căuta cu toată inima. Mă voi lăsa să fiu găsit de voi... zice Domnul."

<br< (Ieremia 29:13-14) "Pe când lucram la traducerea Noului Testament, a trebuit să caut fiecare cuvânt în greceşte, într-un dicţionar, ca să-i văd înţelesul. ªi pe când făceam lucrul acesta, am căpătat cu totul alte convingeri despre lucrurile cele mai obişnuite. De pildă, când am văzut că Biblia vorbeşte aşa de mult despre păcat, m-am gândit că păcatul trebuie să fie ceva grozav înaintea lui Dumnezeu, dacă El vorbeşte atât de mult despre păcat. Negreşit, totdeauna am crezut că păcatul este ceva foarte rău înaintea lui Dumnezeu, dar dacă m-ar fi întrebat cineva: „Ce este păcat?", i-aş fi răspuns: "Dacă omori pe cineva, ai făcut un păcat." „Cine este un păcătos?" „Ucigaşul este un păcătos şi locul lui este la închisoare. "Dar când am citit că „oricine se mânie pe fratele său va cădea sub pedeapsa jude-căţii" (Matei 5:22) am rămas uimit, fiindcă ştiam că oricine se mânie în fiecare zi. Dacă ai de-a face cu persoane supărăcioase, nu poţi altfel decât să te superi. şi dacă oricine se supără, nu se poate să fie aşa de grav. Nu puteam să pricep versetul acesta şi am trecut mai departe. Când am ajuns la versetul din epistola către Romani care spune că: „toţi au păcătuit...", nu m-am putut împăca cu el, fiindcă ziceam: "eu cunosc foarte multe persoane caren-au omorât niciodată pe nimeni şi nu sunt la închisoare. Nu pot pricepe de ce spune Biblia că toţi au păcătuit. Dacă nu cunosc pe alţii, mă cunosc măcar pe mine însumi. Eu n-am omorât pe nimeni, n-am fost la închisoare, aşa că nu pot spune că sunt un păcătos." N-am putut înţelege nici versetul acesta; l-am lăsat şi am trecut mai departe. Când am ajuns la celălalt verset: „Nu este nici un om neprihănit. Nu este nici un om care să facă binele..." m-am înfuriat puţin pe versetul acesta, "asta n-o potcrede", mi-am zis eu. Fiindcă eu cunosc multe persoane care au făcut multe lucruri bune. şi dacă nu cunosc pe alţii, mă cunosc pe mine. Am făcut o mulţime de lucruri bune, împărţind cărţulii, dând ceva bani pentru Dumnezeu şi aşa mai departe. ªi acum ce fac? Fac o lucrare foarte frumoasă: traduc Biblia în limba poporului meu. Ce vreţi mai mult? Dar atunci de ce spune Biblia că ‚nu este nici unul care să facă binele", când eu văd că e măcar unul, acel unul... sunt eu însumi. N-am putut pricepe şi am mers mai departe. Când am venit la un alt verset din epistola către Romani, care spune că „plata păcatului este moartea ", am zâmbit şi am zis: "Este cu neputinţă să crezi asemenea lucruri, fiindcă toată lumea moare: fie buni, fie răi. Ce fel de plată este aceea, dacă fiecare o capătă? "Aşa că nici asta n-am înţeles-o şi am mers mai departe. Când am ajuns la versetul din Apocalipsa 20:14, care vorbeşte despre „a doua moarte", adică de iazul de foc, mi-am zis: "Asta-i moartea ca plată a păcatului. Dar asta-i grozav! Aş vrea să ştiu cine este acolo în iazul de foc." ªi când am văzut că în iazul de foc sunt

ucigaşii (Apocalipsa 20:8), mi-am zis:, foarte bine, ucigaşii trebuie să fie acolo pentru că sunt mari păcătoşi." Apoi am cercetat mai de aproape tot versetul, ca să văd cine mai este acolo. şi spre marea mea uimire am descoperit că acolo sunt şi mincinoşii. „Cum", mi-am zis eu: e minciuna un păcat aşa de mare ca să fie pedepsită cu aceeaşi pedeapsă ca uciderea ? Doar fiecare spune minciuni în fiecare zi. şi nu numai una, ci mai multe şi de felurite soiuri: minciuni de afaceri, minciuni de nevoie, minciuni de linguşire, minciuni de politeţe. ªi dacă este aşa, mi-aduc aminte că şi eu am spus o mulţime de minciuni în viaţa mea. De pildă când eşti acasă şi vine cineva să te vadă şi nu vrei să te vadă, spui că nu eşti acasă. Asta înseamnă o minciună. Aşa căacumm-am încredinţat de-a binelea că eram un păcătos. Dar nu numai un păcătos, ci un păcătos osândit, care mergeam spre iazul de foc." Atunci a început să-mi fie frică şi îmi ziceam mereu: „Nu vreau să mă duc acolo în ruptul capului." Nu cunoşteam însă calea mântuirii. Nu ştiam ce să fac ca să nu merg în iazul de foc. Am cercetat mai departe. Când am ajuns la versetul acela din epistola către Romani care spune că „toţi sunt socotiţi neprihăniţi fără plată", am zâmbit şi am zis: „ Ce ciudat! Cartea aceasta este plină de lucruri care se bat cap în cap. Până acum am văzut că toţi sunt păcătoşi, osândiţi să meargă în iazul de foc şi acum deodată, iată-ipe toţi «socotiţi neprihăniţi fără plată». Care este deosebirea?" ªi citind mai cu luare aminte versetul acesta am văzut că era o deosebire. Da, „socotiţi neprihăniţi fără plată", dar prin credinţă în sângele lui Isus Hristos, pe care Dumnezeu L-a dat ca o jertfă de ispăşire pentru păcate." mi-am zis eu, „adevărat? Pentru păcate a murit Hristos? învăţasem la şcoală că El a murit pentru păcatele întregii lumi (1 Ioan 2:2). Dar ce-mi foloseşte mie lucrul acesta, când eu sunt un păcătos şi păcatele mele nu sunt iertate? Da, dar dacă a murit pentru păcatele întregii lumi, mi-am zis eu, a murit şi pentru păcatele mele, fiindcă şi eu sunt unul din lume. Oricum ar fi, mi-am zis eu, văd din cartea aceasta că există o iertare a păcatelor, că Hristos a murit şi pentru mine, deci iertarea aceasta este şi pentru păcatele mele. Slavă Domnului! Dacă voi merge la judecată, voi zice lui Dumnezeu: «Doamne, nu cunosc decât Cartea aceasta. Tu ai zis că este Cuvântul Tău. Eu am cititîn ea că Hristos a murit pentru mine, am luat iertarea pentru mine şi dacă mă vei osândi, nu-i vina mea, fiindcă am crezut ce spune Cuvântul Tău.» ªi aşa am luat pentru mine iertarea păcatelor. Acesta a fost cel dintâi pas. Al doilea pas a fost când am descoperit căn-aveam un Mântuitor mort, ci un Mântuitor viu, cu care puteam intra în legătură. El a murit pentru păcatele noastre, dar a şi înviat ca să ne facă neprihăniţi... ªi acum este un Mântuitor viu. „Bun", mi-am zis eu, „tocmai asta este ce-mi mai trebuia, îmi place să am o persoană vie căreia să-i pot vorbi. "Dar cea mai mare bucurie a mea a fost când am descoperit că El nu este numai un Prieten viu căruia îi pot vorbi, ci că în Mântuitorul cel viu am puterea să biruiesc păcatul, fiindcă El a înfrânt puterea Vrăjmaşului, prin învierea Lui. „Bine", mi-am zis eu, „dacă lucrul acesta este adevărat, - şi văd că este adevărat - vreau să-l iau pentru mine însumi, fiindcă nu vreau să mai trăiesc în păcatul care a omorât pe Mântuitorul meu." Eu îmi închipuiam că păcatul face parte din firea noastră, că nu putem altfel, că trebuie să păcătuim, aşa că înţelegeţi ce bucuros am fost când am descoperit că există o astfel de putere ca să biruieşti păcatul. Astfel L-am luat pe Domnul Isus ca Mântuitor viu al meu. Cel din urmă pas a fost când am descoperit că El este şi Domn. Domn

înseamnă stăpân. El este stăpân, iar noi suntem robi. Noi nu mai suntem ai noştri, ci suntem ai Lui cu tot ce avem şi cu tot ce suntem. Când am văzut că Pavel era un rob al lui Isus Hristos, am zis: "Dacă Pavel a fost rob şi eu trebuie să fiu rob." ªi aşa L-am luat ca Domn şi Stăpân al meu, care n-are decât să poruncească, iar eu să ascult. şi ce Domn şi Stăpân minunat este El, căci te poţi încrede deplin în El! Aşa m-am întors la Dumnezeu. Acum ştiam că eram născut din nou, un copil al lui Dumnezeu. ªtiam că de acum toate trebuiau să se înnoiască în viaţa cea nouă. ªi cel dintâi lucru pe care a trebuit să-l înnoiesc a fost traducerea Bibliei, la care lucram. Căci îmi ziceam: „ Traducerea de până acum este făcută de omul cel vechi. Eu sunt un om nou şi trebuie să am o altă traducere făcută de omul cel nou. " Am început traducerea din nou, dar acum nu mai citeam Biblia cu întrebările de mai înainte, când ziceam: „Se poate? Să fie adevărat?" ci cu alte întrebări şi anume: ‚Am eu ce spune cartea aceasta? Sunt eu ce spune ea ? Dacă nu, de ce nu sunt şi de ce nu am? Dacă da, slavă Domnului!" Cuprins

O întărire şi un început

„Sământa căzută în pământ bun este cel ce aude Cuvântul şi-l înţelege; el aduce roadă: un grăunte dă o sută, altul şaizeci, altul treizeci."

(Matei 13:23) "Acum greutatea era că eram singura persoană care începusem o viaţă nouă în felul acesta. Citisem şi alte cărţi care întăreau cele de mai sus. Dar erau... cărţi. Aşa că am început să mă gândesc: «Viaţa mea este foarte frumoasă, dar cine ştie dacă nu este numai o închipuire a mea, fiindcă am căpătat-o numai prin citirea şi cercetarea Bibliei.» Dar acum fiecare verset mi se înfăţişa într-o lumină nouă. ªi versetul acesta din Filipeni 4 mi-a venit îndată în minte: „în orice lucru aduceţi cererile voastre la cunoştinţa lui Dumnezeu, prin rugăciuni şi cereri." „Doamne", am zis eu, "nu pot să spun că sunt un necredincios. Cred orice lucru din Cuvântul Tău. Dar nu ştiu dacă sunt pe calea cea bună. însă, dacă îmi dai prilej să văd un alt suflet venind la Tine, în acelaşi fel, voi fi pe deplin încredinţat că sunt pe calea cea bună." M-am rugat. După 3 luni, m-am pomenit într-o dimineaţă cu doi tineri de la şcoala militară din Bucureşti, care m-au întrebat cum pot să fie pregătiţi de moarte. „Fiindcă", ziceau ei, „trebuie să plecăm în curând pe front şi cine ştie dacă nu vom muri. ªi trebuie să spunem adevărul, că nu suntem gata de moarte?" "da," am zis eu, „bine că aţi venit acum, fiindcă dacă aţi fi venit acum 3 luni, n-aşfipututsă vă răspund la această întrebare. Hristos a murit pentru păcatele Dv. şi dacă credeţi lucrul acesta şi-l luaţi pentru Dv. şi vă daţi viaţa şi inima în mâna Lui, aveţi iertarea păcatelor acum; sunteţi mântuiţi. Iar dacă vă duceţi pe front şi muriţi, Mântuitorul vă aşteaptă să vă primească la El. Dar dacă vă veţi întoarce, veţi avea ceva de făcut pentru El şi anume: să spuneţi şi altora cum pot fi pregătiţi pentru moarte." S-au bucurat de această veste. A uprimit-o îndată şi s-au întors la cazarmă spunând celorlalţi că sunt mântuiţi şi că păcatele le sunt iertate. Uniii-au luat în râs, alţii doreau să mai audă despre aşa ceva. Duminica următoare au mai venit cu alţii şi le-am spus adevărul şi lor. Unii dintre ei s-au hotărât pentru Domnul şi după

câtă va vreme erau mai multe suflete hotărâte pentru Domnul şi petreceam fiecare duminică împreună, de la ceasurile două după masă până la nouă seara. Era cam lung, aşa că simţeam nevoia de o oarecare schimbare. Fiindcă toţi eram tineri, ne-ar fi plăcut să cântăm, dar nu ştiam ce să cântăm. Cântece din lume nu puteam cânta, iar cântări creştineşti nu ştiam niciuna. Dar, printre cărţile pe care le comandasem la început a veam şi o carte de cântări. M-am uitat prin ea şi am văzut că erau foarte frumoase într-ade-văr, dar păcat că erau în altă limbă, nu în româneşte. A cum însă mă obişnuisem samă duc la Mântuitorul cu toate greutăţile, şi I-am zis: "Mântuitorule, vezi în ce greutate mă aflu. Eu nu sunt un mare muzicant, dar Tu eşti şi muzicant şi poţi să-mi dai putere să traduc câteva cântări. "M-am rugat astfel mai multă vreme, apoi-am încercat şi după multă trudă am tradus o cântare şi apoi altele. în duminica următoare, când au venit băieţii la mine, le-am spus că toate trebuie să fie noi în viaţa cea nouă, chiar şi cântarea. Ca urmare, am început sale cânt cântarea pe care o tradusesem. Le-a plăcut foarte mult şi la strofa din urmă au început toţi să cânte. Am cântat un ceas, au învăţat-o pe dinafară şi s-au întors la cazarmă şi au cântat-o şi acolo. Mulţi din camarazii lor au început să le zică: ,^Asta-i frumos, ăştia se duc şi petrec duminica cu muzică. Trebuie să ne ducem şi noi la petrecere. "Au venit să petreacă şi mulţi din ei s-au hotărât pentru Domnul. Aşa a fost începutul. Câteva fapte izbitoare au făcut să se întindă mişcarea. Unul dintre ele a fost întoarcerea la Dumnezeu a unui ateu. Era un tânăr foarte citit, dar care nu credea în nimic. Prietenii noştri doreau la început să-l facă şi pe el să vină să audă Evanghelia, dar el nu voia. Unul din cei dintâi hotărâţi pentru Dumnezeu s-a îmbolnăvit. Doctorul i-a spus să mănânce miere, dar miere nu se găsea în oraş în timpul războiului. El şi-a adus aminte că la mine mâncase miere la ceai. A rugat pe prietenul lui necredincios să vină la mine şi să-i aducă puţină miere. Necredinciosul nu voia să vină. Căci zicea: „Omul acela îşi are părerile lui, eu le am pe ale mele, şi nu vreau samă cert cu el. "Dar prietenul lui i-a zis: "Dacă tu nu aduci vorba de religie, el nu începe."„A dacă este aşa", a zis el în cele din urmă, „am samă duc." A venit. A mai luat un alt prieten cu el., fiindcă", zicea el, „cine ştie, poate că ajungem la ceartă asupra părerilor noastre deosebite şi măcar să fim noi doi, iar el unul. "Cândau venit, am început să vorbim despre toate: cum este vremea, cum merge războiul etc., dar nici o vorbă despre credinţă. Prietenul lui, care nu ştia nimic despre hotărârea camaradului său, şi-a zis: „Suntem în casa unui preot. Vorbim despre toate celea, dar numai despre religie nu. Nu este frumos. Trebuie să vorbim puţin şi despre credinţă, chiar dacă nu credem." ªi a început să spună că acum lumea nu mai crede în nimic. Fără îndoială, m-am folosit de prilejul acesta şi am început să vorbesc despre Evanghelie. Necredinciosuls-a supărat foc. A început să-mi spună o mulţime de lucruri neplăcute. Eu am aşteptat până s-a liniştit şi apoi am început să-i vorbesc despre Mântuitorul. El a ascultat foarte liniştit şi la urmă a spus doar atât: "De ce nu ni se spun astfel de lucruri la şcoală?" pentru că", am zis eu, n-au trecut prin ele şi nu le au. "Lui îi plăcea să citească. I-am dat o carte şi l-am rugat să vină duminica viitoare şi să-mi spună dacă i-a plăcut. Duminica următoare când a venit, l-am întrebat despre carte. A spus căi-a plăcut foarte mult şi că tot ce a găsit în ea era foarte adevărat. "Dacă este adevărat", i-am zis eu, „trebuie să iei o hotărâre". "Am şi luat-o", a răspuns el. „Cehotărâre?", am întrebat eu

curios. "M-am hotărât pentru Hristos". Ce bucurie pe noi, mai ales că el avea o oarecare trecere printre tovarăşii lui, ca unul care era citit. El, prin pilda lui, a adus şi pe alţii. Aveam şi un foarte bun muzicant, care a pregătit un cor. într-o zi, el era la carceră şi citea o carte despre rugăciune. Un prieten al lui l-a văzut şi a început să râdă de el. La urmă a zis: "Dacă este adevărat că prin rugăciune se poate face atât de mult, roagă-te ca disearăla 6 să-mi dea drumul din carceră şi samă duc la Iaşi. Atunci am să mă întorc şi eu la Domnul." Muzicantul şi-a zis: "De ce n-ar face Dumnezeu lucrul acesta ?Doar este spre sla va Lui. "Apoi a zis prietenului său: "Dorinţa ţi se va împlini." S-a retras pentru câteva minute, s-a rugatîntr-un colţ şi a început să citească mai departe. Spre marea mirarea celorlalţi, pe la 6 seara a venit un soldat şi a zis: „/,... este slobod şi are ordin să plece îndată la Iaşi. Ce răsunet a avut această întâmplare în cazarmă! Fiecare a ştiut de ea. Duminica următoare şi mai mulţi au venit să audă vestea Evangheliei. Aşa a început mişcarea. Când s-a isprăvit războiul, doi din cei întorşi la Dumnezeu au trebuit să se ducă la ªcoala normală din Bucureşti să-şi sfârşească studiile, ca să se facă învăţători. Simţeau că trebuie să facă şi acolo ceva pentru Domnul, dar nu vedeau ce. Nu puteau nici să predice, nici să vorbească prea mult cu colegii lor despre Isus. Erau într-o mare încurcătură. Puteau însă să se roage. S-au hotărât să se ducă pe malul râului, în pădure, şi să se roage. Au spus Domnului cam aşa: "Doamne, Tu ştii că noi nu putem să predicăm şi nu putem vorbi prea mult colegilor despre Tine. Dar Tu cunoşti sufletele din şcoala aceasta şi nevoia lor de un Mântuitor. Te rugăm să faci pe cei ce sunt frământaţi de gândul mântuirii să vină la adunarea noastră. Noi nu vrem să vorbim nimănui şi nu chemăm pe nimeni. "Aşa au şi făcut. După 4 zile a venit la ei un coleg şi le-a zis: „Am băgat de seamă că în fiecare seară voi vă duceţi regulat în pădure. Puteţi să-mi spuneţi şi mie ce faceţi acolo?" Cei doi au rămas cam încurcaţi, dar au spus: „Ce facem noi, poate nu ţi-o plăcea. "„Ce anume?", a întrebat el. „Ei, ne rugăm şi noi." „Tocmai de asta aveam nevoie şi eu", a zis el. „Cam bănuiam eu ceva. Vreţi să mă lăsaţi să vin şi eu cu voi?" "încape vorbă?", a fost răspunsul celorlalţi, înţelegeţi ce bucurie a fost pe ei când au văzut că rugăciunea le fusese ascultată aşa de curând. Acesta a fost începutul. Apoi au venit şi alţii, aşa că după o vreme erau un număr bun, care se duceau regulat şi se rugau... Mulţi dintre ei s-au întors la Dumnezeu numai venind la această adunare de rugăciune. Fără îndoială, n-au mai putut rămâne ascunşi. Colegii lor au auzit. Se înţelege că nu prea le plăcea sase lase de păcat. Aşa că a început, ca de obicei, o mică prigonire. Câţiva colegi neîntorşi la Dumnezeu s-au hotărât într-o seară să se ducă după ei la adunarea de rugăciune şi să arunce cu pietre în ei. Creştinii noştri au auzit, dar s-au hotărât să se ducă fără teamă, ca de obicei. S-au dus şi au început să se roage. Apoi au, venit cei neîntorşi la Domnul, cu pietrele în mâini. Cel care se ruga i-a văzut venind şi a început să spună în rugăciunea lui: „ªi acum, Doamne, ai milă de cei care vin cu gânduri rele împotriva noastră şi atin-ge-le inima." Deodată, cel care era în fruntea cetei a aruncat şapca şi pietrele jos şi a îngenunchiat şi el, mişcat de cuvintele rugăciunii pe care o auzise. Toţi ceilalţi au făcut la fel. Astfel i-a izbăvit Domnul şi au făcut împreună adunare de rugăciune în seara aceea. După două luni au isprăvit şcoala şi trebuiau să plece. S-au despărţit la gară, după o adunare de rugăciune de neuitat, pe care au avut-o pe marginea râului, pe o lună

frumoasă, înainte de venirea trenului care avea să-i împrăştie în lungul şi în latul ţării." Cuprins

"Cuibul cu barză"

„Rodul celui neprihănit este un pom de viaţă, şi cel înţelept câştigă suflete."

(Proverbe 11:30) De multe ori în istorie, opere celebre, nemuritoare au fost realizate prin cooperarea a două spirite mari, a căror chemare pentru înnoiri revoluţionare a corespuns întocmai cerinţelor celor mai profunde ale momentului istoric, social, filosofic, religios. Aşa a fost cazul şi cu cei doi credincioşi aleşi ai Bisericii Ortodoxe române, în anii dinaintea începerii primului război mondial, în timp ce spiritele laice se îndreptau exclusiv spre rezolvarea marilor probleme politice, sociale şi economice cu care era confruntată ţara noastră, undeva, într-o chilie din îndepărtata Moldovă şi într-o biserică fără importanţă din Bucureşti, doi aleşi ai lui Dumnezeu, fără strălucire omenească deosebită, dar dedicaţi cu tot sufletul şi cu toată fiinţa lor ridicării spirituale a lor şi a poporului român, se luptau o altă luptă, o luptă spirituală poate de proporţii şi mai mari. Oricum, cu urmări veşnice. Preotul Tudor Popescu continua să predice Evanghelia la biserica „Cuibul cu Barză", fără însă ca el însuşi să fie mântuit, încetul cu încetul el şi-a dat seama de inutilitatea marilor lui eforturi, prin aceea că nici unul din enoriaşi nu căpăta o viaţă nouă, aşa după cum el însuşi îşi dădea seama că nu este schimbat. Scrisorile pe care le primea de la prietenul său Dumitru Cornilescu, din Moldova, i se păreau bizare, în ele se vorbea despre lucruri care îi erau cu totul străine. Nu putea să accepte, ca şi prietenul său la început, că este un păcătos ca toţi ceilalţi oameni şi că are nevoie de mântuire, ca fiecare din ei. Pentru a putea înţelege adevărul, Dumnezeu trebuia să-l smerească, pe de o parte prin a constata inutilitatea eforturilor sale, iar în al doilea rând, în mod direct, în propria sa familie. Astfel, în faţa mormântului deschis al fratelui său preferat a început pentru prima dată să-şi dea seama în mod nemijlocit de nimicnicia omului şi să caute cu tot dinadinsul răspuns la întrebările care îl preocupau. Dar aceasta era încă prea puţin. Mândria lui nu putea fi înfrântă decât dacă avea să fie lovit mai puternic, mai direct, în mod fulgerător i-a murit soţia, la care ţinea foarte mult, lăsându-l singur cu trei copii mici. Aceasta s-a întâmplat în 1918. Zdrobit prin suferinţă, Tudor Popescu a început să se întrebe: „Sunt eu aşa cum vrea Dumnezeu să fi u? Nu cumva din această pricină nu pot să arăt nici un suflet pe care să-l fi adus la adevăr, la Dumnezeu?" Dar iată că în 1919, Dumitru Cornilescu a trebuit să vină la Bucureşti pentru a duce tratativele necesare în vederea tipăririi Psalmilor şi apoi a Noului Testament şi a Bibliei. Ziua ducea tratative cu editurile şi tipografiile, iar seara, uneori toată noaptea, discuta cu Tudor Popescu despre subiectele care îi preocupau. Discuţiile lor se învârteau tot în jurul „întoarcerii la Dumnezeu", pentru că unul o experimentase şi ştia că aceasta constituie începutul pentru fiecare păcătos înaintea lui Dumnezeu şi cu atât mai mult pentru un lucrător în via Domnului. Fără să ajungă la vreun rezultat, Tudor

Popescu a fost totuşi de acord ca Dumitru Cornilescu să vorbească în biserica lui despre „întoarcerea la Dumnezeu", şi dacă şi în alţi oameni se va produce schimbarea de care vorbea Dumitru Cornilescu, „va vedea ce este de făcut". După ce Dumitru Cornilescu a predicat de câteva ori, Tudor Popescu a încercat şi el să predice despre acelaşi subiect. Avertizat că acest lucru nu se poate face dacă nu eşti mai întâi tu însuţi întors la Dumnezeu, Tudor Popescu a răspuns: „Nu contează am să predic mai întâi altora." într-o duminică, pe când zugrăvea cu mult talent în predica sa grozăvia păcatului, a sfârşit prin a-şi da seama de gravitatea propriilor sale păcate, şi s-a întors astfel la Dumnezeu prin propria sa predică. De atunci a început să predice prin Duhul lui Dumnezeu. Cuprins

Marea confirmare

„ Cine rămâne în Mine şi în cine rămân Eu, aduce multă roadă."

(Ioan 15:5) Ca şi Dumitru Cornilescu, Tudor Popescu nu s-a mulţumit cu starea de linişte sufletească pe care o căpătase el însuşi. Dimpotrivă, el era preocupat ca şi prietenul său, de obţinerea unor confirmări publice din partea lui Dumnezeu, iar pe de altă parte era dornic să dea poporului vestea cea bună pe care nu o cunoscuse în activitatea anterioară. De aceea, Tudor l-aîntrebat într-o zi pe Dumitru Cornilescu: „Ce va să zică asta ? Sunt întors la Dumnezeu, predic Evanghelia şi nimeni nu se întoarce la Dumnezeu?" Dumitru Cornilescu, care experimentase mai înainte efectul discuţiilor de la om la om, i-a făcut lui Tudor Popescu următoarea propunere: „ Vezi că unii ascultători urmăresc cu mare băgare de seamă predica. Cheamă pe câţiva din ei la tine acasă, marţi seara, să vorbim cu ei despre sufletele lor. "Ideea a prins viaţă pe loc şi în marţea următoare 5 persoane discutau despre întoarcerea la Dumnezeu în biroul particular al lui Tudor Popescu. Trei erau încă nemântuiţi, dar dornici să afle adevărul. Primul suflet a fost câştigat din prima seară, în săptămânile următoare au venit din ce în ce mai mulţi, astfel că, în scurt timp, biroul preotului Popescu era plin. La predicile ţinute în biserică, el împărtăşea enoriaşilor nu litera moartă, ci experienţele personale ale unui suflet mântuit; iar în întâlnirile de marţi seara discuta cu fiecare în parte problemele lor spirituale. Rezultatul acestui mod de a lucra cu sufletele nu s-a lăsat mult aşteptat. Curând, numărul celor întorşi la Dumnezeu a devenit tot mai mare. După terminarea traducerii Bibliei, în 1920, Dumitru Cornilescu s-a stabilit definitiv la Bucureşti, pentru a se îngriji singur de editarea şi tipărirea valoroaselor manuscrise. De la o lucrare de o intensitate nemaiîntâlnită, dar oarecum statică - traducerea Bibliei, într-un sat din nordul ţării, Dumitru Cornilescu a revenit deodată la o activitate publică foarte intensă. Din nou mai multe predici pe săptămână, traduceri de cărţi creştineşti, tipărituri, traduceri de cântări creştineşti, îngrijirea tipăririi Bibliei şi a unor părţi din Biblie etc. Nici o personalitate religioasă din ţara noastră nu a dus o activitate atât de intensă, într-o perioadă aşa de scurtă, ca acest om ales al lui Dumnezeu. Imboldul era acum însă altul, înainte de 1916 căuta, şi chiar atunci când dădea altora lucruri de primă calitate, el însuşi nu era convins de ele.

Acum, teologul de renume naţional se impunea tuturor cu o putere nemaiîntâlnită. Scopul principal al activităţii lui, ca şi al prietenului lui nedespărţit Tudor Popescu, era perfect precizat: câştigarea sufletelor pentru Dumnezeu. Restul era numai un mijloc sau ceva auxiliar. Predicile erau ţinute de obicei de Tudor Popescu, dar şi Dumitru Cornilescu predica adesea, mai ales înlocuindu-l pe Tudor Popescu atunci când era obosit. La discuţiile de marţi seara, care cu timpul s-au transformat în adevărate adunări de lămurire a sufletelor şi de câştigare a lor pentru Dumnezeu, Cornilescu avea un rol deosebit. Lucrarea făcută de Dumitru Cornilescu în timpul predicilor şi după predici şi mai ales în discuţiile cu sufletele de marţi seara, era aşa de puternică şi hotărâtă, încât toţi cei ce l-au auzit nu pot uita răscolirea pe care au produs-o în sufletele lor. Astfel, unul dintre primii credincioşi câştigaţi pentru Dumnezeu în acea vreme, scria acum câţiva ani lui Dumitru Cornilescu: "Miaduc aminte de seara aceea neuitată... Era într-o marţi seara, după duminica Floriilor din anul 1921, când v-am cunoscut prima dată, în cancelaria părintelui Popescu, unde mai erau câteva persoane. După ce părintele Popescu a citit ceva din Cuvântul lui Dumnezeu şi a dat o scurtă explicaţie, eu am cerut voie să spun ceva. Mi s-a dat voie şi am povestit pe scurt viaţa mea din copilărie până în ziua aceea, arătând că sunt un păcătos, care am crezut că Domnul Isus m-a spălat cu sângele Său. Dar am mărturisit că am mai rămas cu un mare cusur minţeam. Minciunii îi ziceam cusur, nu o socoteam păcat, fiindcă eram obligat de director să mint; deci, ziceam eu, directorul răspunde! Dumneavoastră aţi ascultat cu răbdare povestea vieţii mele până aici. Aici m-aţi oprit şi mi-aţipus întrebarea: — Directorul îţi spune să spui minciuni, dar Cuvântul lui Dumnezeu ce zice? — Cuvântul lui Dumnezeu mă învaţă să spun adevărul, am răspuns eu. — Fă aşa şi gata, aţi spus Dv. foarte hotărât. — Da, dar dacă spun adevărul mă dă afară din serviciu şi am greutăţi, am copii, am zis eu. — Ce vrei atunci, aţi zis Dv., să te dea directorul afară din serviciu, sau Domnul Isus afară din cer? Aceste cuvinte m-au lovit adânc în inimă, am plecat capul şi am tăcut. La despărţirea noastră mi-aţi arătat multă înţelegere, m-aţi mângâiat, dar eu eram încă îngrijorat. Domnul nostru a lucrat însă aşa de minunat că a doua zi s-a făcut mare zarvă cu minciuna pe care am spus-o încât a aflat şi directorul care m-a chemat la el. Am a vut astfel ocazia să-i mărturisesc credinţa în Domnul Isus. Acest fapt m-a smerit foarte mult. îngrijorarea mea s-a transformat în mare bucurie." în legătură cu lucrarea minunată pe care Dumnezeu o făcea în acele vremuri cu sufletele, Dumitru Cornilescu scria: "Numărul celor ce veneau marţiseara creştea mereu şi mica odaie, care era biroul lui Tudor Popescu, devenise tot mai neîncăpătoare. Cu timpul, lucrul acesta făcându-se regulat, şi metoda s-a mai schimbat. După multe întâlniri cu simple discuţii, am început să citim din Evanghelia după Ioan, fiecare din noi câte un paragraf şi să-l explicăm, în legătură cu viaţa de toate zilele. Aşa a mers până la sfârşitul anului (1921). La început veneau numai bărbaţi, căci socoteam că discuţiile pe care le aveam cu bărbaţii nu sunt potrivite şi pentru femei, fiecare sex având greutăţile şi particularităţile lui. Dar parcă femeile nu aflau de la bărbaţii lor ce se făcea acolo? ªi de aici; dorinţa lor fierbinte era: când se vor face asemenea adunări şi pentru ele? Ele ziceau: părinte, dar pe noi când ne adunaţi? Nouă când o să ne vorbiţi?" Răspunsul cu care scăpam din încurcătură era: „La toamnă, la toamnă!", căci dacă

pentru bărbaţi nu aveam loc, ce avea să fie când am fi dat drumul şi la femei?" Prin experienţă, adunările lor laolaltă s-au perfecţionat necontenit. Dumitru Cornilescu, totdeauna plin de iniţiativă, a continuat să facă lucrarea începută la Dorohoi, să traducă cântece creştineşti, să compună altele şi să le adapteze la melodiile pe care le găsea în cărţile comandate din străinătate. Una câte una, mica ceată de credincioşi a început să cunoască pe de rost aceste cântări, pe care le intonau la biserică, acasă şi chiar la lucru. La scurt timp, Dumitru Cornilescu a tipărit prima cărticică cu 47 cântări creştineşti. „Toamna", îşi spuse Dumitru Cornilescu, "Numai merge în biroul părintelui Popescu, căci este prea mic. Am cerut atunci autorizaţie la Ministerul Instrucţiunii şi ni s-a îngăduit să ţinem aceste adunări la şcoala „ Cuibul cu Barză", o şcoală primară din apropiere... Femeile, exasperate de atâta amânare, au venit în-tr-o seară nepoftite, şi nu le-am putut da afară... La şcoală nu mai era ca acasă. Aici fiecare venea, se aşeza în bancă, iar noi soseam oficial, la ora fixă şi făceam aşa: cântam o cântare creştinească din cele noi, apoi TudorPopescu citea un psalm, citea paragraful din Evanghelia după Ioan care venea la rând şi îl explica o oră. Urma o pauză în care cântam multe cântări, apoi eu citeam paragraful următor şi-l explicam... Tema era mai totdeauna aceeaşi, dar pusă în cadrul paragrafului citit şi ţintea totdeauna la luarea unei hotărâri personale: Ce faci tu cu păcatele tale? îţi sunt ele iertate? Eşti un copil al lui Dumnezeu? Ai tu pace? Eşti tu mulţumit? Unde vei merge după ce mori?" Predicile lui Dumitru Cornilescu înfăţişau mai ales păcatul şi pedeapsa care aşteaptă pe păcătos. Tuna şi fulgera împotriva păcatului! Avea un dar de vorbire excepţional, putea să vorbească ore în şir despre un subiect, fără ca cineva să se plictisească. Curând, adunările de duminică dimineaţa şi seara de la biserică şi cele de marţi seara de la şcoală au devenit insuficiente. S-au început adunări de evanghelizare şi joia seara. Un credincios, întors de curând la Dumnezeu într-una din adunările de joi seara din acea vreme, scria lui Dumitru Cornilescu cu puţin timp înainte ca amândoi să treacă la Domnul: "De atunci, din februarie 1923, eu v-am socotit, atât pe Dv. cât şi pe fratele Tudor Popescu, părinţii mei spirituali în Domnul. V-am iubit şi vă voi iubi mereu, pentru că Dumnezeu S-a folosit deDv. amândoi ca sa ajung un copil al lui Dumnezeu... Mi-aduc aminte (pe atunci aveam numai 24 de ani) cum vă ascultam împreună cu soţia mea, joi seara la şcoala primară Cuibul cu Barză, stând pe pervazul ferestrei, pentru că în bănci nu mai erau locuri. Cum conduceaţi micul cor, acompaniat tot de Dv. la mica orgă portativă şi cum apoi, ca un vulcan în plină erupţie, împrăştiaţi în jurul Dv. nu lavă, ci apa vie a Cuvântului lui Dumnezeu, pentru sufletele noastre uscate de păcat, dar însetate după o viaţă nouă." „Nu rareori", spunea Dumitru Cornilescu, „la sfârşitul predicilor de la şcoală sau de la biserică te pomeneai cu câte un suflet care voia să-ţi vorbească între 4 ochi şi cu prilejul acesta se hotăra pentru Domnul Isus. Câţi nu se hotărau şi fără să mai spună! Trăind adevărurile Evangheliei, cei întorşi la Dumnezeu aveau să-mi spună lucruri minunate! Ce biruinţe împotriva ispitei şi a păcatului! Ce împlinire întocmai a celor spuse în Evanghelie! Toate acestea măreau depozitul meu de cunoştinţe şi nu puţine din ele îşi găseau locul în predici, ca ilustrare a unor adevăruri ale Evangheliei." Setea după Cuvântul lui Dumnezeu creştea mereu. Au început să se ţină adunări şi prin case şi Dumnezeu binecuvânta pe oameni prin vestirea Evangheliei de către

Dumitru Cornilescu. Traducerile şi experienţele pe care le făcea Dumitru Cornilescu depăşeau posibilităţile de publicaţie ale unor reviste ocazionale. De aceea, la 1 noiembrie 1921, el a început să scoată revista Adevărul creştin". Concepţia clară şi scopul precis al iniţiatorului ei se văd lămurit din însuşi articolul introductiv al primului număr al revistei: „Revista noastră are o ţintă foarte lămurită: ea porneşte de la încredinţarea că ceea ce îi trebuie poporului nostru îndeosebi şi înainte de orice este lumina Evangheliei şi viaţa pe care o dă această lumină. Ea ştie că omul, din fire, nu are această viaţă, care este un dar al lui Dumnezeu şi se capătă prin credinţa într-un Mântuitor personal... în al doilea rând, ea se îndreaptă către copiii lui Dumnezeu care trăiesc în strânsă legătură cu Mântuitorul lor personal. ªi pe ei vrea să-i ducă pe căile sfinţeniei, arătându-le cum pot fi din ce în ce mai asemenea chipului Mântuitorului lor." În iulie 1922, arhimandritul Scriban scria în Noua Revistă Bisericească: „O tipăritură mult mai nouă, dar foarte bună, este Adevărul creştin", scoasă de două ori pe lună, în Bucureşti, de părintele ierodiacon Dumitru Cornilescu, cel mai harnic dintre teologii tineri pe ogorul scrisului creştinesc. Materialul publicat de sfinţia sa este foarte potrivit scopului, este numai creştinesc şi este la înălţimea publicaţiilor similare din apus." într-adevăr, prin această revistă bilunară, Dumnezeu a dat multă binecuvântare poporului Său, întărindu-i credinţa şi făcând să crească ceata Lui. De mare folos pentru cei credincioşi au fost traducerile lui Cornilescu din C.H. Machintosh, G. Miiller, J.H.M. Conkey, S.D. Gordon, R.A. Torrey, F. Bettex, care au ajutat mult la punerea bazelor unei doctrine cât mai apropiate de adevăr. Cuprins

Adevărul se răspândeşte

"Luaţi seama... să păstoriţi Biserica Domnului, pe care a câştigat-o cu însuşi sângele Său."

(Faptele Apostolilor 20:28) Ceea ce Dumnezeu a pus mai întâi în inima şi sufletul lui Dumitru Cornilescu şi a puţinilor lui urmaşi din Moldova, în timpul războiului, şi a înmulţit apoi şi a statornicit prin colaborarea dintre el şi Tudor Popescu, încetase să mai fie o lucrare care să poată fi ţinută sub obroc. Pe nesimţite, ea s-a transformat într-o lucrare de răspândire a Evangheliei cum nu mai fusese înainte. Sufletele veneau la Mântuitorul în număr tot mai mare şi printre ele nu erau numai oameni de rând ci şi intelectuali, mai ales tineret cult, dornic de o viaţă nouă. Astfel, la Biserica Cuibul cu Barză au început să vină tot mai mulţi seminarişti, studenţi de la teologie şi alte facultăţi, ofiţeri, scriitori, politicieni, şi chiar feţe bisericeşti de prima mână. Unii dintre aceştia din urmă susţineau prin scris lucrarea rodnică pe care Dumnezeu o făcea la această biserică. Faima pe care o căpătase ca traducător al Bibliei, traducător al unor cărţi de mare circulaţie, autor creştin şi publicist în marile reviste ale vremii, precum şi ca vestit predicator, au făcut ca Dumitru Cornilescu să fie invitat să predice Evanghelia în cele mai înalte cercuri ale societăţii bucureştene, în casele unor oameni de stat, oameni politici şi figuri cunoscute vieţii sociale şi

intelectuale a vremii. A vestit Evanghelia până şi îîn casa primului ministru din acea vreme şi în cercuri patronate de familia regală. Dumnezeu a îngăduit astfel ca vestea bună a Evangheliei să pătrundă în toate păturile sociale ale capitalei ţării, astfel ca Dumnezeu să aibă martorii Lui pretutindeni. A fost solicitat de asemenea să predice şi să dea lecţii la Societatea Acoperământul'Maicii Domnului; în seminarul monahal pentru călugăriţe. Ca pretutindeni unde lucra, scopul activităţii sale rămânea acelaşi: câştigarea sufletelor pentru Mântuitorul, întoarcerea lor la Dumnezeu. Aici erau multe fete de la ţară, cu un nivel foarte scăzut, aşa că la început nu a vrut să primească oferta, pentru a nu-şi pierde timpul degeaba. Ulterior a acceptat, în cele dintâi luni sarcina lui aici a fost foarte grea. După cum spunea singur: „...bietele fete nu aveau nici o idee despre Cuvântul lui Dumnezeu şi pe deasupra erau pline de credinţe deşarte. Am dat fiecăreia un Nou Testament şi le-am rugat să citească în fiecare zi. Apoi am început să citesc şi eu cu ele, căutând să le lămuresc un verset, o dată pe săptămână, prin întrebări şi răspunsuri. Se înţelege că în toate aceste lecţii căutam să le pun înainte calea mântuirii, cât se poate de lămurit. Timp de câteva luni, totul a părut în zadar. Dar la urmă a început să se vadă ceva rod şi multe din ele s-au hotărât pentru Domnul Isus. Clipele mele cele mai frumoase au fost la examenul de la sfârşitul anului. Nu-mi plăcea să fac un examen, dar regula şcolii îl cerea. Ele trebuiau să înveţe în fiecare săptămână versetul pe care li-l lămuream când făceam lecţia. Aşa că acum ştiau multe versete pe dinafară... Pentru examen le-am spus să în veţe fiecare câte un verset şi că am să văd ce au înţeles din el. în ziua examenului am rămas mirat când am văzut cât de mult ştiau aceste fete simple despre calea mântuirii. De exemplu, una din ele mi-a spus versetul 28 din Matei 11: „ Veniţi la Mine toţi cei trudiţi şi împovăraţi şi Eu vă voi da odihnă." — Ce înseamnă asta?, amîntrebat-o eu. — Ce înseamnă « Veniţi la Mine ?» — Ei, a răspuns ea, "înseamnă ce spune. Dv. staţi acolo şi eu aici. Dacă-mi spuneţi să vin la Dv., pornesc îndată şi vin la Dv. — Bine, dar cum poţi să vii la Isus în felul acesta? — La fel, Isus este aici, chiar dacă nu-L vedem cu ochii trupului. Aşa că n-avem nevoie să mergem cu picioarele ca să venim la El, fiindcă El este aici, Doar îi pot spune că vin la El acum. — Dar ce înseamnă să fi împovărat? \ — Vedeţi Dv., noi de multe ori lucrăm din greu aici. ªi câteodată avem de purtat lucruri cam grele. Am vrea atunci aşa demult să ne odihnim puţin. La fel şi cu păcatele. Noi suntem împovăraţi din pricina păcatului. Vina păcatului este foarte grea. Aşa că, venind la Isus cu păcatele noastre, El ni le iartă şi ne dă odihnă. — Dar dumneata ai venit la Isus ? — Da! — Când şi cum? — în cutare zi, când vorbeaţi despre versetul acesta, eu am făcut întocmai cum ne-aţi spus. Am văzut că eram vinovată din pricina păcatului. ªi am zis Domnului: "cum, Doamne, sunt împovărată. Vin la Tine şi Te rog să-mi ierţi păcatele. ªi mi le-a iertat. —De unde ştii? — Aşa a spus El. —A fost vreo schimbare în viaţa D-tale de atunci? — Da. Cam spuneam minciuni înainte. Acum nu mai mint. Mă mâniam. Acum nu mă mai supăr etc. — Cum poţi să faci aşa ceva ? — Cer putere de la El. Elmi-o dă. Eu o iau şi aşa biruiesc. — Adevărat?, am întrebat eu pe directoare care era de faţă la examen. — Da, da, a răspuns dânsa cu lacrimi în ochi. Eu am băgat de seamă că de la o vreme fetele mele sunt cu totul schimbate, dar n-am ştiut până azi că această schimbare s-a făcut prin lecţia de religie. Ce bucurie a

fost când am văzut că vreo 20 de eleve dintr~o clasă de 30 erau hotărâte pentru Hristos! într-adevăr, „Evanghelia este vestită săracilor", şi este „puterea lui Dumnezeu pentru oricine crede." Dumitru Cornilescu nu a activat nici o zi ca preot ortodox, nu a încasat niciodată salariu de la Biserica Ortodoxă sau de la Statul Român pentru activitatea neasemuit de intensă şi rodnică pe care a dus-o. Spiritul de independenţă duhovnicească ce-l caracteriza s-a arătat din plin, şi în cele materiale folosind lucrurile materiale ca şi cum nu le-ar fi avut, exclusiv în slujba lui Dumnezeu. ªi Dumnezeu l-a binecuvântat în mod minunat! Cuprins

Împotriviri

„În ziua aceea s-a pornit o mare prigonire împotriva Bisericii..."

(Faptele Apostolilor 8:1) Când Dumnezeu binecuvintează lucrarea făcuta prin unşii Săi, totdeauna apare împotrivirea celui rău. Aşa s-a întâmplat şi în cazul lucrării începute de Dumitru Cornilescu şi Tudor Popescu. După cum s-a arătat mai înainte, cele mai cunoscute feţe bisericeşti şi teologi de frunte au privit la început cu simpatie şi chiar au făcut publicitate lucrării, prin scrierile lor. în ciuda aprecierilor care erau însuşite de toată lumea, a venit pe nesimţite vremea ca spiritul să se confrunte cu tipicul, credinţa vie cu formele închistate, viaţa cu tradiţia moartă. Lucrând pentru Dumnezeu, cei doi s-au izbit din ce în ce mai mult de dezacordul între ceea ce propovăduiau - o credinţă vie - şi formele tradiţionale ale ortodoxiei. Pe măsură ce timpul trecea, ei observau tot mai mult prăpastia dintre doctrina Scripturii, care li se contura din mers şi balastul tradiţiei ortodoxe, vădit netestamentală. Cea mai izbitoare problemă s-a ridicat cu privire la închinarea la sfinţi şi la Maica Domnului, în timp ce în predici cei doi vorbeau despre o mântuire numai prin Hristos, în slujbele religioase Tudor Popescu era nevoit să urmeze tipicul ortodox. Convingerile personale erau însă mai puternice decât tradiţiile de veacuri, despre care cei doi au ajuns la convingerea că nu se potrivesc cu Biblia. ªi au început să elimine pas cu pas ceea ce trecea peste încredinţarea lor. Aceasta a declanşat o reacţie din ce în ce mai îndârjită, cu atât mai mult cu cât preotul Tudor Popescu intenţiona să rămână în Biserica Ortodoxă, dar să lucreze conform convingerilor sale. În lupta care a început cu apărătorii tradiţiei, cei doi şi-au dat seama din ce în ce mai bine de inutilitatea acestor forme, ba mai mult, de faptul că ele constituie o piedică pentru aducerea sufletelor la Hristos. Lupta a devenit foarte îndârjită. De fapt, la această luptă Dumitru Cornilescu şi prietenul său au participat mai ales ca implicaţi în sufletele lor, pentru că nu duceau această luptă cu arme ascuţite, ci doar îşi expuneau deschis convingerile la care ajungeau pe măsură ce trecea timpul. Clerul însuşi s-a divizat atunci în două: o ceată care apăra sălbatic şi fără abatere datinile strămoşeşti şi altă ceată, care fără să accepte în totul ideile înnoitoare ale celor doi, atrăgeau totuşi atenţia asupra stării deplorabile în care se găsea biserica oficială. Astfel, despre starea gravă a acesteia, arhimandritul Scriban scria atunci în revista „Neamul românesc": pretutindeni este lipsă de viaţă... O astfel de biserică (Biserica Ortodoxă)

devine o anexă politică, iar de viaţă religioasă nu mai poate fi vorba. Ea duce o existenţă egală cu moartea... Aceasta a fost biserica bizantină, lăcaş decorativ, din care spiritul se stingea... Moştenirea aceasta au căpătat-o toate bisericile ortodoxe; toate au caracterele sterilităţii ca un viciu de naştere." în aceeaşi vreme, scriitorul român Gala Galaction scria: "există oameni care nu dau pe la biserică decât în zile de sărbătoare, o dată pe an, care nu ştiu nici decalogul, nici simbolul credinţei, care nu se spovedesc şi nu se împărtăşesc niciodată, care nu cred nici în Tatăl, nici în Fiul, nici în Duhul Sfânt, aceşti oameni fac şi desfac totul în biserica românească..." Cele scrise şi publicate de Dumitru Cornilescu şi Tudor Popescu nu semănau deloc cu aceste anateme aruncate la adresa bisericii, din care înşişi autorii lor făceau parte. Poetul Dimitrie Nanu arăta atunci că, prin contrast cu aceştia, „ Tudor Popescu s-a mulţumit să implânte în sufletele credincioşilor calea mântuirii indicată de Hristos, fără să se războiască nicidecum cu rătăcirile trecutului. ªtia că, primenin-du-le sufletele, cojile au să cadă de la sine." Convinşi de adevărul cuprins în mişcarea de la „Cuibul cu Barză", de curăţia spirituală a promotorilor ei, scriitorii citaţi, care nu îndrăzneau însă să părăsească biserica oficială, în ciuda stării deplorabile în care se găsea, prevedeau un exod al sufletelor dinspre biserica oficială către noua mişcare. Astfel, arhimandritul Scriban continuă: "Dacăstarea noastră bisericeasca nu se schimbă şi fabricile oficiale urmează mai departe să confecţioneze preoţi, dascăli şi episcopi, toată lumea iubitoare de Hristos se va duce după Tudor Popescu, după Cornilescu şi după alţi revoluţionari, care se pregătesc în umbră." în revista „Crucea ", un preot modest din comuna Băleşti, judeţul Gorj, scria: „Sărmani apostoli Petru, Pavel şi toţi ceilalţi, voi care nu aţi avut fericirea să luaţi lecţii de ortodoxie de la noi cei de azi, voi care nu aţi ştiut că a fi apostoli ai Domnului înseamnă numai a oficia liturghii pompoase, împodobiţi cu stofe strălucitoare; dacă activitatea voastră s-ar desfăşura azi, noi, cerberii ortodoxismului, n-am putea să vă privim decât ca «alunecaţi pe povârnişul di feritelor secte» ". Lupta publică şi mai ales cea subterană au devenit tot mai acerbe. Obiectivul ei era ca preotul Tudor Popescu să fie eliminat din Biserica Ortodoxă. Totodată, Dumitru Cornilescu, deşi nu avea o poziţie oficială ca să poată fi judecat, constituia un spirit prea ascuţit în coasta feţelor bisericeşti care se erijau în apărătorii ortodoxiei. Iar spiritul lui ascuţit, convingerile lui puternice şi influenţa de care se bucura în toate cercurile religioase şi laice din ţară, făceau din el unul dintre obiectivele principale ale loviturilor lor.

„Experimentarea personală şi intimă a harului lui Dumnezeu este singura temelie a vieţii creştine." D. Cornilescu Cuprins

Partea a treia

În exil

"Eu zicDomnuluimeu: «Tu eşti Domnul meu, Tu eşti singura mea fericire!» "

(Psalmul 16:2)

Peregrinări

"Ascultaţi Cuvântul Domnului, neamuri, şivestiţi-l..."

(Ieremia 31:10) Divergenţele doctrinare foarte ascuţite declanşate între Dumitru Cornilescu şi apărătorii ortodoxiei ajunseseră la un nivel aşa de ridicat, încât unii chiar se temeau pentru viaţa lui. S-a ajuns astfel la ideea că ar fi bine ca el să plece pentru un timp din ţară, pentru a permite spiritelor să se liniştească. De aceea, în iulie 1923, în urma unei convorbiri avute cu Patriarhul Miron Cristea care preţuia pe Dumitru Cornilescu, acesta a fost sfătuit să plece din ţară pentru o perioadă mai lungă, în acelaşi an, Dumitru Cornilescu avusese un conflict cu generalul Rusescu, a cărui soră frecventa adunările creştine. Generalul Rusescu s-a considerat insultat de Cornilescu, deoarece îi spusese că este păcătos, că nu este credincios şi de aceea l-a provocat la duel. La 1 iulie 1923 Dumitru Cornilescu a plecat împreună cu Tudor Popescu în concediu, în Germania. Cu această ocazie, s-au oprit mai întâi la o casă de odihnă pentru credincioşi de la Blankenburg, a cărei adresă Dumitru Cornilescu o găsise când era student, pe revista cu care era învelită una din cărţile pe care directorul seminarului i le-a dat să le citească, în timpul călătoriilor făcute la Londra pentru tipărirea Bibliei, Dumitru Corni lescu mai fusese în acest loc, unde făcuse cunoştinţă cu un pastor credincios, Ernest Modersohn. în fiecare vară acesta ţinea un studiu biblic. El făcea parte din cultul protestant, dar nu s-a despărţit niciodată de această biserică, deşi participa activ la o mişcare neoprotestantă numită Geminschaft. Datorită situaţiei oarecum comune pe care o aveau, precum şi concepţiilor asemănătoare, între cei doi preoţi români şi pastorul Modersohn s-a realizat o prietenie strânsă. În unele publicaţii ale sale, pastorul Modersohn recunoştea că el însuşi a fost binecuvântat prin legătura cu aceşti doi credincioşi români. Modersohn a prezentat pe cei doi preoţi tinerilor pastori adunaţi la cursul de vară şi i-a invitat să vorbească. Dumitru Cornilescu a făcut-o cu mare reţinere, deoarece considera că nu ştie destul de bine limba germană. Dar toţi cei de faţă s-au arătat interesaţi de lucrarea celor doi români, în timp ce, foarte transpirat, Cornilescu se plimba apoi pe aleile parcului înconjurător, o domnişoară care participase la discuţie, s-a apropiat de el şi l-a încurajat, spunân-du-i ce mult bine au făcut sufletului ei cele auzite din partea lui. Modersohn însuşi a fost profund impresionat de cele spuse de Cornilescu, care reprezentau experienţe de viaţă. A colectat pentru el o mare sumă de bani şi i-a oferit-o. Se găsea în străinătate susţinut tot de subvenţiile prinţesei Callimachi. Cornilescu a vizitat mai multe case de odihnă pentru credincioşi, şi chiar a stat câtva timp într-o casă de odihnă de la Erholungheim, condusă de diaco-niţe. Aici a întâlnit pe directoarea sanatoriului şi şcolii de diacone din Lăndli, Elveţia. Ea l-a invitat zicându-i: „Vino să te odihneşti un timp în Elveţia şi să vorbeşti musafirilor sanatoriului nostru." Dumitru Cornilescu a acceptat invitaţia pe timpul vacanţei, dar nu a rămas pentru totdeauna acolo, cum a fost rugat. Astfel, a început o perioadă lungă de peregrinări prin mai multe case de odihnă, case particulare şi hoteluri din diferite ţări europene, înainte să dea curs chemării care avea să-şi pună pecetea pe cea mai lungă perioadă din viaţa

lui. în septembrie 1923 pleacă în Elveţia şi locuieşte la Iverdon, la nişte prieteni, între octombrie 1923 şi iulie 1924 este invitat de un avocat la Londra să predice Evanghelia în această ţară. Acest timp l-a folosit şi pentru a duce tratativele necesare cu Societatea pentru Răspândirea Bibliei în Anglia şi Străinătate, pentru ca aceasta să-şi asume sarcina tipăririi Bibliei traduse de el, spre a fi scutit de grija banilor necesari publicării ei. Cu această ocazie s-a întâlnit la Londra cu Patriarhul Bisericii Ortodoxe Române, Miron Cristea, care ducea în acelaşi timp tratative pentru ca societatea respectivă să publice traducerea bisericească a Bibliei. După îndelungate discuţii, societatea a acceptat numai traducerea efectuată de Cornilescu. şi i-a solicitat pregătirea unei ediţii noi, lucru pe care l-a început imediat lucrând la ea mai întâi la Londra şi apoi în Elveţia. în august şi septembrie 1924 a studiat în Franţa, la Bologne, iar apoi la o staţiune din Savoie - Mornex, la o casă de odihnă pentru credincioşi, unde de asemenea a fost invitat să predice. A făcut acest lucru împreună cu preotul G. Criveanu, mai târziu episcop al Huşilor. S-a întors în Elveţia, locuind mai întâi la Lausanne şi apoi la St. Gallen, vestitele staţiuni de odihnă, în acest timp a lucrat la noua ediţie a Bibliei, a predicat unde era invitat şi a pregătit pentru publicare unele din predicile sale în limbile germană, engleză şi franceză, în mai-iunie 1925 îl regăsim în Franţa, probabil pentru a-şi îngriji sănătatea din ce în ce mai şubredă, în iulie-august ale aceluiaşi an, călătoreşte din nou în Anglia pentru întâlniri cu agenţii Societăţii Biblice Britanice, fiind totodată invitat să se odihnească în casa unui credincios bogat, la Illford. înainte de a se stabili definitiv în Elveţia, dând curs invitaţiei mai vechi primită în Germania cu 4 ani în urmă, stă la Cannes, în Franţa, unde lucrează, scrie, şi pregăteşte pentru publicare materialele acumulate până atunci. Cuprins

Lăndly

"Neamurile se frământă, împărăţiile se clatină, dar glasul Lui răsună..."

(Psalmul 46:6) Era un bărbat bine făcut şi deşi avea talia potrivită, dădea impresia unui om de statură înaltă. Ascendentul pe care-l avea asupra altora era evident, chiar înainte de a începe să vorbească. După aceea, captiva irezistibil! Avea faţa ovală, fruntea lată şi părul castaniu. Impresiile contradictorii la prima vedere, de nespusă bunătate şi cea de o hotărâre nestrămutată, erau date de zâmbetul abia perceptibil care îi flutura per^ manent pe faţă şi de ochii căprui, profunzi, care priveau parcă dincolo de suprafaţa lucrurilor şi făpturii omeneşti. Abia depăşise 35 de ani şi părintele Cornilescu avea în spate o viaţă extrem de zbuciumată. Câteva cute adânci i se imprimaseră pe faţă. Erau un rezultat al luptelor permanente pe care le dusese şi al sănătăţii din ce în ce mai şubrede. Uneori, ele dădeau impresia că vijeliosul de altădată se apropia de sfârşitul călătoriei. într-adevăr, neobositul luptător pentru Hristos, omul totdeauna nemulţumit de ceea ce ştia şi însetat de a cunoaşte locuri noi, oameni noi, experienţe noi, pare ajuns la sfârşitul slujbei sale. O boală cruntă îl obligă să se gândească şi la soarta trupului său, nu doar la starea sa sufletească. Se

îmbolnăvise grav de tuberculoză. Boala se localizase la cotul drept, oprind mâna neobosită să scrie, potolind dorinţa aprinsă de a cunoaşte lumea. ªi-a reamintit astfel de Casa pentru convalescenţi întreţinută de diaconiţe la Lăndli, Oberăgeri, cantonul Zug, la 1/2 distanţă de Zuerich. S-a întors aici să se odihnească. Putea însă să se odihnească un om făcut pentru activitate? Putea să rămână inactiv un lucrător cu o asemenea energie? Avea în urma sa 20 de ani de activitate, călătorise prin toată Europa, vorbea 5 limbi, scrisese multe cărţi şi articole de revistă. Dar mai ales cunoştea perfect Cartea Cărţilor, pe care o tradusese cuvânt cu cuvânt, confruntând-o cu religia ortodoxă şi cu toate traducerile importante ale vremii. La scurt timp după internarea în acest sanatoriu, conducătoarea diaconiţelor l-a invitat să predice celor internaţi. Aceştia au fost mişcaţi de profunzimea ideilor sale, de simplitatea expunerii, au fost atraşi de farmecul personal al experimentatului şi în acelaşi timp ireproşabilului predicator. L-au rugat apoi să vorbească o săptămână enoriaşilor şi fetelor care se instruiau pentru diaconat, în şcoala asociată casei pentru convalescenţă. Nu făcuse niciodată slujbe -religioase. Nu predicase niciodată vreo confesiune. Predicase, scrisese şi luptase 20 de ani pentru răspândirea adevărului curat al lui Dumnezeu, în propria sa ţară şi în multe ţări europene. Ceea ce propovăduia el era deopotrivă bun pentru ortodocşi, catolici, protestanţi, neoprotestanţi. Mesajul său cel mai de seamă era dragostea lui Dumnezeu pentru sufletele oamenilor, arătată în jertfa Domnului Isus. Spiritul său viu, inteligenţa sclipitoare, convingerile nestrămutate pe care le avea, darul de predicator şi farmecul personal erau tot atâtea calităţi care făceau pe tânărul de altădată, acum matur şi greu încercat, să obţină succes în tot ce întreprindea. A fost rugat să se stabilească acolo, devenind pastorul bolnavilor, profesorul şi duhovnicul elevelor. Casa avea deja un pastor, dar în vremea aceea el era în Germania, în vacanţă. Nu a acceptat însă, din pricina colegului lui care trebuia să se întoarcă curând, în ziua când pastorul trebuia să sosească la ora 3 după-amiază, Cornilescu părăsise Lăndli la ora 11 dimineaţa, plecând la Zuerich. Solicitarea însă nu-i fusese retrasă şi astfel, la insistenţa directoarei, a acceptat să lucreze la o altă casă de odihnă, la Iselwald, lângă Interlaken. Acolo i-a plăcut. S-a simţit bine, lucra cu plăcere, era mai liber, nu avea permanent lângă el directoarea care îl stânjenea. A trebuit să primească să se angajeze aici. Boala îl obliga să se stabilească într-un climat de munte, într-un loc liniştit. Lipsurile materiale au constituit şi ele un motiv; prinţesa nu mai avea resurse şi oricum, nu mai putea primi devize din ţară. Vorbea oamenilor din casa de odihnă de două ori pe zi, câte o jumătate de oră, pregătea două reviste săptămânal, predica oriunde era invitat. Era tot mai apreciat şi iubit de toţi aceia cu care venea în legătură. Curând s-a întors la Lăndli. Pe lângă activitatea de pastor a primit sarcina să facă educaţia laică şi mai ales religioasă a diaconiţelor. Curând a devenit un element nelipsit atât la casa pentru convalescenţi cât şi la şcoala de fete. A început ca pastor; a devenit apoi şi profesor şi în sfârşit, în anul 1934, a fost numit directorul acestei Case şi al şcolii de diaconiţe din cadrul acesteia. Timp de aproape un sfert de veac (1927 - 1951) a educat 400 de diaconiţe, care au răspândit Cuvântul curat al Evangheliei, aşa cum l-au primit de la iubitul lor pastor şi profesor, în nenumărate case de odihnă, case pentru convalescenţi, sanatorii şi spitale din Elveţia, precum şi alte ţări. Astfel, 58 dintre ele s-au dus misionare în China, 22 în

Brazilia, 19 în Statele Unite şi în multe alte locuri. O lucrare binecuvântată de Dumnezeu pentru mântuirea şi mângâierea sufletelor celor bolnavi! Se ocupa nu numai de educaţia lor religioasă, ci şi de cea laică, făcând cu ele lecţii câte 2-3 ore zilnic. Erau pregătite în primul rând pentru a duce Evanghelia bătrânelor bolnave, femeilor, tinerelor şi copiilor. învăţau să facă cercuri biblice cu copiii şi tineretul, să mângâie pe bolnavi şi să-i îngrijească din punct de vedere medical şi sufletesc. în acelaşi timp era ocupat permanent cu îndrumarea spirituală a circa 150-200 de bolnavi în timpul verii - din aprilie până în octombrie - şi 60-70 în cursul iernii. Totodată mergea să vorbească la o casă de bătrâni din Zuerich, care funcţionează şi astăzi. Rezultatele erau, desigur, pe măsura lucrătorului. Pe lângă pensionarii caselor de odihnă şi sănătate pe care le patrona, veneau oameni de la mari distanţe ca să-l audă vorbind. Unii bolnavi reveneau la odihnă pentru a le fi de folos mai mult din punct de vedere spiritual, decât trupesc. Cei ce-l auziseră, povesteau despre el când se întorceau acasă şi astfel casele pentru convalescenţi de care se ocupa erau totdeauna pline. în afara programului era tot timpul ocupat cu consilierea spirituală. Cele experimentate în România l-au învăţat că cea mai sigură întoarcere la Dumnezeu are loc în urma unor discuţii individuale, de la om la om Era un adevărat doctor sufletesc, înţelegea aşa de bine pe bolnavi şi-i îngrijea cu pasiune pentru că-i iubea, simţea cu ei. Era el însuşi bolnav... Venise aici să se odihnească, dar lucra mai mult ca oricând. Pe lângă cele menţionate mai sus, avea ' nenumărate probleme cu administraţia celor două locaşuri, cu îndrumarea diaconiţelor trimise să lucreZe în afara casei şi, pe lângă toate acestea, întreţinea o vastă corespondenţă cu elevele lui de pretutindeni, precum şi cu mulţi din enoriaşii care îi cereau sfaturi îi trimiteau prieteni sau rude să-i îndrume din punct de vedere spiritual. şi ca totdeauna când se face o lucrare deosebită, avea de multe ori piedici din partea directoarei care nu înţelegea întotdeauna marea chemare a acestui om, care lucra sub îndrumarea directă a lui Dumnezeu. în anul 1935, boala şi oboseala l-au doborât. A început la braţul drept şi apoi s-a întins. A trebuit să-şi facă operaţie la braţ, rămânând astfel infirm pentru toată viaţa. Braţul care scria cu atâta repeziciune, un scris mărunt, regulat, elegant, avea să fie inutilizabil pentru totdeauna? Mare încercare pentru un maestru al condeiului! Asta era însă voia lui Dumnezeu, şi el a luat totul din mâna Lui. De fapt boala, operaţia, limitele impuse de Dumnezeu în acest fel i-au decis soarta viitoare. Avea nevoie de control medical continuu şi să stea necontenit în climatul blând al Alpilor. Nici o altă ţară nu i-ar fi putut oferi condiţii mai bune ca Elveţia. ªi apoi se obişnuise deja cu spiritul acestei ţări a libertăţii, a îngăduinţei creştine, după atâta hăituiala pe meleaguri mai dragi, dar neasemuit mai vitrege... Necazurile care trebuiau să-l încerce şi să-l călească nu se puteau însă opri aici. Era făcut dintr-un material slab din punct de vedere fizic, dar avea o tărie nemăsurată din punct de vedere sufletesc şi spiritual. Era de fapt străin în această ţară, iar ţara lui îl hărţuia necontenit datorită faptului că locuia în Elveţia ca cetăţean român. Pe atunci, cetăţenia elveţiană se obţinea cu mare greutate. De altă parte, Cornilescu nu ar fi dorit să renunţe la cetăţenia română. De aceea, în fiecare an trebuia să obţină o prelungire a paşaportului. Cu această ocazie, era mereu obligat să-şi reînnoiască actele privind situaţia militară, ceea ce i-a creat de multe ori mari necazuri. Conform legii româneşti, fusese

deblocat din armată imediat după hirotonisirea lui ca preot, în 1916. Avea asupra lui actul oficial de ştergere din efectivul armatei, dar nu putea aduce nici o dovadă că ar fi fost măcar o zi preot undeva, nici în ţară, nici în străinătate. Regulile omeneşti nu au ţinut niciodată seama de importanţa lucrului făcut, de lucrul în sine, de rezultatele obţinute! Nu avea hârtie şi pace! De aici multe memorii, reconstituirea unor acte vechi cărora nu le dăduse niciodată importanţă; o corespondenţă îndelungată cu cercurile militare, cu ambasadele şi cu marii lui susţinători. Timpul trecea. Peste toată Europa se acumulau nori negri, începuse războiul, iar el avea cetăţenia unei ţări care nu-l dorea, lucrase ilegal într-o ţară care-i cerea să intre în legalitate şi nimeni nu ţinea seama de imensul profit spiritual pe care îl aducea. începând cu anul 1938, relaţiile cu România au devenit din ce în ce mai oficiale, reînnoirea paşaportului se făcea din ce în ce mai greu, aşa că în 1940 s-a hotărât să ceară naturalizarea şi cetăţenia elveţiană. Alte memorii, alte acte, alte necazuri! I-au trebuit aproape 10 ani de peregrinări, dificultăţi, intervenţii, pentru ca abia în 1948 să devină cetăţean elveţian. L-au ajutat editorii, foştii lui enoriaşi. Aceste necazuri au avut însă pentru noi cei de astăzi, un avantaj nepreţuit... Cornilescu nu voia niciodată să vorbească despre sine; cu atât mai puţin să scrie despre sine. Obligat să-şi scrie biografia în vederea obţinerii cetăţeniei elveţiene, şi pentru a explica peregrinările sale care nu se reflectau în nici un act legal, a trebuit să-şi calce pe inimă şi să înşire pe două pagini de hârtie locurile pe unde a trecut, mobilurile care l-au mânat, să se explice unei lumi care nu înţelegea faptele neobişnuite, ci numai pe cele ale oamenilor de duzină. Fără aceste memorii, firul vieţii acestui credincios ar fi rămas necunoscut pentru totdeauna. Cuprins

În doi

"Domnul Dumnezeu a zis: «Nu este bine ca omul să fie singur»..."

(Geneza 2:18) Deşi Cornilescu iubea aşa de mult sufletele oamenilor, prin structura lui sufletească era un singuratic. Avea nevoie de momente prelungite să se retragă departe de oameni, de lume, pentru a se regăsi pe sine, pentru a-şi pune în ordine observaţiile făcute asupra oamenilor... Fără singurătate nu există reculegere, cugetare, creaţie, spiritualitate! Era un singuratic aici jos între oameni, dar se regăsea pe sine totdeauna când urca în sferele cereşti. De acolo îşi trăgea seva, avutul nemărginit de spiritualitate pe care îl revărsa zilnic asupra celor din jurul lui. Cu cât lucra mai mult, cu atât trebuia să aibă o perioadă mai lungă de retragere. Chiar după ce s-a căsătorit, petrecea uneori 2-3 zile fără să stea de vorbă cu cineva. Sărac, bolnav, departe de ţară, împlineşte vârsta de 50 de ani. Dumnezeu însă mai avea nevoie de el 35 de ani şi pentru aceasta îi trebuia un sprijin material şi moral care să-l îngrijească, să-l iubească, să-l ajute în lucrarea pe care o făcea şi în alte lucrări la care Dumnezeu avea să-l cheme. Pe viitoarea soţie a cunoscut-o la Ländli, în anul 1936, dar mult mai târziu s-a gândit că i-ar putea fi tovarăşă de viaţă. Venise acolo ca asistentă particulară a unui medic bogat, care îşi căuta sănătatea, în fiecare vară, Dumitru Cornilescu trebuia să meargă la Montreux, staţiunea însorită de pe

malul Lacului Geneva, să facă plajă şi să se odihnească. Când s-a făcut mai bine, mâna îi rămăsese mai subţire ca cealaltă şi o purta într-o cotieră. Aceasta a purtat-o neîntrerupt până la vârsta de 70 de ani. Boala lui nu a împiedicat-o pe tânăra Anna să se simtă din ce în ce mai puternic atrasă de pastorul casei de odihnă la care a adus-o bolnavul ei. Când lua masa în aceeaşi încăpere cu el, ea considera aceasta o favoare. îl întâlnea de asemenea când îi asculta predicile, când venea să acorde îngrijirea spirituală pacientului ei. între timp acesta a murit, iar ea a fost solicitată să rămână ca asistentă în casa de odihnă respectivă. Dar nu a acceptat şi s-a întors la şcoala de asistente medicale de Cruce Roşie pe care o absolvise. Câţiva ani mai târziu, în 1940, s-au căsătorit. El avea 50 de ani şi ea 36. Directoarea casei de odihnă, care avea în multe privinţe vederi deosebite de ale lui Dumitru Cornilescu, a fost la început împotriva acestei căsătorii. După căsătorie, tânăra Anna a rămas alături de soţ, la casa pentru convalescenţi la care Dumitru Cornilescu era director. Fără să ocupe o funcţie oficială, ea era ajutorul lui în toate privinţele. Avea de fapt mare nevoie de aşa ceva, de cineva care să facă pentru el muncile care îl depăşeau fiziceşte, dar pe care nu accepta să le lase nefăcute. Ea îl ajuta din dragoste, nu din obligaţie, şi el niciodată nu ar fi putut găsi pe cineva mai potrivit, între cei doi s-a realizat o comuniune aşa de strânsă, încât, curând, toţi au binecuvântat unirea lor, care fusese binecuvântată de Dumnezeu de la început. L-a îngrijit cu dragoste şi cu devotament, pentru felul lui de a fi, pentru dragostea pe care o avea pentru slujba lui sfântă. Căsătoria l-a întinerit pe Dumitru Cornilescu şi i-a dat forţe de lucru. Când alţii se gândeau deja la pensionare (mai ales că era aşa de bolnav), Dumitru Cornilescu începe o nouă etapă în viaţa lui de lucra»-re pentru Dumnezeu. încă 11 ani lucrează la Lăndli. Predici, publicaţii, păstorirea sufletelor, administraţia casei pentru convalescenţi şi a şcolii, lecţiile zilnice, dar cu forţe noi, cu> un spirit înviorat. Legătura lor a devenit aşa de strânsă, încât tânăra Anna era supranumită „jumătatea" pastorului Cornilescu. Ea îl însoţea absolut pretutindeni. Douăzeci şi cinci de ani ea nu a avut niciodată paşaport separat, ci era trecută pe paşaportul lui. Spunea: "Dra-ga mea, unde m-aş putea duce fără tine?" Când a devenit octogenar, deseori spunea: ,fără tine, draga mea, nu aş fi trăit eu nicidecum atât de mult!" îi spunea tot ce gândea, tot ce întreprindea, de la cele mai însemnate lucruri până la cele mai neînsemnate. Nu a considerat-o niciodată inferioară cu ceva. îi cerea părerea asupra celor mai importante lucruri, ca şi asupra celor mai neînsemnate. Dacă ceva o depăşea, discuta cu răbdare cu ea până ce ajungeau la acelaşi numitor comun. Nu aveau prea mulţi prieteni. ªi-au petrecut viaţa mai mult singuri, dar erau fericiţi! ªi el o spunea adesea... Când ea trebuia să plece de acasă pentru o perioadă oricât de scurtă, el nu putea lucra singur, o aştepta să se întoarcă. De aceea prefera să plece împreună cu ea. Practic vecinii, oamenii din localităţile unde au trăit, nu i-au văzut niciodată despărţiţi. Aşa au trăit 35 de ani, care li s-au părut foarte scurţi. Cornilescu spunea adesea că el a fost cu adevărat fericit abia după 1940. Cuprins

Pe cont propriu

„...îi voi aduce înapoi în locul acesta şi-i voi face să locuiască în linişte acolo."

(Ieremia 32:37) Fără îndoială că cei 23 de ani petrecuţi la casa de odihnă de la Lăndli au reprezentat una din cele mai importante perioade din viaţa'lui Cornilescu. Marele singuratic, care aproape toată viaţa lucrase pe cont propriu, fiind pensionat în 1951, s-a întors acasă la el. Au urmat 25 ,de ani, cei mai fericiţi din viaţa lui! Nu avea nici o obligaţie faţă de nimeni, nici un program, nici o epitropie. împreună cu iubita lui soţie s-a stabilit lângă Montreux, în oraşul însorit, plin de vegetaţie mediteraneană, de pe malul Lacului Geneva, la poalele munţilor Mont Blanc. Nu putea să facă o alegere mai bună. Bărbatul care a suportat aşa de greu să lucreze în acelaşi loc o perioadă aşa de lungă, 23 de ani la Lăndli, dar care avea totuşi nevoie de cât mai multă odihnă, şi-a găsit locul potrivit pentru o odihnă activă. Aici, la Montreux, totul esteîntr-o continuă schimbare. Nu trebuie să faci nici un pas pentru ca an de an, lună de lună, zi de zi, oră de oră să fii în acelaşi loc şi parcă altundeva. Lumina, culoarea cerului şi a apei lacului, verdeaţa munţilor, totul se schimbă necontenit şi nu arată niciodată ca mai înainte. O zi ţi se pare ca un an şi un an ca o zi. Scurgerea timpului este aici imperceptibilă pentru cel inactiv, dar foarte rapidă pentru cel sensibil, perspicace şi vrednic. Fericita familie s-a bucurat în acelaşi timp de ambele stări de lucruri. ªi-au cumpărat o vilă pe Riviera elveţiană la Montreux, localitatea Brent. Era pentru prima dată în propria sa casă, după 60 de ani de peregrinări. Ca însuşi Stăpânul său, nu a avut unde-şi odihni capul, în propria lui casă. Câtă deosebire faţă de oamenii obişnuiţi! ªi nimeni nu s-a îndoit vreodată că el nu este unul dintre ei! Aici a început pentru el cea mai liniştită şi fericită parte a vieţii. Dumnezeu a îngăduit slujitorului Său ca această perioadă să nu fie deloc scurtă, în termeni omeneşti. Deşi doctorii au crezut totdeauna că viaţa lui va fi scurtă, Dumnezeu, Dătătorul vieţii, a vrut altfel. Aşa răsplăteşte El pe cei consacraţi Lui din toată inima. Cel slab, bolnav, neputincios în termeni omeneşti, a fost situat de Dumnezeu peste limita celor „mai tari". De fapt, puţini au trăit aşa de deplin ca Dumitru Cornilescu, Psalmul 90. Aici, viaţa lui s-a împărţit între lucrarea pentru Dumnezeu, îngrijirea sănătăţii şi odihnă. Dar înainte de toate, ca şi până acum, - lucrarea lui Dumnezeu. Pentru că proteza pe care o avea la mâna dreaptă nu-i permitea să scrie prea mult, în această perioadă a propovăduit Evanghelia ori de câte ori i se ivea prilejul, folosind notiţe scurte, scrise pe un sfert de coală de hârtie, în nemţeşte. Participa astfel la adunări creştineşti, la întâlniri între adunări, la cursuri de vară organizate pentru creştini de toate vârstele: când pentru tineri, când pentru oameni maturi, când pentru bătrâni. Era solicitat peste puterile sale, dar nu refuza decât atunci când ar fi trebuit să se deplaseze prea mult. A fost astfel o binecuvântare pentru mulţi. Suferea însă mult că nu putea să scrie cum ar fi vrut. Supărarea pe care i-o producea această infirmitate l-a făcut să capete tensiune arterială. De aceea a trebuit să evite mai mult eforturile, mâncarea copioasă, călătoriile, înţelegea că aşa îngăduie Dumnezeu, dar suporta cu greu imobilitatea la care era supus. Când scriu aceste rânduri mă gândesc la modul necugetat cum eu însumi şi mulţi alţii ca mine din ţară şi din străinătate condamnam imobilitatea unui lucrător al Domnului despre care

ştiam cum fusese la 20 de ani, dar despre care nu ştiam cum arăta după 70 şi apoi după 80 de ani. Puneam viaţa lui lungă pe seama unei presupuse forţe fizice deosebite. Lucrurile stăteau cu totul altfel. Dumnezeu ţinea în viaţă pentru lucrarea pe care o voia El, pe cel care după pronosticurile oamenilor trebuia să fi trecut de mult la Domnul. În al doilea rând, tot timpul anului dar mai ales vara, lucra printre turiştii şi vizitatorii frumoasei staţiuni Montreux. Primea chiar în casa lui persoane care voiau să-şi petreacă concediul în vestita staţiune. Cei care urmau să locuiască în casa lui erau anunţaţi de la început că este vorba de o casă creştinească; că înainte de micul dejun se citeşte Biblia şi se cântă cântări creştineşti; că la masă se face rugăciune, că în această casă nu se fumează, iar la ora 10 seara se încuie uşa. Niciodată nu a înţeles ca sfinţenia să se limiteze la sine însuşi, ci a extins-o totdeauna şi asupra familiei sale, asupra casei sale, asupra tuturor relaţiilor sale. Niciodată în viaţă nu a avut de-a face cu cineva dacă nu era implicat în lucrarea lui Dumnezeu. Nu a avut de-a face decât cu adunări creştineşti, cu case de odihnă pentru credincioşi, cu editori creştini. Domnul Isus Hristos şi lucrarea Lui au fost toată viaţa lui Dumitru Cornilescu. Altceva nu ştia. De aceea era foarte mult solicitat de credincioşii de pretutindeni, să ţină predici, să conducă cercuri pentru tineret sau bătrâni, să participe la întruniri creştineşti de toate felurile. Deoarece vara era ocupat la Montreux, călătorea pe distanţe scurte mai ales iarna. Dar toată vara, în casa sa, făcea zilnic adunare pentru vizitatori. Era plin de gândurile lui Dumnezeu în aşa măsură, încât totdeauna avea de împărtăşit ceva altora. ªi o făcea cu o mare putere a Duhului şi într-un mod aşa de atractiv, încât oricine îl auzea pentru prima dată se hotăra să facă orice să-l mai asculte din nou. Predicile sale nu erau savante, docte; nu erau rostite într-o limbă greoaie, inteligibilă numai pentru iniţiaţi. Dimpotrivă, cele mai alese gânduri le îmbrăca într-un limbaj simplu, curgător, accesibil oricui, dar în acelaşi timp foarte corect. Niciodată nu a făcut distincţie între denominaţiile creştine. Era fericit să-şi petreacă timpul şi să se îmbărbăteze cu oricine, de orice limbă şi denominaţie creştină, care stătea pe temelia cea tare a Evangheliei, care chema Numele Domnului dintr-o inimă curată. Nu a participat niciodată la discuţii asupra părerilor îndoielnice şi nu a supus pe nimeni unui tratament diferenţiat pe baze denominaţionale. Dimpotrivă iubea pe toţi cei răscumpăraţi prin sângele Domnului Isus, ca pe fraţii săi. Datorită odihnei, armoniei în căsnicie, îngrijirii deosebite pe care şi-o acorda şi de care se bucura din partea soţiei, a climatului foarte prielnic de la Montreux, sănătatea i s-a îmbunătăţit simţitor. Vara făcea plajă pe peluza din splendida lui grădină, tot timpul lua medicamente indicate de doctori, ducea o viaţă cu totul şi cu totul ponderată, fără nici un fel de exces, în acest fel, în jurul vârstei de 70 de ani se simţea mai bine ca oricând. Datorită tensiunii arteriale i s-a recomandat să mănânce un regim special. Dumnezeu i-a făcut parte să intre în legătură cu un dietetician vestit în Elveţia, care i-a devenit un bun prieten. Cornilescu îl servea pe medic cu cele spirituale, iar acesta îi acorda - în schimb - cea mai aleasă îngrijire trupească. Datorită îmbunătăţirii sensibile a stării sănătăţii, la 70 de ani a dat jos proteza de la mâna dreaptă, în acest fel, mâhnirea pe care o resimţise deoarece nu-şi putea folosi pentru Dumnezeu mâna, aşa cum ar fi vrut, s-a transformat în bucurie. Deşi bătrân, bolnav, consumat de mulţimea greutăţilor şi împotrivirilor vieţii, a început iarăşi să lucreze din plin. Cum?

în multe feluri... „ Credinciosul transformă toate experienţele vieţii lui în valori veşnice; întocmai ca un arbore care îşi pregăteşte, din toate sărurile pământului, hrana sa." D. Cornilescu Cuprins

Partea a patra

A doua viaţă

"Elîţi satură de bunătăţi bătrâneţea şi te face să întinereşti iarăşi ca vulturul."
(Psalmul 103:5)

Privind înapoi spre ţara lui

„Căci aşa vorbeşte Domnul: «Nu se va mai întoarce.,.; ci va muri în locul unde este.., şi nu va mai vedea ţara aceasta»".

(Ieremia22:11,12) Toată viaţa a avut pe inimă România şi lucrarea lui Dumnezeu din această ţară. Acolo îi rămăsese inima, acolo unde împlinise lucrarea tinereţii sale. Avea în ţară fraţi şi surori de trup, dar mai ales mii de fraţi şi surori în Domnul. Aceştia nu numai că nu l-au uitat niciodată, dar mulţi dintre ei îi cereau sfaturi asupra celor mai diferite probleme personale, creştineşti, de adunare etc. Un mod binecuvântat în care a lucrat în această perioadă, a fost prin scrisori. Multă îmbărbătare a adus credincioşilor din România pe această cale. Era fericit ori de câte ori putea să citească vreo câteva rânduri de la unul dintre cei cu care a lucrat în primul pătrar al acestui veac în ţara lui, de la cei care au fost primele roade ale descoperirilor pe care i le-a făcut Dumnezeu din Biblie, precum şi de la urmaşii acestora. Se bucura de asemenea foarte mult când vreun creştin din ţară sau de pe orice continent i se adresa ca aceluia care i-a pus prima dată în mână Cuvântul lui Dumnezeu, prin care L-a cunoscut pe Mântuitorul. S-a bucurat mult de scrisorile primite din partea unui credincios, care îi amintea cu patos de minunatele zile petrecute în 1923 la biserica „ Cuibul cu Barză" şi mai ales la adunările de marţi şi joi seara ţinute în şcoala din apropierea acesteia. A fost adânc mişcat de cele câteva scrisori trimise de Emil Constantinescu din care afla noutăţi din ţară, despre mersul lucrării lui Dumnezeu în România, despre familia fratelui său Gheorghe Cornilescu care trecuse la Domnul, fără să-l fi văzut vreodată timp de 45 de ani... Amintiri plăcute i-au readus înaintea ochilor scrisorile trimise de unii dintre primii oameni câştigaţi pentru Dumnezeu prin lucrarea pe care o făcuse în ţară. De 'asemenea, menţiunile pe care Vasile Teodorescu le-a făcut în unele din scrisorile acestora, i-au reamintit anii dinaintea primului război mondial. în multe din aceste scrisori şi în altele trimise de persoane mai puţin cunoscute, era invitat mereu să viziteze ţara în care s-a născut, adunarea la temelia căreia a pus prima piatră. Toate chemările lor au rămas fără răspuns! Atunci nu înţelegeam de ce, cu atât mai mult cu cât eu însumi i-am făcut nu numai o invitaţie, ci i-am arătat şi posibilitatea efectuării ei, inclusiv grija de cele materiale. Acum însă înţeleg de ce nu s-a putut şi că

aşa cum a îngăduit Dumnezeu a fost mai bine. Cu siguranţă însă că cel mai mult l-a impresionat şi l-a tulburat scrisoarea plină de disperare scrisă de o credincioasă după moartea fratelui său Gheorghe Cornilescu. îi sunau în urechi vorbele puternice care ziceau: „Dv. să vă amintiţi ce răspundere aveţi faţade sufletele noastre, fiindcă la casa zidită de Dv. am venit să ne adăpostim... Amintiţi-vă că sunteţi român şi că viaţa noastră are atâta nevoie de binecuvântările Evangheliei, ale luminii spirituale... Acestei ţări îi sunteţi dator prin naştere să-i slujiţi cu toată trecerea pe care o aveţi în locurile cereşti şi cu toate darurile Dv." Nimic mai mişcător decât aceste cuvinte din inimă! Cu siguranţă că nu exista credincios din România care să nu fi gândit la fel. Două lucruri erau însă potrivnice acestei dorinţe arzătoare a credincioşilor români: mai întâi faptul că Dumnezeu a vrut altfel şi în al doilea rând, starea sănătăţii aceluia care rămăsese în mintea şi în inima lor „ca un vulcan", care abia împlinise 30 de ani când i-a părăsit. Acum însă avea 70 de ani, fusese sortit morţii de medici încă de la 50 şi numai harul lui Dumnezeu l-a păstrat pentru credincioşii din ţara lui adoptivă şi într-un fel şi pentru români, până la frumoasa vârstă de 85 de ani. Nu s-a lăsat însă impresionat de nici o chemare, oricât a fost ea de entuziastă sau deznădăjduită. O viaţă de om şi încă una foarte lungă, trăită exclusiv în slujba lui Dumnezeu, îl învăţase că singur Dumnezeu este Cel care face lucrarea, că pentru aceasta El Se poate folosi de unul sau de altul, iar uneori de nici unul. Adesea regreta că nu a învăţat mai devreme acest lucru, pentru că ar fi fost scutit de multe necazuri şi ar fi putut fi mai de folos Domnului. Ceea ce noi greşim din neştiinţă, dar de bună credinţă, El corectează în vieţile noastre şi în istoria Adunării lui Dumnezeu, de care este legată lucrarea noastră. Aceasta este o învăţătură de seamă pe care Domnul l-a învăţat pe Dumitru Cornilescu şi prin care El ne învaţă şi pe noi. De asemenea, se bucura de scrisorile fraţilor credincioşi români de orice denominaţie, din ţara sa şi de peste hotare. I-au scris mai ales români credincioşi din Europa occidentală, iar mai târziu, în condiţii deosebite pe care le vom expune în continuare, i-au scris mai mulţi credincioşi din America. Cuprins

O altă uşă deschisă - America

„...mi se deschisese acolo o uşă în Domnul."

>b align="right">(2Corinteni 2:12) Dacă Dumnezeu închide o uşă undeva... El deschide alta... Cu voia Lui unele uşi pot fi închise o vreme pentru slujitorii Lui, dar Dumnezeu are totdeauna „o uşă deschisă pe care nimeni nu o poate închide..." (Apocalipsa 3:8). Dumitru Cornilescu îndeplinea toate condiţiile pe care le cere Dumnezeu pentru aceasta: „...căci ai puţină putere, şi ai păzit Cuvântul Meu, şi n-ai tăgăduit Numele Meu..." (Apocalipsa 3:8). După ce a trecut de 70 de ani, Dumitru Cornilescu s-a hotărât să întrerupă orice activitate şi să se odihnească ultimii ani pe care îi mai avea de trăit. Odihnă binemeritată!... Putea însă un spirit aşa de viu să mai aibă odihnă? Desigur, nu! Cu ocazia uneia din călătoriile sale în Europa, fratele Dănilă Pascu şi soţia, din Cleveland, Ohio, Statele Unite ale Americii, au vizitat pe Dumitru şi Anna Cornilescu, la ei acasă, în vara

anului 1960. Locuiau încă în vila lor de lângă Montreux. Au discutat, s-au bucurat şi mai ales fraţii din America au fost impresionaţi să audă prin viu grai lucruri pe care cei mai mulţi credincioşi le ştiu numai din citite: nemuritoarea povestire a tinereţii lui Dumitru Cornilescu - „Cum m-am întors la Dumnezeu şi cum am spus şi altora." Din păcate nu li s-a putut oferi un exemplar din aceAsta broşură, pentru că autorul ei nu mai avea nici unul. Spiritul practic american a fost însă la lucru. Ea a fost descoperită curând în casa unui frate din Iugoslavia şi publicată apoi în editura Luminătorul a Bisericii Baptiste Române din Cleveland. Această cărţulie a provocat în rândurile baptiştilor români din America dorinţa de a cunoaşte personal, la ei acasă, pe „omul lui Dumnezeu carene-a tradus Biblia în cea mai frumoasă limbă română", cum scria fratele Dănilă Pascu în ediţia americană a acestei broşuri. Din nou spiritul practic a fost la lucru, spre binecuvântarea a sute şi mii de fraţi români de peste ocean. în vara anului 1964, pe când se găseau la Geneva la un congres internaţional, Dănilă Pascu şi soţia au vizitat din nou familia Cornilescu, de această dată invitându-i să facă o vizită de câteva luni, credincioşilor români din nord-estul Statelor Unite ale Americii. Invitaţia nu a fost acceptată. Toate planurile neobositului lucrător erau să se odihnească, iar nu să călătorească şi să lucreze. în anul următor, Dumitru Cornilescu şi-a pus în aplicare a doua oară, planul de a se pensiona, Mutându-se din vila sa, într-o casă mică, exclusiv pentru odihnă. Avea 75 de ani. Din nou a refuzat invitaţia de a merge în America; însă la insistenţele fratelui Dănilă, a consultat un medic, şi apoi pe al doilea; dar aceştia nu l-au încurajat deloc să facă o călătorie aşa de lungă şi obositoare. I s-a explicat că promisiunile făcute de americani, că se va putea odihni în America, nu se vor realiza: Acolo viaţa este prea trepidantă, americanii prea întreprinzători şi o astfel de călătorie v-arputea FI fatală", spuneau ei. A refuzat din nou! Iată însă că la 1 septembrie 1965 urma să aibă loc la Detroit, Convenţia Baptiştilor Români din S.U.A. Creştinii americani voiau măcar să-l vadă pe legendarul Cornilescu la convenţia lor. "nu vei avea nici o obligaţie... Să Fi văzut şi atât", i se spunea mereu. Cuvintele celui de-al doilea medic din Europa, care îl văzuse ultima dată, îi sunau în urechi: Americanii nu in vită pe nimeni degeaba... Vei locui într-un oraş mare, cu zgomot, cu smog... Vei fi exploatat LA maximum... Vei fi ţinut treaz pana la miezul nopţii cum fac americanii... Vei muri acolo, iar noi avem nevoie de Dv. aici în Europa, laDv. acasă..." Mesaje telefonice şi scrise nu conteneau să sosească, cu aceeaşi întrebare din ce în ce mai insistentă: „Vii?" Al treilea doctor consultat asupra oportunităţii unei asemenea călătorii în starea în care se afla, a fost nu numai de părere să meargă, ba chiar arătân-du-se entuziasmat, îi spunea: „Arfi o greşeală săpierdeţi o asemenea ocazie unică. Iată aici medIcamentele necesare pentru cele 3 luni şi Dumnezeu sa vă aibă în paza Sa !" Dar mai erau numai câteva zile până la convenţie, iar familia Cornilescu, care de 25 de ani nu părăsise niciodată ţara, nu avea paşapoarte noi, ci tot pe acela în care soţia era trecută alături de soţul ei. Intervenţii de sus, intervenţii din partea unui senator american, bagaje făcute în grabă şi Dumitru Cornilescu a ajuns în America cu 3 zile înainte de convenţie. Tot ce-i spuseseră primii doctori s-a întâmplat întocmai: călătorii una după alta, adunări repetate, unele până la miezul nopţii, predici nenumărate, căldură, hrană diferită, suprasolicitare şi multe altele pe care ei nu le-au prevăzut.

Dar şi al treilea doctor a avut dreptate: Dumnezeu l-a avut în paza Sa şi a fost o posibilitate unică pentru creştinii americani să se întâlnească cu un frate atât de deosebit. A vizitat adunările baptiste din Cleveland, Detroit şi împrejurimi, pe cele din Canada; a predicat în adunări, în case, la întâlniri frăţeşti, în tabere de vară şi în alte locuri. A fost pus de mai multe ori să vorbească la radio... I s-au cerut mereu articole pentru a fi publicate imediat sau după aceea în revistele creştinilor români din America. Trei luni de activitate neobosită, care l-a înviorat. Era o activitate pe măsura lui la tinereţe, dar Dumnezeu când vrea să facă o lucrare, poate să întărească pe aleşii lui ca „vulturul". După 3 luni de activitate neobosită s-a întors acasă sănătos şi a continuat să lucreze pentru cei din ţara lui adoptivă, încă 10 ani. Cuprins

din nou acasă... la lucru

"Domnul... va da din nou putere mădularelor tale; vei fi ca o grădină bine udată, ca un izvor ale cărui ape nu seacă."

(Isaia58:11) întors din zgomotoasa Americă în patria adoptivă - Elveţia, viaţa şi lucrarea lui Dumitru Cornilescu au cunoscut un nou impuls. Două lucruri au contribuit îndeosebi la aceasta: dorinţa lui nestinsă de a face ceva pentru poporul român şi îmbunătăţirea stării sale fizice. Călătoria în America l-a făcut să înţeleagă că şi dacă nu se va mai putea întoarce vreodată la poporul său, pe care l-a iubit şi îl mai iubea încă cu o dragoste înflăcărată, Dumnezeu poate să-l folosească încă pentru românii de peste hotare, iar prin radio, pentru cei din România. Experienţa călătoriei în America, binecuvântările primite prin ea de alte persoane, ca şi cele pe care le-a experimentat el personal şi soţia sa, l-au făcut să reconsidere planurile sale de viitor şi să se gândească la noi proiecte. La aceasta a contribuit apoi faptul că dăduse jos proteza care atâţia ani îl împiedicase să facă ceea ce considera că este chemarea sa - să scrie. ªi acum iată-l din nou putând să scrie... A făcut-o cu precauţie în ultimii ani şi fără nici un menajament în timpul călătoriei în America. ªi în loc să se simtă obosit sau neproductiv, a constatat că se bucură de o vigoare binecuvântată pentru el şi pentru alţii. înainte de plecarea sa din America, fratele Thomas Todor din Hollywood, California, îi scria: „Am dori foarte mult să vă a vem cu noi, aici, în California, pentru o lună sau două. Nimic nu ne-ar face mai fericiţi decât să vă avem cu noi pentru a ne bucura de părtăşie frăţească în casa noastră. Să vă conduc să vizitaţi frumoasa Californie, şi mai presus de toate să avem împreună părtăşie cu fraţii şi surorile în Domnul Hristos din această parte a Americii. Am stat de vorbă cu mai mulţi fraţi care au avut ocazia să vă asculte şi care mi-au povestit despre binecuvântările de care au a vut parte în acest fel." Thomas Todor îi face apoi invitaţia de a veni în mod special în California, cu altă ocazie, dacă nu putea rămâne în continuare în America. Dar Cornilescu nu a rămas şi nici nu s-a mai întors. La numai două săptămâni după plecarea lui către casă, am avut eu însumi ocazia să vizitez S.U.A. şi să aflu în mod direct despre impresia puternică pe care a lăsat-o în urma lui şi despre binecuvântările primite prin el, de românii din jurul Marilor Lacuri. I-am scris atunci o scrisoare de apreciere pentru rolul

pe care l-a avut în propria mea educaţie creştinească, a părinţilor mei şi a întregului neam românesc. Totodată i-am făcut în mod insistent invitaţia de a vizita România, arătându-i cât de mult este dorit acolo, cât de necesară şi de binecuvântată ar fi o asemenea vizită, mai ales acum, când asociatul său în lucrare - Tudor Popescu trecuse la Domnul, între altele i-am scris aşa: „Cărţile Dv. au reprezentat primele manuale pe care mi-am făcut educaţia religioasa... Biblia tradusa de Dv. constituie baza renaşterii spirituale a multor români după primul război mondial şi până în prezent. Ea a reprezentat o cotitură nu numai în rândul cărturarilor şi celor interesaţi de religie, ci şi a multor oameni din popor. Mama mea a învăţat să citească numai ca să poată citi Biblia. Prin limbajul simplu, precis, revelator al Bibliei tradusă de Dv., Dumnezeu a pus la îndemâna acestui popor planul Său de mântuire pentru oameni, şi a contribuit la formarea spirituală a poporului nostru." în scrisoarea de răspuns şi-a exprimat, cu modes-tia-i caracteristică, mulţumirea pentru aprecierile aduse, dar a refuzat proiectul unei vizite în România, pe motive de sănătate. între timp, amintirea călătoriei în America şi rezultatele ei exprimate în scrisori de mulţumire şi noi invitaţii îl fac să regrete că nu a stat mai mult acolo. Mai mult, este îndemnat chiar să se gândească la o stabilire definitivă în această ţară, pentru anii care îi mai avea de trăit şi de lucrat pentru Stăpânul său. Animatorul acestor propuneri şi planuri este din nou Dănilă Pascu din Cleveland, care s-ar fi bucurat să aibă condeiul şi glasul binecuvântatului lucrător în via Domnului, la lucru pentru programul său de radio şi pentru revista pe care o edita la Cleveland. Planurile au rămas însă numai planuri şi după cât se pare neîmpărtăşite de Dumitru Cornilescu. Ţara lui adoptivă - Elveţia ştersese urmele necazurilor şi nemulţumirilor pe care le avusese în ţara lui de origine. Devenise cetăţeanul acestei ţări minunate care i-a fost refugiu, câmp de activitate şi adăpost binecuvântat pentru o jumătate de veac. De aceea, Dumitru Cornilescu s-a reîntors la viaţa lui obişnuită, la scrierile lui, la predicile sale în public sau la radio, la participarea sa la conferinţe şi întruniri creştineşti din diferite case de odihnă şi la părtăşia cu Domnul său, cu soţia şi cu credincioşii cei mai apropiaţi. După întoarcerea din America, Dumitru Cornilescu a continuat să scrie predici şi să le înregistreze pentru programul de radio creştin din Cleveland, condus de Dănilă Pascu. ªi a făcut lucrul acesta aproape neîntrerupt până la sfârşitul vieţii. Chiar în prezent, la câţiva ani după moarte, unele din predicile sale mai pot fi auzite la acest post de radio. Totodată, în revista baptiştilor români din America „Luminătorul", predicile sale au fost publicate timp de câţiva ani după ce a vizitat această ţară. în acest fel, el a scris peste 150 de predici scurte pentru radio, pline de harul mântuitor acordat de Dumnezeu oamenilor în persoana Domnului Isus, şi de îmbărbătare sfântă pentru cei mântuiţi. Multe din ele se ocupă de subiectele fundamentale ale doctrinei creştine. Altele sunt serii de predici înfăţişând elementele de bază ale creştinismului, pe marginea unui text din Biblie. înseşi titlurile date predicilor sale sunt grăitoare prin ele însele. Astfel cităm: „Atraşi la cruce", "Mântuirea a fost desăvârşită", „Răstignit cu Hristos", „Noi avem un mare preot", „învoit cu Dumnezeu, părtaşi ai slavei Lui", „Biruinţa asupra lumii", "Pot totul", "Chemarea de Tată". Dintre ciclurile de predici cu continuare cităm ciclul: "Naaman Sirianul" format din 16 predici, începând cu predica intitulată Nefericire strălucitoare", care descrie starea nenorocită

a unui general lepros şi sfârşind cu predica: , fericita întoarcere acasă", după ce a fost curăţit de lepra lui. în aceşti ultimi 10 ani din viaţă a publicat de asemenea câteva zeci de predici şi cuvinte de îmbărbătare în limba germană, pe care le-a folosit la desele lui întâlniri cu credincioşii din Elveţia şi cu cei ce îl vizitau din alte ţări, precum şi cu ocazia invitaţiilor pe care le avea de a vorbi în case de sănătate. Prin intermediul prietenilor pe care şi i-a făcut în America, Dumitru Cornilescu a fost descoperit sau redescoperit de alţi credincioşi din Europa şi America preocupaţi de lucrarea pentru România. Astfel s-a întâlnit cu pastorul român stabilit în Franţa - Jeremia Hodoroabă şi cu Dr. Peter Trutza, stabilit în Florida, Statele Unite ale Americii. Aceştia l-au vizitat de câteva ori, i-au înregistrat mai multe predici pe bandă şi le-au transmis prin posturile de radio creştine din Bonaire - Caraibe şi din Monte Carlo - Monaco, în acest fel, nu numai creştinii români din America, dar şi cei din România au avut ocazia să asculte o serie de predici transmise de Dumitru Cornilescu la radio. Vorbise ultima dată publicului român, în ţară, pe când avea în jur de 30 de ani, cu înflăcărarea unui deschizător de drumuri. Revenea acum, după aproape o jumătate de veac, cu profunzimea şi calmul unei experienţe de octogenar, care umblase o viaţă întreagă cu Dumnezeu. Toţi aceia care ştiau lucrarea pe care o făcuse, sau cel puţin faptul că el este cel prin care Dumnezeu a pus Biblia în "mâna poporului nostru, au fost mişcaţi de predicile lui domoale, blânde, dar pline de conţinutul trăirii unei vieţi de credinţă. Cuprins

Recunoştiinţă

"FiindcăMăiubeşte-ziceDomnul... îl voi sătura cu viaţă lungă, şi-i voi arăta mântuirea Mea."

(Psalmul 91:14,16) Sunt foarte greu de descifrat mobilurile cele mai ascunse ale vieţii şi lucrării unui om al lui Dumnezeu ca Dumitru Cornilescu, care a făcut tot ce a fost cu putinţă să se ascundă, să nu-şi etaleze lucrarea şi să nu primească recunoştinţa oamenilor. Cel mai bun prieten al său şi poate singurul prieten înainte de căsătorie, i-a fost însuşi Mântuitorul. Lucrul acesta rezultă în mod evident din părtăşia pe care a avut-o cu El toată viaţa, din felul de viaţă de deplină predare pe care a dus-o, precum şi din mărturia puternică a predicilor şi îndemnurilor pe care le-a dat toată viaţa celor ce-l ascultau. Atât cei ce l-au cunoscut îndelung, cât şi cei care au avut cu el doar convorbiri scurte, au rămas cu convingerea că el trăia o viaţă de strânsă legătură cu Domnul Hristos. Acelaşi lucru rezultă foarte evident din experienţa de 35 de ani pe care soţia lui a avut-o alături de el. Dumnezeu a voit însă ca o viaţă aşa de lungă, plină de zbucium fizic şi sufletesc şi trăită într-o asemenea smerenie, să aibă parte de o frumoasă răsplătire nu numai în cer, ci chiar şi aici pe pământ. Cea mai mare răsplătire i-au fost desigur, aşa cum o mărturisea singur, anii liniştiţi de după retragerea lui la Montreux. Aici, numai cu soţia sa iubitoare, el mărturisea că a trăit cea mai fericită perioadă din viaţă. Dumnezeu a voit însă ca Dumitru Cornilescu să aibă şi bucuria recunoaşterii publice a lucrării sale pentru România şi mai ales pentru lucrarea de a fi tradus Biblia

şi a fi pus-o în mâna oamenilor de pretutindeni care vorbesc limba română, în acest scop, Dumnezeu S-a folosit de iniţiativa predicatorului român Iosif Ţon. Găsindu-se la studii la Colegiul Baptist din cadrul Universităţii Oxford - Anglia, acesta a vizitat Societatea pentru Răspândirea Bibliei în Anglia şi Străinătate, unde a citit corespondenţa avută cu România în anii în care Dumitru Cornilescu a tradus şi tipărit Biblia. Cu această ocazie el a descoperit că Biblia lui Cornilescu împlinea 50 de ani de la apariţie - în anul 1971. Totodată a aflat că autorul ei trăieşte în Elveţia. Mişcat de istoria palpitantă a traducerii şi tipăririi celei mai măreţe cărţi care a apărut vreodată în limba română, Iosif Ţon l-a vizitat pe Dumitru Cornilescu în Elveţia, în vara anului 1970. Cu această ocazie a aflat istoria fascinantă a unei vieţi, a unei lucrări şi a unei cărţi care era normal să atragă în mod deosebit atenţia unui om plin de iniţiativă. într-adevăr, Iosif Ţon ia câteva iniţiative. Mai întâi semnalează apropiata aniversare la Societatea pentru Răspândirea Bibliei în Anglia şi Străinătate, propunând sărbătorirea ei. De fapt, urma să aibă loc o dublă sărbătorire, pentru că în 1971 Dumitru Cornilescu împlinea 80 de ani. O coincidenţă frumoasă şi o propunere de sărbătorire bine meritată pentru un lucrător zelos care s-a bucurat aşa de puţin de recunoştinţa oamenilor o viaţă îndelungată! Iosif Ţon a scris apoi un articol despre această dublă aniversare în revista "European Baptist" şi o scrisoare pe care a multiplicat-o în 50 de copii şi a trimis-o pastorilor din România ale căror adrese le cunoştea, în această scrisoare, ca şi în cea trimisă lui Dumitru Cornilescu însuşi, Iosif Ţon spunea: "Pentru noi anul acesta trebuie să fie o deosebită sărbătoare, căci această aniversare cuprinde în ea evenimente de mare importanţă." Iniţiativa lui Iosif Ţon a fost binevenită. Mai multe biserici din România şi America, pastori şi simpli credincioşi au scris scrisori de adâncă recunoştinţă faţă de Dumnezeu şi caldă apreciere faţă de traducător, pentru binecuvântarea pe care Biblia în traducerea lui Cornilescu a adus-o în viaţa lor, în particular, şi în viaţa poporului român, în general. în scrisorile primite, credincioşii îşi exprimau aprecierea pentru acela care a pus în mâna poporului român de pretutindeni Biblia, Cartea Cărţilor, Cuvântul lui Dumnezeu, în cea mai limpede şi mai frumoasă limbă românească. Pentru două generaţii de oameni, Cuvântul Sfânt a fost cunoscut, gustat, citit în fiecare zi, aşa cum l-a formulat sărbătoritul, cu tot harul cu care l-a umplut Dumnezeu, cu multă trudă, cu entuziasm divin şi măiestrie literară neegalată. Ei menţionau faptul că istoria creştină românească va păstra pentru totdeauna numele aceluia care a realizat marea operă de traducere a Bibliei în limba română frumoasă, scrisă pe înţelesul tuturor. Ei şi-au exprimat convingerea că această lucrare măreaţă este scrisă în cer, în cartea faptelor. Mulţi pastori, lucrători în via Domnului în ţară şi peste hotare, credincioşi care citiseră Biblia în fiecare zi timp de aproape 50 de ani, au realizat cu această ocazie recunoştinţa pe care o datorează aceluia care îşi închinase viaţa iluminării poporului român, prin Sfânta Scriptură. Unii recunosc îndelunga lor nepăsare faţă de acela care le-a făcut cel mai mare bine pentru viaţa aceasta şi pentru cea viitoare: le-a oferit Biblia, prin citirea căreia s-au întors la Dumnezeu şi au primit în fiecare zi putere de viaţă prin recitirea ei. Cu ocazia primirii acestor scrisori, Dumitru Cornilescu are sentimentul restabilirii legăturii cu poporul său, simţământul reintegrării lui în neamul căruia şi-a dedicat sufletul, talentul şi energia tinereţii sale. Culege astfel,

deşi mai târziu, roadele de recunoştinţă ale cititorilor săi români. Aniversarea este organizată de secretarul general al Departamentului de traduceri al Societăţii Biblice pentru Răspândirea Bibliei în Anglia şi Străinătate, canon R.W.F. Wooton. La începutul anului 1971 acesta scrie lui Dumitru Cornilescu următoarea scrisoare: „Iubite Domnule Cornilescu, Cunosc numele Dv. de mai mulţi ani, în legătură cu traducerea românească a Bibliei şi am citit o serie de scrisori care se găsesc în arhiva societăţii, legate de această lucrare. Dar numai cu puţin timp în urmă am aflat, prin intermediu] Rev. Iosif Ţon, despre împlinirea în curând a 50 de ani de la traducerea Bibliei şi despre faptul că Dv. trăiţi în Elveţia. Aceste lucruri mi-au stimulat interesul în mod cu totul deosebit, şi întorcându-mă la arhivă am aflat mult mai mult despre istoria traducerii Bibliei în româneşte şi despre legăturile Dv. cu societatea noastră. Am fost puternic impresionat de cele ce am citit, de scrisoarea trimisă mie de Iosif Ţon, descriind viaţa şi lucrarea Dv., şi de broşura „Cum m-am întors la Dumnezeu şi cum am spus şi altora ". îmi pare bine că va trebui să merg de două ori la Geneva în această primăvară. Sper foarte mult să am ocazia să vă întâlnesc..." ªi într-adevăr, s-au întâlnit. Mai întâi în luna martie, când canon Wooton a cunoscut pentru prima dată pe Dumitru Cornilescu personal şi apoi pe 5 aprilie, în ziua aniversării. Sărbătorirea aniversării s-a făcut în prezenţa membrilor Comitetului de traduceri al Uniunii Internaţionale a Societăţilor Biblice, prezidat de Dr. Oliver Beguin - secretarul general al uniunii. Au fost prezenţi de asemenea cu această ocazie: secretarul Societăţii Biblice Elveţiene, secretarul Federaţiei Mondiale Luterane, secretarul Federaţiei Bisericilor Reformate şi alte personalităţi oficiale ale vieţii creştine internaţionale şi elveţiene. Sărbătoarea a început cu un prânz dat în cinstea lui Dumitru Cornilescu la vestitul „Centre des rencontres", din localitatea Cartigny, de lângă Geneva. După prânz, canon R.W.F. Wooton a prezentat viaţa şi opera lui Dumitru Cornilescu, a vorbit despre munca sa de traducător de literatură engleză creştină în limba română încă de pe vremea când era student la teologie în Bucureşti şi a expus aspecte din activitatea de 5 ani pentru traducerea Bibliei în limba română modernă. A insistat apoi asupra faptului că în acea perioadă, când era călugăr ortodox, el a descoperit din Evanghelie, pas cu pas, calea mântuirii şi a căpătat singur, fără ajutorul cuiva, o viaţă nouă, o viaţă de legătură personală cu Domnul Isus Hristos. El a devenit astfel un om nou, un om născut din nou, înainte de a fi sfârşit să traducă Epistola către Romani. După aceea, cu optica nouă dată de calitatea de copil al lui Dumnezeu, el a revizuit cele 4 Evanghelii şi cartea Faptele Apostolilor deja traduse, şi a continuat traducerea cu fiorul temerii de Dumnezeu şi al dragostei nemăsurate faţă de nevoile spirituale ale poporului său nemântuit. Vorbitorul a arătat apoi cum la apariţia traducerii, criticii vremii au caracterizat Biblia lui Cornilescu ca net superioară oricărei alte traduceri, fiind prezentată într-o limbă suplă şi curgătoare, care lipseşte oricărei alte traduceri; fiind expusă într-o limbă care vorbeşte înseşi inimilor oamenilor". Pentru prima dată poporul român a căpătat astfel o Biblie în limba vorbită, înţeleasă de oricine fără nici o dificultate, împotrivirea născută în România faţă de mişcarea creştină determinată de lucrarea traducătorului, l-a obligat-pe acesta să părăsească ţara în 1923 şi să nu se mai întoarcă acolo, niciodată. Dar lucrarea începută de el a continuat în ţara sa de origine - România, iar Biblia lui s-a răspândit

între timp în milioane de exemplare la toţi cei ce vorbesc limba română de pe tot pământul. De aceea autorul acestei traduceri a fost supranumit - Luther al României. După terminarea cuvântării sale, canon Wooton a înmânat sărbătoritului o diplomă prin care Dumitru Cornilescu este numit preşedinte de onoare pe viaţă al Societăţii Biblice Britanice, precum şi o ediţie de lux a ultimei traduceri a Bibliei în limba engleză, publicată de această societate. La sfârşit. Dumitru Cornilescu a vorbit în termeni impresionanţi despre orele lungi de muncă neobosită pentru traducerea Bibliei şi despre roadele binecuvântate ale acestei lucrări şi şi-a manifestat mulţumirea pentru recunoştinţa acordată. Aniversarea a fost menţionată în presa elveţiană, sub titlul, "Martin Luther al României". A fost o aniversare de neuitat şi o frumoasă răsplătire! Dar mai presus de toate, Dumitru Cornilescu s-a bucurat de conştiinţa lucrării împlinite şi de rezultatele ei binecuvântate: câştigarea sufletelor românilor pentru Hristos. S-au împlinit astfel cu el cuvintele proorocului Isaia de la cap. 53, vers.' 10-11: „...va vedea o sămânţă de urmaşi, va trăi multe zile şi lucrarea Domnului va propăşi în mâinile Lui. Va vedea rodul muncii sufletului Lui şi se vaînviora." După această aniversare, octogenarul a continuat ca şi înainte să scrie, să vorbească la radio, să participe la cursuri, să ţină predici în case de odihnă. Dar vremea plecării sale la Domnul era aproape. După 4 ani, care nu s-au deosebit prea mult de cei anteriori în ceea ce priveşte prospeţimea şi activitatea pentru Domnul său, Dumitru Cornilescu a fost chemat acasă! Era 27 august 1975. Numai câteva zile înainte de moarte s-a simţit mai obosit şi a avut dureri mai intense decât de obicei. Nu se neliniştea pentru sine, ci pentru soţia care rămânea singură. Treizeci şi cinci de ani fusese fericit alături de ea, iar acum ştia că merge la Mântuitorul său iubit, fără ea. După dorinţa sa, a fost îngropat extrem de simplu şi fără nici o publicitate. Cel care cândva, cu 50 de ani în urmă, răscolise o ţară, pleca acum pe ultimul său drum, singur. Dar îşi făcuse datoria din plin. Nu aşteptase recunoştinţă de la nimeni şi pleca acum să primească răsplătirea veşnică a Domnului său, Căruia îi închinase toată viaţa. Iar rămăşiţele lui pământeşti se odihnesc în cimitirul din Montreux, vizitate zilnic de aceea care a fost în ultima parte a vieţii lui, singurul sprijin pământesc, singurul prieten şi confident - Anna Cornilescu. "Pe măsură ce-L cunoşti pe Domnul Hristos, în veţi să te cunoşti pe tine însuţi". D. Cornilescu Cuprins

Partea a cincea

O viaţă sfântă - o cale de urmat

„Am fost răstignit împreună cu Hristos şi trăiesc... dar nu mai trăiesc eu, ci Hristos trăieşte în mine."
(Galateni 2:20)

O viaţă sfântă

"Perii albi sunt o cunună de cinste, ea se găseşte pe calea neprihănirii."

(Proverbe 16:31) Dumnezeu are pentru fiecare din credincioşii Lui o lucrare; prin fiecare din ei are de transmis un mesaj. Ce anume? Când? Cât timp durează? Cât de important este? Răspunsul la aceste întrebări este treaba lui Dumnezeu. Rolul nostru, obligaţia noastră de oameni credincioşi? Una singură: ascultarea! Atunci, la timpul când Dumnezeu ne pune într-un anumit loc, pentru o anumită lucrare, să fim gata să o împlinim. El este suveran să ne folosească pe fiecare aşa cum crede El de cuviinţă, iar noi nu avem dreptul să comentăm hotărârile Lui. El poate să folosească pe unii din credincioşii Lui pentru o lucrare care să dureze toată viaţa, pe alţii pentru o lucrare de numai un an, sau numai o zi!... Noi putem aprecia unele lucrări ca fiind foarte importante, iar altele mai puţin importante; unele foarte interesante, iar altele mai puţin; unele pentru care, împlinindu-le, ni s-ar cuveni o răsplată mai mare decât pentru altele. Dar toate acestea sunt gânduri şi măsuri omeneşti. Pentru Dumnezeu însă contează un singur lucru: să faci numai ceea ce El îţi dă de făcut, atunci când El te pune să faci, cu înţelepciunea şi puterea pe care ţi le pune El la dispoziţie; iar când El te pune deoparte, să ştii din nou să asculţi şi să rămâi liniştit acolo unde a hotărât El. Nouă ne place să lucrăm, să facem multe lucruri, să le vedem roadele. Ni se pare foarte greu să stăm deoparte atunci când Domnul ne spune: „Acum, lucrarea ta s-a terminat.'" Ascultarea se învaţă numai într-o viaţă de părtăşie permanentă cu Domnul Isus. Aşa ajungi să-I cunoşti gândurile şi dorinţele, ce-I place şi ce aşteaptă El de la tine. Aşa învăţăm că El vrea mai mult să-L ascultăm decât să facem'lucrări pe care nu ni le-a dat El. Mulţi dintre cei care au cunoscut îndeaproape viaţa lui Dumitru Cornilescu şi-au pus această întrebare: „Cum se poate ca un om al lui Dumnezeu ca el, care a înfăptuit o lucrare creştinească atât de importantă pentru o ţară întreagă într-un timp record, să-şi trăiască apoi tot restul vieţii în anonimat, fără să mai realizeze lucruri la fel de izbitoare, deşi a mai trăit o jumătate de veac?" întrebarea pare să fie îndreptăţită şi neînţelegerea justificată, pentru că discordanţa dintre cele două părţi ale vieţii lui Dumitru Cornilescu nu se referă numai la lucrarea lui, ci chiar şi la caracterul lui, la acea parte din personalitatea omului despre care ştim că nu se schimbă. Cei 4-5 ani în care a tradus Biblia rămân pentru toţi cei care l-au cunoscut, chiar şi cei mai apropiaţi, o enigmă. Nimeni, nici chiar soţia lui, nu ştie multe lucruri cu privire la această perioadă din viaţa lui. Cum a fost posibil ca un singur om, într-un timp atât de scurt, să facă o lucrare atât de mare, de grea şi de importantă? Niciodată nu se mai întâmplase aşa ceva. Nu numai că a realizat această lucrare singur, într-un timp record şi fără să aibă o pregătire specială, dar era şi bolnav, nu ştia ebraica, trăia într-o ţară cu posibilităţi foarte reduse şi mai ales era în necunoş-tinţă totală despre elementele esenţiale ale mântuirii. Toate aceste carenţe trebuiau rezolvate din mers şi au fost rezolvate! Cum a fost posibil? Desigur că dacă privim la Dumnezeu ca autor al acestei lucrări, nimic nu mai pare extraordinar. Dumnezeu cu resursele Lui, cu capacitatea Lui, cu dorinţa Lui de a aduce lumina în acest colţ de lume cuprins de întuneric... şi atât! Au urmat apoi câţiva ani în care călugărul solitar s-a manifestat ca un excepţional organizator, energic şi efervescent. Ocupându-se de tipărirea Bibliei a avut de-a face cu oficialităţile din ţară şi de peste hotare, cu cele mai de seamă feţe bisericeşti, pe care a trebuit să le înfrunte fără

compromisuri. După aceea a urmat lupta dusă pentru a-l lămuri şi a-l convinge să se întoarcă la Dumnezeu pe însuşi prietenul său Tudor Popescu. Apoi, împreună cu el, lupta şi munca extenuantă pentru înfiriparea şi întărirea bisericii lui Dumnezeu din România. în toată activitatea pe care a dus-o în anii aceia a fost neobosit, năvalnic, inepuizabil; un canal deschis prin care Dumnezeu îşi revărsa pe pământul spiritual al României tot belşugul binecuvântărilor Lui cereşti. A venit însă un moment în care Dumnezeu a socotit că rolul lui Dumitru Cornilescu în această lucrare şi în acest loc s-a sfârşit. De aceea l-a luat din ţara lui, dintre puţinii prieteni credincioşi pe care şi-i făcuse, din familia lui, din adunarea care abia se înfiripase şi care avea atâta nevoie de el şi l-a pus în alt loc. Din acel moment, viaţa acestui om al lui Dumnezeu intră în umbră: puţin cunoscută, puţin semnificativă! De ce? Pentru că aşa a hotărât Dumnezeu! Lucru important şi demn de luat în seamă este faptul că Dumitru Cornilescu a înţeles foarte bine voia lui Dumnezeu cu privire la el. Dumnezeu l-a scos din lucrarea pentru alţii şi l-a crescut pe el însuşi, l-a maturizat, l-a copt. în suferinţele unei boli fără leac, departe de toţi fraţii şi surorile de trup şi în Domnul, departe de poporul pe care l-a iubit şi pentru care a făcut atât de mult, fără să poată auzi măcar o slovă din melodioasa limbă românească, despărţit de toţi şi toate a avut minunata revelaţie a întâlnirii lui cu Dumnezeu, pentru alte raţiuni decât iertarea de păcate... Atunci când a apărut mare în faţa oamenilor, nu era decât un învăţăcel înaintea lui Dumnezeu. Iar atunci când a dispărut dinaintea privirilor oamenilor, când pentru ei se spune că nu a mai făcut nimic, a devenit un titan în aprecierea Celui Preaînalt. Cuprins

O cale de urmat

„După ce a fost găsit bun, va primi cununa vieţii, pe care a făgăduit-o Dumnezeu celor ce-L iubesc."

(Iacov 1:12) A rămas puţin de la el în afară de Biblie: un mănunchi de predici publicate în câteva broşuri! Cantitativ - foarte puţin! Sunt însă portiţe prin care aflăm ce a gândit, ce a crezut, cum a trăit Dumitru Cornilescu în această lungă perioadă a vieţii lui; şi despre aceste lucruri aş vrea să spun câteva cuvinte. Ajuns în Elveţia prin forţa împrejurărilor, el a trebuit să rămână acolo ca într-un fel de exil. Lăsase în ţară totul. Era aici numai cu Domnul său, care i se descoperise ca Mântuitor cu câţiva ani în urmă, în liniştea şi singurătatea unei chilii de călugăr. Dumnezeu l-a lăsat să spună şi altora vestea bună a Evangheliei pe care o aflase, să arunce sămânţa bună într-un pământ care o aştepta. Apoi l-a scos din nou din mijlocul oamenilor, l-a luat deoparte, ca să-l înveţe miezul vieţii de credinţă, o lecţie care nu se poate învăţa decât în doi. Cunoştea puţin atunci, dar Dumnezeu voia să-i descopere mult. „Experimentarea personală şi intimă a harului lui Dumnezeu este singura temelie a vieţii creştine", scria el, şi aceasta a fost temelia celor 50 de ani de viaţă care a urmat. Tot ce a lăsat scris este îmbibat de această realitate a vieţii lui. puterea unei vieţi de credinţă se arată în lupta cu vrăjmaşul. Ea ne este dată în orele de meditaţie, când facem linişte în noi înşine pentru a asculta glasul lui

Dumnezeu." De la oameni învăţăm să vorbim, iar de la Dumnezeu învăţăm să tăcem. Cât de important este să ştim şi să putem face să tacă toate glasurile înăuntrul nostru, ca să se facă auzit numai glasul lui Dumnezeu şi pe acela să-L ascultăm. Care sunt urmările acestei ascultări? Iată ce citim în meditaţiile lui: „O viaţă de comuniune intimă cu Dumnezeu nu rămâne fără nici un efect: ea se traduce printr-o asemănare tot mai mare cu modelul divin; suntem transformaţi în chipuri asemenea Lui." „ Viaţa de comuniune cu Dumnezeu îşi răsfrânge binecuvântarea asupra întregii noastre fiinţe. Nobleţea spirituală iluminează viaţa şi o face să strălucească." „şi ce izvoare de apă vie sunt în El! Iertare dumnezeiască şi înfiere, pace, legătură cu Dumnezeu, firea dumnezeiască chiar, iată câteva din comorile acestei stări binecuvântate de care ne bucurăm aici. ªi când ne gândim la ele, ni se înflăcărează inimile şi cântarea înfloreşte pe buzele noastre." în toţi aceşti ani pe care i-a petrecut departe de ţară, Domnul Isus a fost pentru Dumitru Cornilescu nu numai un Mântuitor care l-a eliberat de un trecut păcătos, ci un prieten real şi desăvârşit. Iată ce scrie cu privire la acest lucru: „în Isus găsim plinătatea unei prietenii adevărate, de fond... Eu am găsit în Mântuitorul meu un prieten căruia îi spun totul, cu care împart totul. Nu există nimeni în această lume mare care să merite mai mult ca El încrederea mea. Prietenia Lui mă umple de o fericire negrăită. Cum aş putea samă simt vreodată singur sau sărac alături de El?" Din părtăşia acestei prietenii divine a învăţat multe lucruri, pe care le-a menţionat apoi în scrierile lui: „Rugăciunea este de fapt punerea noastră de acord cu Dumnezeu, pentru ca să atingem împreună cu El un ţel comun ". Cât de puţini cunosc ce înseamnă în viaţa practică această „punere de acord" despre care vorbeşte el aici, această armonie care se realizează numai „împreună cu El", într-un „ţel comun"... în viaţa de credinţă trebuie să ştim să-L deosebim pe Domnul Isus Hristos de lucruri care nu sunt ale Lui, şi să fim una cu El în lucrurile Lui. Fiindcă „este periculos să separăm problemele spirituale de interesele noastre trecătoare". „Acela care ştie să se lege de Domnul Isus şi să fie nedespărţit de El, nu se va găsi niciodată în impas." "Pe măsură ce înaintăm în viaţa de credinţă, învăţăm să-L deosebim pe Domnul Hristos de toate celelalte lucruri." încă două lucruri importante în legătură cu viaţa de părtăşie cu Domnul, găsite în meditaţiile lui: Este imposibil să-ţi faci provizii de har. El ne este dat din plin, dar numai pentru momentul prezent. "Nu există nimic mai delicat decât comuniunea cu Domnul Isus. Este suficient un lucru de nimic pentru a o tulbura." în prezenţa lui Dumnezeu, orice lucru din viaţa celui credincios capătă semnificaţie veşnică: „Credinciosul transformă toate experienţele vieţii lui în valori veşnice: întocmai ca un arbore care îşi pregăteşte, din toate sărurile pământului, hrana sa." Dar care este drumul spre această viaţă de părtă-şie intimă cu Dumnezeu? Răspunsul lui este simplu şi clar: "Există un singur drum care duce la legătura personală şi la o încredere nelimitată în Domnul Isus: drumul ascultării!" Ce este ascultarea, Dumitru Cornilescu a învăţat, desigur, de la prietenul său, Domnul Isus Hristos: „ªi ce jertfă a fost pentru Fiul lui Dumnezeu să Se facă Fiul omului!... Parcă-Laudpe Tatăl zicând: «Du-Te, Fiule, şi scapă pe păcătoşii pe care i-am pedepsit în mânia Mea! Pedeapsa e grea, mânia împotriva păcatului e mare, dar Tu poţi şi trebuie să-i scapi din ea, prin moartea şi sângele Tău!» şi parcă îl aud pe Fiul răspunzând: «Da, Tată, vreau din toată inima, vreau să fac ce

zici Tu. Ce vrei Tu este ce vreau şi Eu.» ªi pleacă El, Fiul lui Dumnezeu celpreaslăvit şi preasfânt, da, pleacă şi ia chip de rob şi Se face Fiul omului." Trăind o viaţă de ascultare după modelul Domnului Hristos şi prin El, Dumitru Cornilescu obişnuia să-şi noteze scurte meditaţii şi gânduri pe măsură ce le asimila: „A şti să asculţi de Dumnezeu înseamnă să fii de acord ca El să-ţi coordoneze toate planurile tale omeneşti." "Acela care stă să discute un ordin divin, nu este demn de numele de creştin." „Nimicc nune îndreptăţeşte să credem că Domnul Hristos ne va însoţi în toate experienţele în care dorim să ne aventurăm. Din contră, noi trebuie să-L urmăm pe El, acolo unde vrea să ne ducă." "Acela care nu ascultă în viaţa lui de cuvintele Domnului Isus: «Nu vă îngrijoraţi de nimic...», să nu se aştepte niciodată să aibă pace în sufletul său. " „Dumnezeu cunoaşte drumul pe care ne conduce. Nu ar fi nepotrivit să nu ne încredem total în El, cu privire la viaţa noastră? Nu este nici necesar, nici important să înţelegem întotdeauna căile Lui! Să ştim să-L ascultăm şi El Se,va îngriji de tot ceea ce ne priveşte." „Este foarte important să ştim să mergem cu Dumnezeu: fără să grăbim pasul şi fără să rămânem în urmă." Cornilescu a mers la pas cu Dumnezeu, s-a odihnit la picioarele Domnului Isus. A trăit pe pământ cu seva pe care şi-a tras-o din cer, şi ea răzbate în tot ce a scris: "DomnulIsus nu vrea să fie pentru noi o idee abstracta, în care să credem doar, ci o Persoană vie, pe care în fiecare zi să o cunoaştem într-un fel nou, slăvit!" „Domnul Isus ne cunoaşte mai bine decât ne cunoaştem noi înşine. El Se roagă în mod special pentru noi când ne simţim slabi şi descurajaţi. El cunoaşte toate greutăţile pe care le întâmpinăm, toate pericolele care ne ameninţă şi ne aude suspinurile." Ce privilegiu de a putea începe fiecare zi cu această siguranţă şi convingere: „Azi, Dumnezeu vrea din nou să mă binecuvânteze. Fără îndoială însă că binecuvântarea divină este deseori diferită de ceea ce neînchipuim sau dorim noi. Dar nu e mai puţin adevărat că toţi aceia care se lasă în mâinile Sale binecuvântate, văd sla va lui Dumnezeu. ...Ce mare iubire ne arată Dumnezeu că vrea să meargă cu noi în viaţă! Acesta este şi numele pe care L-a dat îngerul Domnului Isus: Emanuel - adică Dumnezeu este cu noi. Isus este Dumnezeu şi are toată puterea. Dacă merge cu noi înseamnă că toată puterea Lui merge cu noi, A tun-ci nu mai este nici o greutate în viaţa noastră în care El nu ne-ar putea ajuta. Dumnezeu] cel Atotputernic îmi făgăduieşte să meargă cu mine! Cum aş putea şo văi să merg cu El?" "DomnulIsus merge cu noi nu numai ca Dumnezeu, ci ca Dumnezeu care S-a făcut om, a trăit pe pământ, şi a trecut prin tot ce trebuie să trecem şi noi, dar ca biruitor..." „ Viaţa este cu totul altfel când mergi cu Isus. El este un prieten bun care nu ne lasă niciodată singuri. .. Ia-ţi locul la picioarele Domnului Isus!" Cel care împarte cu Dumnezeu viaţa lui de fiecare zi ajunge în armonie cu cerul şi cu el însuşi, reuşind să se bizuie în totul numai pe Domnul, să nu se mai teamă de nimic, să-L slăvească şi să-L înalţe înăuntrul lui pe Acela pe careL-a acceptat, nu numai ca Mântuitor, ci şi ca Domn şi Stăpân al vieţii. Iată ce citim în scrierile lui Dumitru Cornilescu: „Isus, care a fost răstignit odată, este astăzi împăratul împăraţilor, Regele regilor, Domnul domnilor. El este Stăpânul şi Cârmuitorul istoriei lumii; deaceeanune temem denimic, nici chiar atunci când ni se pare că vine potopul peste lumea aceasta, căci El linişteşte furtuna şi este Domn şi Stăpân peste inimile noastre." „Dacă un suflet îl primeşte pe Domnul Hristos ca Stăpân şi scop unic în viaţă,

toate eforturile lui se coordonează în ordine şi armonie spre acest ţel." „Nu este totul să ai credinţă. Nu este esenţial ca această credinţă să fie mare. Este însă foarte important ca slăbiciunea noastră să se bizuie pe puterea Mântuitorului şi să se încreadă în EL " "Dacă Hristos nu este singura şi cea mai importantă preocupare a mea, nu voi ajunge niciodată la plinătatea după care inima mea este atât de însetată." „ Ce durere pentru Mântuitorul nostru să ne vadă înaintând cu anevoie sub povara greutăţilor care ne apasă, în loc sale aruncăm asupra Lui!" O viaţă trăită în prietenie cu Dumnezeu i-a dat lui Dumitru Cornilescu o viziune nouă, pozitivă asupra multor lucruri. Care dintre noi nu ştie, de exemplu, că ispita este un lucru rău, negativ, cel mai mare duşman în viaţa de credinţă? Sau că necazurile şi împrejurările mărunte din viaţa noastră de fiecare zi sunt lucruri care ne trag în jos, ca un balast nedorit? Dar iată ce scrie el: "Ce este ispita? Este ocazia oferită de Dumnezeu pentru a ne scoate biruitori asupra Celui Rău... Dumnezeu ne dă posibilitatea de a învinge exact în momentul în care duşmanul vrea să ne dea lovitura de graţie... Să nu uităm că ispita, prin ea însăşi nu este păcat, ci numai un prilej de izbândă... Să înaintăm în viaţă cu convingerea că este posibil să ieşim biruitori din toate cursele duşmanului nostru. Vom avea biruinţa pentru că ea ne-a fost asigurată în Domnul. Dumnezeu pune toată puterea Lui la dispoziţia noastră, pentru a birui fiecare ispită. Nu este acest lucru minunat? Să ne luăm curaj ca să biruim cu bucurie în fiecare zi." „ Toate ispitele noastre au asupra noastră efectul pe care noi îl acceptăm. Dacă le privim ca pe nişte nenorociri, ele ne vor doborî. Dacă, din contră, le vom vedea ca pe nişte ocazii de a pune la încercare credincioşia lui Dumnezeu şi a Domnului nostru Isus Hristos, elene vor umple viaţa de o mare bucurie." „împrejurările mărunte din viaţa noastră de toate zilele sunt amănunte pe care, într-o zi, Dumnezeu le va uni; ele vor constitui o operă măreaţă: perfecţionarea caracterului nostru creştin! Vom fi miraţi de valoarea pe care o vor căpăta greutăţile pe care le-am întâlnit aici, jos, pe pământ. Ele sunt instrumentele transformării noastre după chipul şi asemănarea Domnului Isus. Să nu pierdem din vedere acest lucru şi să nu privim nici oamenii, nici împrejurările în care ne găsim, dintr-un punct de vedere omenesc. Aţintindu-ne privirile asupra scopului veşnic, să devenim copii ai lui Dumnezeu fericiţi, purtători de biruinţe în orice împrejurare... Prin suferinţe, dragostea lui Dumnezeu ne conduce spre maturitate şi frumuseţe spirituală." în loc de ispită - prilej de izbândă... în loc de nimicnicia vieţii de fiecare zi auzim de perfecţiunea caracterului creştin, de fericire, biruinţă, frumuseţe spirituală, dragostea lui Dumnezeu. Acestea sunt gândurile lui Dumnezeu, mesajul Domnului Isus Hristos. pentru timpul în care avem de trăit pe acest pământ. Dumitru Cornilescu a fost înainte de toate un evanghelist. Predicile lui erau simple, clare, curate, îţi aduceau vestea bună a iertării în forma cea mai apropiată de sufletul omului împovărat de păcate. Cineva care l-a ascultat vorbind a spus despre felul cum vorbea: "Mesajullui este limpede ca apa de izvor de stâncă, continuu, cristalin, de care te apropii cu încredere că nu va izbucni în clocote; răcoritor, dătător de linişte şi asigurare." Ca evanghelist, mesajul lui era întotdeauna uimitor de simplu: "DomnulIsus a venit, a trăit şi a murit pe pământ, fiindcă voia să caute pe oamenii pierduţi... De la miazănoapte la miazăzi, şi de la apus la răsărit, cutreiera ţara întotdeauna cu acelaşi gând: să caute suflete... în oriceclipă, în oricezi, El era gata să

asculte necazurile oamenilor, căci El venise să caute pe fraţii Săi... ªi după cum căuta sufletele când trăia pe pământ, tot aşa le caută şi azi. ªi de-a lungul veacurilor El a căutat totdeauna să mântuiască sufletele oamenilor." Când adresa ascultătorilor chemarea la mântuire, la Domnul Isus, o făcea într-un mod foarte personal, individualizat, voind parcă să-l atingă pe fiecare în situaţia în care se găsea, şi să-l pună faţă în faţă cu Domnul Hristos: „Cum te-a mai căutat El pe drumurile greşite ale vieţii tale! Da, te-a căutat! Când erai bolnav în pat şi stăteai înaintea porţilor veşniciei - ţi-aduci aminte? - atunci El te căuta. Când te găseai în nevoia aceea - ai uitat? - şi ai strigat către El ca să te scape şi I-ai făgăduit că ai să te predai Lui - îţi aduci aminte? - El te căuta! Când ai auzit o predică bună şi ai simţit că te mişcă la inimă şi ziceai:, Asta e pentru mine", atunci El te căuta! Când cineva ţi-a pus în mână o foaie creştină, în tren, în autobuz, sau pe stradă, atunci El te căuta. Ţi-aduci aminte când stăteai la mormântul acelei fiinţe iubite, când după moartea ei te simţeai singur-singurel pe lume şi părăsit de Dumnezeu şi de toţi şi ţi se părea că viaţa nu mai are nici un rost pentru tine? Atunci El te căuta. Da, da, El te-a căutat de multe ori!" Sau: "Pe cine cheamă El la Sine? Pe cei trudiţi şi împovăraţi! Adică pe orice om, de orice limbă, de orice naţie, de orice vârstă, de orice stare, numai să aibă nevoie de odihnă. Pe cei trudiţi să le dea uşurare. Pe cei împovăraţi să le poarte povara. Pe cei fricoşi, cei ce au teamă, să le dea iertarea. Pe cei înlănţuiţi de vreo apucătură păcătoasă, să le dea biruinţă şi izbăvire din robia păcatului. Pe cei împovăraţi, cu răspunderi mari în casă, copii, afaceri, să-i întărească şi să le dea odihnă în neliniştea lor. Pe cei împovăraţi care se simt singuri pe lume, să le dea prietenia şi tovărăşia Lui. Pe cei în deznădejde să le dea curaj şi nădejde. Oricare ar fi povara ta, Isus te cheamă... El dă odihnă. El o dă fiecăruia personal, nu uita! El îmi dă mie odihna de care eu am nevoie şi ţie odihna de care tu ai nevoie." Predicile de evanghelizare pe care Dumitru Cornilescu le-a ţinut după ce s-a întors la Dumnezeu, în perioada cât a fost în ţară, erau pline de energia de care el însuşi era cuprins. El punea înaintea oamenilor pedeapsa lui Dumnezeu dacă nu voiau să se întoarcă la El. Ar fi vrut parcă să se pocăiască toţi, atunci, când le spunea el. în a doua parte a vieţii lui, vorbea şi scria cuprins de cu totul alte sentimente. Vorbea numai despre dragostea nesfârşită a lui Dumnezeu faţă de cel păcătos, despre bucuria şi fericirea de care ai parte când îl cunoşti pe Domnul Isus, despre viaţa de plinătate care urmează unei predări totale. Este adevărat cuvântul care spune că: "Din prisosulinimii vorbeşte gura..." El vorbea despre lucrurile de care îi era plină inima. îl apropia pe păcătos cu dragoste, de dragostea lui Dumnezeu: „Prietene, se prea poate ca păcatele tale sa fie roşii ca sângele, şi vina ta să fie nespus de mare. Eu nu vreau să spun că păcatele tale sunt mici şi că vina ta nu e mare. Dar numai una îţi spun: dacăvrei să îţi zugrăveşti starea în care te găseşti cu un singur cuvânt, poţi să spui doar: sunt pierdut! Mai mult decât pierdut nu poţi fi şi nici mai puţin. Aşa e! Dacă da, atunci vestea aceasta bună este tocmai pentru tine. Pentru că Fiul omului a venit să caute şi să mântuiască ce era pierdut. şi aşa eşti tu, pierdut!... Iubitul meu prieten, eşti tu pierdut? Atunci tu eşti tocmai bine venit la Isus!.." Sau: "Dumnezeul nostru nu este un Dumnezeu aspru şi nemilos, ci un Dumnezeu care suferă când noi plângem şi Se bucură împreună cu noi când suntem fericiţi..." De ce vorbea el atât de mult despre dragostea lui Dumnezeu pentru cel păcătos? Pentru că ea este o dragoste cu

totul deosebită, singura care poate naşte dragostea păcătosului pentru Dumnezeu. Iată ce spunea Dumitru Cornilescu: „Dragostea faţă de Domnul Isus Hristos nu poate fi impusă. Ea se naşte acolo, la cruce, când ochii păcătosului se deschid şi văd imensitatea dragostei Lui!" Sau: „Isus ne iubeşte ca cel mai devotat prieten. Dragostea Lui nu depinde de valoarea noastră, ci este esenţa fiinţei Lui..." "Niciodată o fiinţă umană nu a strigat la Dumnezeu fără să primească răspuns..." "Mulţi oameni când aud că-i caută Isus, fug ca de foc. Se tem de El. De ce? Pentru că îşi închipuie că Isus îi va mustra pentru tot ce au făcut în viaţă şi le va citi pomelnicul tuturor păcatelor săvârşite. ªi apoi, aşa cred ei, vor începe o viaţă fără bucurie. Să fie oare adevărat? Nu! De o mie de ori nu!... Domnul Isus a venit să mântuiască, nu să piardă oameni. El vrea să-i facă fericiţi, nu nefericiţi. O, sărmane suflet, numai fugi, căci El te caută numai ca să te facă fericit..." El prezintă oamenilor un Hristos care ne poate salva din orice stare, mângâietor, neschimbat în dragoste şi credincioşie, care face totul pentru noi şi în locul nostru: „Când în viaţă vin împrejurări grele, atunci Dumnezeu ne iese în ajutor. El ne ridică, ne ia în braţele Sale şi ne ascultă plângerea. Apoi, fără să ne reproşeze nimic, El ne pune pe frunte sărutul Său, care mângâie şi vindecă..." „Puterea păcatului care ne înfăşoară este atât de mare, încât noi nu vom avea niciodată puterea să ne smulgem din el pentru a apuca mâna întinsă a Domnului Isus. Toate eforturile noastre vor rămâne zadarnice. De aceea, Mântuitorul S-a aplecat până la noi. A coborât între noi. El întinde sprenoi mâinile Sale, într-un semn suprem de dragoste. Dacă le privim prin credinţă, le vom simţi întotdeauna destul de puternice pentru a ne salva..." "Dacă devenim orbi cu privire la frumuseţea lui Dumnezeu şi insensibili la binecuvântările Sale, înseamnă că un nor din viaţa noastră acoperă slava Sa. Cu toate acestea, El rămâne mereu acelaşi, neschimbat în dragoste şi credincioşie..." „Când vezi un om care se căzneşte să devină mai bun prin eforturile sale, este de datoria ta să mergi la el şi să-i spui: «Vino la Isus, vino şi ai să vezi!...»" Dumitru Cornilescu punea mult accentul pe predarea totală, în braţele Domnului Isus, fără nici o reticenţă, pentru ca apoi să-L putem avea în totul pentru noi: „în fond, care este preţul unei vieţi creştine? Singurul răspuns exact este: totul! Nu este suficient să-I dăm lui Dumnezeu jumătate, un sfert, sau trei sferturi din viaţa noastră. Nu! Domnul Isus pretinde să-I dăm inima noastră în întregime. Trebuie să-I dăm totul, pentru ca să primim totul. Numai acela care I se predă Mântuitorului în întregime este capabil să trăiască o viaţă creştină autentică. Unii se pot speria la gândul acesta... De aceea în viaţa noastră acest lucru nici nu a devenit o realitate; şi nu este de mirare căne-am oprit şi nu mai suntem capabili să înaintăm." „Ce trebuie să înţelegem prin acest tot pe care Îl aşteaptă Dumnezeu de la noi? Tot înseamnă foarte exact tot. Dumnezeu nu face joc de cuvinte." Predându-I lui Dumnezeu în întregime viaţa noastră, binecuvântările care decurg de aici sunt nelimitate: „Secretul bucuriei creştine stă în a-L accepta pe Domnul Isus Hristos în inimă, în a-I acorda o încredere nelimitata şi a asculta în totul de El..." Sau cum citim în altă parte: „Câţi oameni sunt gata să cadă de oboseală în lupta pe care această viaţă o reprezintă pentru ei. Ah! Să nu uităm niciodată că, chiar acum, în momentul de faţă, Dumnezeu este lângă noi. El ne înconjoară din toate părţile şi ne dă putere să trecem biruitori prin toate greutăţile care se ridică înaintea noastră. Dumnezeu este

deasupra noastră şi ne binecuvintează. El este dedesubt şi ne poartă în braţele Sale pline de dragoste şi de har. La dreapta şi la stânga El este sprijinul nostru. Dumnezeu este înaintea noastră şi ne conduce pe drumul cel bun, ca să nu ne rătăcim. El este în spatele nostru, ca să nu rămânem în urmă. Poate, câteodată, privim cu îngrijorare la viitor. Să avem curaj la gândul că Dumnezeu S-a aşezat între noi şi viitorul nostru.,. El este ajutorul nostru în orice vine din partea oamenilor sau a propriei noastre inimi." Dumitru Cornilescu nu propovăduia numai un Hristos care a murit pentru păcatele noastre, ci unul viu, care trăieşte pentru noi: "El ne-a făgăduit că va fi cu noi până la sfârşitul lumii. Fie zile de nenorocire, fie zile însorite, fie zile întunecoase; pururea şi pretutindeni El este cu noi ca să ne ajute, să ne îmbărbăteze, să ne dea putere şi tot ce ne trebuie în fiecare clipă. Să scriem şi noi cu cretă pe perete în necazuri şi în nevoi: «El este viu», «El trăieşte» şi apoi să ne vedem de drum plini de bucurie şi de mângâiere." în alt loc, întâlnim aceste cuvinte: "Moartea L-a ţinut numai o scurtă vreme sub puterea ei pe Domnul nostru iubit, pe Prinţul vieţii. La urmă a trebuit să-I dea drumul... De aceea atâta bucurie în văzduh, în cer şi pe pământ... Viaţa a biruit! Biruinţa Lui este biruinţa noastră. Cum să nu săltăm de bucurie la această veste de biruinţă?... Da, iubiţilor, avem un Mântui tor viu!... ªtergeţi-vă lacrimile voi toţi cei întristaţi!" Am putea spune că o trăsătură dominantă a predicilor de evanghelizare ale lui Dumitru Cornilescu este bucuria, întâlnim în mod constant şi din plin această idee în cele ce spunea şi scria. Iată numai câteva exemple: „în Dumnezeu noi avem plinătate de bucurie. Psalmi s tul ne arată unde este adevăratul izvor al bucuriei când spune: «...îi adăpi din izvorul desfătărilor Tale.» Dumnezeu ne-a pregătit un şuvoi de bucurii multiple şi variate, care nu trec odată cu lumea, ci durează veşnic. Numai Dumnezeu poate să ne dea adevărata viaţă: o viaţă de o profunzime şi de o intensitate pe care cu greu ne-o putem imagina." „O, iubitule, când Mântuitorul vine, nu zăbovi! Deschide-I, deschide-Irepede uşa inimii tale! Fă şi tu ca vameşul Zacheu: el L-a primit cu bucurie... Nu-L izgoni, căci izgoneşti fericirea ta; ba încă fericirea veşnică. Primeşte-L şi vei avea fericirea... Hotărăş-te-te acum să începi o viaţă nouă cu El şi vei avea o sărbătoare adevărată!... Zaci şi tu, prietene dragă, în carcera păcatului şi a vinei nelegiuirilor tale? Ascultă vestea cea bună: Fiul omului a venit să te scape. Bucură-te şi veseleşte-te!" "Dacă cineva care aude vestea aceasta are încă un Mântuitor mort, să se bucure, căci poate avea de acum un Mântuitor viu, iubitor şi milostiv. Vino şi tu, prietene, la acest Mântuitor minunat şi bucură-te de toate binecuvântările pe care ţi le dă El." „Un Mântuitor viu! Noroade, să ne bucurăm şi să ne veselim!" "El arată oamenilor că această bucurie şi fericire este deplină şi-l însoţeşte pe cel credincios până în ultima clipă a vieţii sale pe pământ, pentru ca să continue apoi, în chip desăvârşit, în veşnicie..." „ Vedeţi, ceea ce nu poate da slava acestei lumi, dă Isus fiecărui om care-L primeşte. O fericire adevărată, deplină, adâncă, veşnică... Ea rămâne neclintită chiar şi în clipa morţii. Chiar şi la moarte copiii lui Dumnezeu sunt fericiţi, căci ei ştiu că pentru ei moartea înseamnă o mare moştenire. Ei intră într-o slavă şi într-o fericire pe care nici un om nu a văzut-o, nici o ureche nu a auzit-o şi nici la inima omenească nu s-a suit. Aceasta e fericirea pe care a pregătit-o Dumnezeu celor ce-L iubesc." „ªi când te gândeşti că fericirea aceasta pe pământ nu este nimic alătun de fericirea care ne aşteaptă sus în cer, în casa

Tatălui ceresc! Ea e numai o arvună. Acolo nu va mai fi nici o urmă de păcat şi vom vedea pe Isus faţă în faţă şi vom fi asemenea Lui. O, ce fericire mare este aceasta!" „ Vezi, prietene drag, o asemenea fericire a pregătit Isus celor ce-L primesc ca Mântuitor; o fericire veşnică!" „Un izvor nesecat - iată ce trebuie să fie bucuria noastră în Domnul. Ea trebuie să crească mereu, să curgă din belşug, pentru a se vărsa, întocmai unui fluviu puternic, în marea veşniciei." În predicile lui Dumitru Cornilescu întâlnim ideea că mântuirea căpătată prin sângele Domnului Isus este veşnică şi totodată desăvârşită: la ea nu mai este nimic de adăugat, nimic de scăzut, şi nu poate fi anulată de nimeni şi de nimic: „înţelegem acum, ce deplină iertare ne-a dăruit Domnul? El ne-a luat păcatele, le-a acoperit cu scump sângele lui Isus şi nu le va mai ţine în seamă în veci de veci." "Dumnezeu ori ne şterge vina, fără să putem face ceva din partea noastră, ori trebuie să pierim sub povara fărădelegilor noastre... El ne iartă păcatele, fără ca noi să putem aduce sau face ceva. El poate să ierte, pentru că Isus a plătit totul..." „Nu ştim ce ne va aduce viitorul. Dar ştim cu certitudine un lucru care ne este de-ajuns: că dragostea lui Dumnezeu va birui." , Dragostea şi credincioşia lui Dumnezeu cu privire la noi nu se schimba. El îşi duce la împlinire planurile Sale, în ciuda împotrivirii şi a păcatelor noastre." Am văzut că el vorbeşte de fericire în clipa morţii, pregătită de Dumnezeu pentru cei ce-L iubesc şi totodată vorbeşte de viaţă veşnică în prezent: „...Mântuirea înseamnă să ai viaţă veşnică şi viaţa veşnică începe aici pe pământ, din clipa în care primeşti pe Domnul Isus în inima ta." Viaţa lui D. Cornilescu a fost plină de modestia pe care numai cunoaşterea lui Dumnezeu o poate da. El spunea: „Pe măsură ce-L cunoşti pe Domnul Hristos, înveţi să te cunoşti pe tine însuţi. " ªi cunoscându-se pe sine, acest minunat om al lui Dumnezeu a căutat să rămână neîncetat în umbra Prietenului său divin pe care L-a văzut întotdeauna nespus de mare. Toată viaţa lui a căutat să-L facă cunoscut oamenilor pe Domnul Isus Hristos, aşa cum L-a cunoscut el: „Prinţul vieţii", „Domnul vieţii", prietenul desăvârşit..." în viaţa lui a învăţat să meargă la pas cu Dumnezeu, să depindă în totul de El, să dea şi să primească totul de la El. De ce? Ne mărturiseşte singur: „Noi avem nevoie de toate bogăţiile dragostei şi înţelepciunii lui Dumnezeu, căci numai o viaţă din belşug exercită atracţie asupra altora." Cuprins